

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIDCCXC

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ 1
 βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
 λον ἐπειγομένῳ ὅικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊῶν,
 καὶ τὰ χεῖρα διεσάλευες, ἥρέμα ὑποτονβορύζων, καὶ τὴν
 χεῖρα ὧδε κἀκείσσε μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
 αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συν-
 τίθεις, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μὴδὲ
 ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, αἰεὶ σπου-
 δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
 μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι· τὴν γὰρ χθιζὴν

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Λyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
 cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
 Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
 cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
 tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
 altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
 Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
 in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
 serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-
 Lucian. Vol. IV.

συνουσίαν, καὶ ἂν εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμενην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παρίεναι, εἰδότες ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄβλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφῆσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, Θαυμάσια, ἡλίκαι εἰρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἥσθ' ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ
 3 Τοῦ Κώου ἱατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percutrentis singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem coniscere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφῶτα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὡχρὸν αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένω μοι, Φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέλθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνῶν.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκῶε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢ δ' Ἀρετὴ πᾶν πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρώτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκάλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Qui possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera; sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτομεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι ταῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καβάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσὴν τινα σειρᾶν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσαι

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνη ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπᾶσθην ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θάρρειν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ἄρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δῆποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς νέωτα εἰκάξεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ μὴδ' ἐν τῷ
οὕτῳ χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἴνδους ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπαγελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέωτα) Μάλλον. V.

illo est, olim extractus in altum effem, & cum illis ver-
sarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem,
illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniecit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycinei?

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire, etiamsi nec rectus

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
 ἐθνέσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
 τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐξ ἧς ὑ-
 μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
 ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδέν ὅμοιον, ὦ Λυκίῃε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
 τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργα-
 σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
 βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
 χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
 ται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
 ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
 ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
 τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέο-
 μένοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
 καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
 interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
 magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
 vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
 pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
 lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
 fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
 diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
 tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
 cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
 ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
 aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
 tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
 quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
 & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΤΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅποσον, ὥς χρόνῳ παρα- 6 βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰ- κάζω μέντοι αὐτὴν πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' αὐτὴν πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

II Εἰ) Εὐχτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi re-
pimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἐν ἴσῳ ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαρτυρὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σέ πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεῶν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὥς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀχαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τινὰ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥτου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπει-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inextsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant sin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δέ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περιαιρέβητες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονται ποτὲ ἐκ τῆς ἀκρας, ἥν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἥ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυπεῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένω σοι παρειπόμεν, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequabar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾶλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἂν πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἥδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί σὺν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξέγον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἐναγχος, περιβείς γε αὐτῷ φοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemptores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (foli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἰσθί, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ῥίνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανεῖζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρβέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
κῆδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κεῖνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe usuras tempori.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causā laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnunt divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίне, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἀπὸ γήγελται ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

ἀλ' ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασί, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ERM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; 12

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασίν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) ἴσα, ἰγγύς τοῦ ἱμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obfignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiavi eius fervo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἠθέλει, οὐδὲ παρῆχε ράδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντα εἶκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλόγα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῶ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλοῦν Φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperius agitarus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἰσθι οἰήσῃ ἀπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, εἴς σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ κῦτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ἐπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεώτεροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἣν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu
Lucian. Vol. IV.

14 ἐπάνυμος ὧν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

LYC. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἐρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

LYC. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 LYC. Ἰθὶ δὴ, ὦ Φιλότῃς, ἀποκρίναί μοι; τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρὲς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumentum fidem tu primum habens, cum philosopharum irés, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκας, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίτι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἢ δὴ τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποιος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ πάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιόεις κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊκοὶ εἰπὼν ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης κῆς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V. Πύθιος Χαιρεφῶντα προουτρίψατο

illam ingressus fis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo fumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspersatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἶμαι ἐκάστω εἰδότει.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκίνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὧς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἐλοιτο, παρεῖς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἑώραν τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὀρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΤΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἡρίβησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΤΚ. Ὡς οὐκ ἐβέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκυπτόμενος λέγειν πρὸς με τᾶληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικουρεῖσι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἔριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφονται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Σταϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΤΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed conieciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugias.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαι-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα Φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τάληθες, ἀλλ' οἶε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὥς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νὼς τεσσαράκοντα περὶ Φιλοσοφίας, καὶ Φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τρις ἰδιῶταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποίητο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττονων
ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίне, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς

10. Μαργίτη) Μαιναμένφ. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant,
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientem, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φρον-
τίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ κούριās τοὺς πλεί-
στους, οὐδὲν ἄβρον, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερ-
εκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικῶς ἀτεχνῶς,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαν-
τες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
κρῶ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκα-
λον, ὃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ
ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πᾶν ἐρίζοντας ἐν
ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τού-
των ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρῃς ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῇ,
καὶ ὁ πῶγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκρι-
βῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρῆ ἀπὸ σχη-
μάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθραπὸς

Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad
cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rufus
in nimiam negligentiam prolapsus, (*quo fit, ut artonitus
aliquis & plane cynicus fit*) sed in medio quodam statu,
quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas,
quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermoti-
me, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere
acerbe, & tixose omnino contendere in congressionibus, &
reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum
compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cu-
tem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona,
hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi;
atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere opti-
mos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetrici-

ἤ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μέ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνίημι.

ΕΡΜ. Διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρή τεκμαί-
 ροσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προ-
 αἶρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὁρᾷν
 δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔμογε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκῖνε, αὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac rei-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῶν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρᾶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερ-
κεῖς ὧσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

LYC. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ᾧ ἔφησθαι ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα,
ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις
καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
οὔτε μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
fero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἠτιάσατο τοῦ Ἥφαιστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖαν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦρον τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖαν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν αὖ εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσων, γνῶριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύδεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, αὐτῷ περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῶν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἂν βούλεται, καὶ ἂν γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χειρόν.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γούν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψῃ με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοὶ ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
Φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι Φιλοσοφῆ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλωμαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: fatis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere poterō, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

- ΛΤΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ πάντα-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
- 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖον δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπαλιτεύονται, μάλα εὐ-
 κότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ἄρῶσιν, ὡς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-

16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχισθαι. V.

Lyc. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εὐλαχάσιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ἔχον εὐνομίαν, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκίне; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξῃν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῇ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν ἀρκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec antiqua patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam ingrediendum; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατέρυ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλεί-
24 σῃ, καὶ γυμνὸν ἐκείσε ἦκοντα. Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεισθαι οἱ πρὸς
τὴν πόλιν ἡγήσασθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
καίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδη ἀμφὶ τὰ
προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
καὶ ἦδη καὶ τὰδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

² Ἐσσύμενον) Ὁρμόμηνον. V. ^{σε καὶ ἰσσύμενοι κατέρυκοι.} M.
Ὁμηρος (Il. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ ^{7 Καὶ Φρατρ.) Συντάγματος.} V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento,
si forte illo comprehenso impediunt, eo erumpere. neque
enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenien-
tem. Iam enim alias quondam senem audiavi enarrantem,
uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam
se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscri-
pturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, &
curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus bea-
tam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum incitiae,
quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa
ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de ci-
vitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam:
Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem:
sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & de-
formes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὥς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξῃται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπανσι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾶς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μὲν 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς
εὖτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς Φατε, (σύ τε καὶ Ἡσιόδος ὁ ραψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἀρίστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ἔοικεν.

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐνδρος
καὶ ἡδεΐα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρίωδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὔσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστῶς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος
ὁρεγεί τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίε-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεΐαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μῆτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μῆτε
ἄλλοις ἠγῆσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπισχεῖ-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ
πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igi-
tur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλας ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem dum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀΦίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἔχρῃν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἡ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀΦικόμενος οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὁ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντας ὁ τινα πόλιν ἰδὼν· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν· ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundem eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidiſſet, Corinthum vidiſſet, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὥς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλ-
λαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βου-
λῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦ-
το δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες
φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς
εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων
ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ
ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ
ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡτινα-
σύν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ
ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam
Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam,
quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos; Corinthum
ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum
aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva delibera-
tione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: ne-
que id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos
pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra du-
cit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae per-
mittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine
examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Ete-
nim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in
longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ, τὴν μῆριμβον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραβήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαβδίων, ἣν ἀπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλῆσι. V.

to oportere periculosam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare ausos *traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homérico illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] feriat, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαρῶντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δεόν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, γῇ Δία, κυβερνήτην ἓνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν εἰδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὖροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐδελήσης γε ἀφικέσθαι πατὲρ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἶπη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅραῖς τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensu specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοϊότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρω-
 μιν τὰ ληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καβάπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἐτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότες τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσεις Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· αἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶν με, καὶ, ἢ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιτο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκίνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶν γενο-
 μένους, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναιμένη αὐ-

rinthum, nisi fecum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam i-
 ris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circum-
 stantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi
 imperu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius ter-
 tius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque ser-
 monem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dici-
 mus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis res

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ Φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τούτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίταῖν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἐτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἃ οἶται συμφέρειν, ἀλλ' ἐμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πῶποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζετο, καὶ λέγοι μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύουσιν ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶς, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ERM. Οὕτως δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι.

LYC. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει' ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ERM. Τὸ ποῖον;

32

LYC. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὥδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνε,

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigras, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδῶς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστί, καὶ ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξείῃ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδῶς, αὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάντῃ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καί κεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

- 33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum dogmata, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὥς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοβέτης ὢν, ὥς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τῆνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπότεν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἶσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὥς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἄσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προβέμενοι, στοχάζονται ἀφίεντες· καὶ ἦν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμέγοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προβέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δὲ ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si farmenta telum transfierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 idem repellat, aut scutum e crudo boum tergoe proposi-
 tum traiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοῖνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἶονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξυμπάντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλείστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήκυσσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita farmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quifque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὀμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ζυνών, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτῳ ὀμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ζυνελών Φημι, ἄχρις ἂν ἁδῆλον ἦ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 EPM. ³Ω Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τοῦτο καὶ περὶ Διῶνος ἰστοροῦσιν τοῦ Πρηνσαίου· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνύμασεν. V.

13 ³Ω Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῖ· αὐτὰ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιάται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φίλιαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμνησμένη. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quocumque miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

Ἡερμ. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμεῖν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δέ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δέ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἣν τις λέγῃ πρὸς σέ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεήσει περιῖοντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐπτά λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσαν ἐκποδῶν) Procul faceffant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Viderur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quot quot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illud dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότες ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπαν αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά αριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοισ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ζυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem, alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὧ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ζυγισθῆναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἐνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περὶ διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἶση αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi vulerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρύς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροίμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιῶ-
σομεν, ἔχοντες ὁ πάλαι ἐζητοῦμεν ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα
ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὐροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γνώριμον
ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ
δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι
τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quì non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοιί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολαλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῇν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ERM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῇν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνῶριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῇν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνῶμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτῇ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stannio esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periiit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periiisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἤν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶεi πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
 EPM. Ἐγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἵεναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
 παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
 εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν Θεῖον κτῆμα ὀέ-
 σθαι. Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
 τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι
 πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον
 καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου
 εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοί-
 νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς ὅπου γε,
 καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδῆλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
 ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηγημένος ἐστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
 τὸ δ' αἷτιον τῆς ἀγναίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
 εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
 aut non putas, plurés esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
 apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
 & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
 sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
 tationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unus-
 quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius
 coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
 ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sa-
 crum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubi-
 tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
 omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cime-
 lia* furripuisset: licet enim privata quæque habere. Causa
 autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
 non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deside-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δὲ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶσι, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοβέτας αὐτοὺς ἐκαβέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἕνα γχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινα ἔστιν χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἶποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, definireremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad finistram Hellanodica-rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, Φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμῃ· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσων δὴ κυριαμαῖος
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὥσι, δύο αὖ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἕκαστω, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea propofita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscr-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recordor, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ᾖσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑνέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἑνέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσιν τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδικὴν ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

fortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum forti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspice literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἣν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίне, τοῦτο Φής;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, οὐ μὲν εἴση γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρῶν, ἐκείνους μὲν ἥδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δὲ αὖτις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένουν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκτης, ἐθέλω εἰ-

quis subseffor ille fit, quam veneris ad omnes, eosque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subsefforis indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsefforem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sum, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γαῶν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὗρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς ἀκτῶ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαίνεσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium fortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον
ἀντειπεῖν ἔχῃς πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
σιν οὕτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
ἔΦεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρῶν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
ἔΦεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν
εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum
ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo
omnino scribatur literae, v. g. prima A, altera B, & sic
ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat.
Ac dō tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine
ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem qua-
tuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem so-
lum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid
facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subsef-
forem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens in-
venias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut
modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσόμεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὥς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροι, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἑφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιβεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΤΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢ κ' ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἑφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῶν ἐς τὴν πόλιν ἐκεῖνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subsefforem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subsefforem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀΦιζόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειράμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάλιθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἰ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιοπίστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας περὶ, ἣν τίνα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μᾶς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἰ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἣν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους εἴωρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἣν μὴ τοῦτο εὖρωμεν, οὐδὲν ἡμῶν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖα δήποτε

num illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius sectae sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινὰ τοιοῦτον εὗροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ρᾶδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι; καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare definemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praefens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ
ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναν-
τίον ἢ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα
ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις.
πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ
ὥς Φῆς κατασχεθισμένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμη-
σόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
βόντες, εἰσὶμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀ-
πραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτο· ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἐταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗ
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare ac-
curate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: mo-
do illud paulo ante a te dictum non adversetur, quod non
facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro
cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis
omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut re-
tineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & li-
no a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque in-
grediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini
nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi in-
venisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν' τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Ὡς μὲν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ· θετέον δηλαδὴ τῶν ταῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἐαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterius Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν Φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὥς πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδέης ἅμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὠμολογη-
 μένα, ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραβείς ἀπάντων; ὥς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληδες ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασιν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τάληθές.
εἰ δὲ καὶ εὐροίμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πιδόντες αὐτῷ, οὐχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνός
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τάληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλόγα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν ἅταρ, (εἰρήσεται γὰρ τάληθές,) σὺ μετρίως
ἀνίας με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ εἰκα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἦθ' ἢ τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
saltabimus, offendent ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quī fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicitur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, αδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὕβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθεια ἐστίν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖα ἐστὶν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτοι εἰς δόξαν ὑπερφαινεται. V.

piam coniecercis, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, &, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπροσώπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίαν ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧν τεύξεσθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ
 χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧν ἀν σαυτῷ,
 διότι σε οὐκ εἶον ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλ-
 πιστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκίη, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
 φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς,
 ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sum, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed *confutandum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφῆτέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφῆτέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσai, ἥδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλεῖσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις περῶμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἡ πείρα ὠφθῇ. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ εἴπῃ, καὶ συμ-φιλοσοφήσεις; καὶ κενὸς Ἑρμαιον ποιήσεται σε;

- 53 ERM. Καὶ τί σοι ἀποκρινάμην ἂν ἔτι; ὅς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

LYC. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδὼτας, καὶ πεπει-

2 Ἑρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον
κέρδος. V.

11 Ἡ μὲν Φοίνικος ἔτη βιώῃ) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sunt, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει. ἣν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρῃς ἂν ἢ μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάλῃθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφούσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημ' ἢ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφη, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάλῃθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίне, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκαπτῆς ἰοικας, ὃ Λυκίне, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρὸς βεβήσασα ἀπεκρίνον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσορροπεία δέοντες ποῦ ἐπιχειροῦντες. ἄνθρωπος δὲ τοῦτό φησιν ἀμύχανον γενέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθούς. ἀλλὰ καὶ ἐγὼ φησά. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λίαν ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ οὐ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκροβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογιζομένης παρὰ γὰρ τοῖς νοῦν ἔχουσιν. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσθαι πτεροῖς. Μ.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

εἰέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσας. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδίδοναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινὰ, Φειδιαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνῃ ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοῖνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μισρίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς
 τοῦτο, καὶ μακρὰς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτιόνος, ἀλλ' ἐνεστί
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6* Ὀνυχά μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuerē, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effectus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἶρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δώς, εἰδεῖν ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν ὅτι λεόντος ἔστιν, εἰ
 μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἔστι, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἑωρακὼς ἀνθρώπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν) Τὸν ἐγκυκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφον χρισίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθής, καὶ μὴδὲν τοῦ καθόλου δεδομένη, ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικός ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, καὶ κείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μόντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον ἰδιώτην, μὴ δὲ γε τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθόλου τις εἶδῃ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τοῦναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἀθροισίς πρὸς γνῶσιν τοῦ καθόλου λεγόμενου καθ' ἑαυτὴν ὑφίσταμένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ὕμῳν Ἀριστοτέλης τερετίσματά που τῶν ἰαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λεόντος ὄνυχ' αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ φιδίᾳ, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδῃς, τὸ γοῦν μέγεθος παραστήσει τοῦ θηρίου οὐδὲν πιπίοικεν ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶν; καὶ φθόνος οὐδεὶς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀπεπεμφθῆσθαι ὡς λυκῖνος τῶ ὄντι καὶ ὢν καὶ καλεόμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, videhceret. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθῆ-
 ναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν
 Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια;
 τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ
 μέρη αἰτίον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ
 λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ
 τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκείνᾳ ἐστίν. Ὁ
 δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης Φι-
 λοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν,
 καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες
 μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι
 ἀξιῶσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν
 καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀ-
 κούσαντας, ἀποφῆναι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν· εἰ-
 δέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθ' λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μό-
 ριον ἐστίν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra
 leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomo-
 do haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa
 alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nos-
 fetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e.
 g. Stoicorum, quomodo ex parte cognoscas etiam reliqua?
 aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum
 nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita sum-
 ma philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
 principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse,
 quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incor-
 poreae etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in
 voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem col-
 locant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor
 nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὥς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἰδούκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, θεῆσαι σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴφeson τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς ἐλεῖσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπιτόμος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβολάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζω ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερέου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρέτεον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57 ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάῃ τῷ μῆδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millesque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen- tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu- riosè considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per- plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au- dis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi- mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid- dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advocos sacer- dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie- ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βαμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἶπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

EPM. Ἀρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

EPM. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

EPM. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴ-
χες ἂν εἰπεῖν ὅποιος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium
matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipsene unquam vinum emisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶντέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δικάιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὦνσάς γε οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφευγέαι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones dicerēs, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit univēsum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γινώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος Φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ Φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσασατο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσειδαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφούντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, fumis, eique assimilas diffimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium; consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περιουστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γέ-
ματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰ-
έτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰ-
ὸ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπῆς τὸν πίθον,
καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχγῶς γὰρ ἐν τῷ πυθ-
μένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγα-
θὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν. δεῆσει οὖν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς
τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, οὐ
πάλαί διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶ-
ναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν
ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν
ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πῆν τοῦ ἱεροῦ νάμα-
τος, ἔνθεν εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν.

2 Ἀπύχρη) *Ηρμαι. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Qui enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaustire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam; cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχουσθαι ἐτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἐτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐβέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἴδοις, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν φήσει
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὅποιά ἐστιν οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις;

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de semi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non caesae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥσθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὥς κοτύλην πρίαίτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλης τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ μενομίσσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλούμεν, ἢ δ' ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἢ παροιμία. V.

16 Ὅτι φαρμάκῳ) (Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεΐω, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνει αὐ, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρῆ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γυνῶσιν.

- 63 EPM. Ἐστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκίῃε. τί οὖν ἑκά-
τον ἔτη χρῆ βιῶναι, καὶ τοσαῦτ' ὑπομεῖναι πράγματα;
ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμ'· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε αἰληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέ-
χνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ
μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ
Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχη με, ὦ Λυκίῃε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Ne-
que enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis
minutissimum quiddam & individuum, fummo inde ungue
abrafum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, &
quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui fumferit.
Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad
perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne
annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter phi-
losophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum,
liquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem
autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris,
si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus,
aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προῦκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷόςθ' οὖν ὁ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὥς ἔχεις, προχωρεῖς ἐς τὸ πρόσθεν τῆς οδοῦ, καὶ πέραντε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμέ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τὰδε πολλῶ βιαίότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ERM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελεθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ERM. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τίνος, ὃ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρή εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακασουσάν ἢ μάτην ἀν' ἅπαντα ἐωραμένα εἶη. ἀποδοτέον οὖν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μῆτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μῆτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφία αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &c, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe confideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπειν, καὶ τότε ἤδη ἐξεῖται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῆς: ἐκ γὰρ τούτων, οὐδένος ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεῖσθαι φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὁκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελθῆναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἴομενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπᾶκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γὰρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἅλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῶν, εἴκοσιν. οἶον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινάς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, αἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Qui fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γὰρ;

ERM. Ναί.

LYC. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί φῆς;

ERM. Οὐκ ἀδύνατον.

LYC. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφούντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμόν· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκόκαμεν ἡμεῖς ἀναπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet

τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι, πρότερον Φανερὸν γενέσθαι, ὅτε ἔγνωσται τάλῃβες, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν Φιλοσοφούκτων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ᾦν ζητῆσαι, ὃ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκίῃε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τάλῃβες εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναί τοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἀδελον ἦ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τάλῃβες εὐρεῖν) ἵνα καὶ εὐρη-
τίς ὧν εὐρήσει, βδελυράτατε, ἀν-
θραπος ὧν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ-

σει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ
οὐδ' ὅλας ἐχούσης τὸ κερμαίνειν καὶ
ἀδιάπτεισθαι. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θράπω γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσιν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεάς ἄλλας, ὡς ὑπέρήμερον γίγνεσθαι τάληθες τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνευδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τάληθες, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκὼν σοι, ἐξετάσως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ πᾶσα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Eligio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *seclae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνῳ προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τριούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate; ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod prae-termisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιοτάτον ἐν τοῖς τοιοῦτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε, καὶ ἀμφοιβόλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βεβαίος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν τε καὶ εὐρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισσούν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δοκίμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἀ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἦεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ρήνῃς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπέζῳ ὕδατι εἰκῶς ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τίς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίας πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρά τις αὔρα διαδυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπέζῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαπειστικὸς τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχνηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγκλι- ἐπισθαι, οὗτῃς φύσεως ὑπάρχει καὶ τον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάσμα μόνον, ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, bene habet: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensem aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem summo quis digito trahat, sequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γε τίνα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰ λήθες ὑπαχθέν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, Φιλοσοφῆσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium veroprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & , quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γὰρ σοι ἐξευρηκώς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσῃ τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσαμεν τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἀσφαλὸν ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖτις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείμεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶοντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄφει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἶοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 EPM. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἐλάττων ἀνιάσῃ, ἣν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἕξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιάς μά-
 χονται οἱ Φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
 ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφη; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
 λέγεις εἶναι· νῦν δέ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ
 τις δακρύσι, καὶ αἰτιάτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
 ελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύβιος ὑποδύς ἐς τὴν θά-
 λατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρβείς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
 λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὅναρ
 ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
 τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
 μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
 θορεῖν ἐποίησέν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὑφ'
 ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μα- γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
 καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ- ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
 quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
 & ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
 ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari merfus a Sici-
 lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
 Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
 doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
 tali somnio, aut quod ipse sibi ultro fixerit, non explo-
 rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
 que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
 sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
 ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
 riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
 pte visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥαδιοργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοικιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τὰ γαθὰ,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἄλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβης αὐτὸ πρὸς ἐμέ, εἰ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐτερίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. οὐδὲ καὶ μακαρία μὲν ἔσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπίλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μὴδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθῆνας ἀνόμεμας, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐετηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam malo-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίχτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρω ἢ δέῃ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρω γε συνόντα διαναστάντα δέ, ἀξιώ πρᾶττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπεμψεί ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκένταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λέως πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπερ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἀνθρωπος αὐτῇ, ἥρας εὐδύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μά-
 λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
 γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρίνος, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
 εἴσοδον, ἐξήταξεν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
 ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
 κῶτων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δεόν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐδύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον
 9 λαβὴν) Ἀφ' ἑμῶν, μέμφιν, ἐπαφῆν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex insomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedisset, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 institisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uni oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάβοις, ἦν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶς ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ᾧτα ἐξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΦίει, καὶ ἥσθιε δια τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλετην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἡΦίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκούουσα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπὶ ῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στησεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumfisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum; in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥάδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκολουθόν τι αὐτῶ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῶ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ αἰξιώσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαβροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ αἰξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, his quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γείσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰ ληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθάνονται
 ἐξαπατημένοι, ὅψεποτε γέροντες ἤδη γενομένοι, ἀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδοῦμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνέεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινῶσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀν' δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἀν' μὴ μόνοι ἐξαπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχωσι παρὰ μυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ κεῖνο ὁρῶ-
 σιν, ὅτι ἦν τὰ ληθές εἰπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν. .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παρὰ μυθίαν, in Dial. Achil-

lis & Antilochi dixit, φέρει δὲ πα-
 ρὰ μυθίαν καὶ ἡ κοινωρία τοῦ πράγ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, & quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἴκων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμᾶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήβῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαν-
 τα μὲν ἂ ἐφην, εἰσώμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ
 λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχον-
 τος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρ-
 χοντες πραχθέντων) Ἐν τῷ Πιλο-
 πονησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι
 τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυ-
 ράννους ἴστησαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες
 παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν,
 μετὰ τούτῳι κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυ-
 ράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς
 Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησι-
 κακῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται,
 συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐ-
 κλείδου ἀνεξίταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias fatis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ
 ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁ-
 πόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
 θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 τατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας
 ἔξιν τὰ τῶ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰ-
 δεῖς, εἴ τι νιν ἐντετύχηκας Στωϊκῶ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν
 τῶ ἄκρῳ, οἶω μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ
 πλούτου καταφρονῶντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον
 χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν
 βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ
 πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γαῦν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μῆτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μῆτε τὸν ἐκείνου μῆτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδὲνα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπέχῃ καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὁφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστῶς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττειεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγυθὲν εἶων ἐστέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμῃ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκῶτα, καὶ εἰσαυθὺς πονήσεις, ὡς Φῆς, ἅλλα εἵκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστὶ σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὁμῶς ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε

δ Διαλλάττειν) Διαφίρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequae extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis cendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum victurum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα
 πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες
 οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78
 ὅλον συλλαβάν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν
 εἴη τὰ γὰρ ὅν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων.
 ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ,
 γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον
 πόδα, Φασὶν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὃ γεν-
 ναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν,
 ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον,
 ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοιτε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή-
 σων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλ- 79
 λὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν
 ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν,
 καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ
 σορῶϊ ἐχόντα. G.

nisi forte solum te putas illud confecturum & persequen-
 do capturum, quod ante te multi admodum & boni viri,
 & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt.
 Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi uni-
 versum. Primo quidem non video, quid demum sit illud
 bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde
 quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex
 iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, &
 alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi
 forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus,
 melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod
 est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coe-
 nandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum ne-
 que illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet
 inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at
 vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mitten-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτοῖς θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλεῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οὔδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄθυκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοῖον ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἑώθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,
16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δέμμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλοῦ; μάλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ σιδηρῶν πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλη, Φασὶ, τοὺς ὅμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καὶ μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργῖλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεικος ὦν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρῶην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γρακότες, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλοῦ) Ἀ-
μελήσαντες τοῦ ὀλοῦ, ἢ γοῦν
τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ
ἐλκω λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τού-
του ἵχθυος, ἢ γοῦν ἡ κοινῶς συρμή.
ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἵχθυος. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔρ-
γου, συμφέρον, πλείον. Ἰσχυράτης
φασίν. ἵνα προὔργου τὶ γίνηται,
ἀντὶ τοῦ πλείον. V.

4 Τοὺς ὅμους πτίττων) Πτίτ-
των ἀντὶ τοῦ πτίσσαν, ὃ περὶ τῆς
ἄχνης λέγεται ὅτι πτίσσει τὸ ἐν-
δυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *talis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδίκησθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἂ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδέν ἑλάττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδέν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὅς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρῶην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-
 8 Διάφορον.) Ἀτάλωμα. G. 14 Πλημμέλημα.) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 — homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖ-
 ναι τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυ-
 τίαν, καὶ ἐς τάλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τιμι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης,
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
 φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
 τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς 7 Ὡς Κροκόδειλος) Ὁλιθρε,
 ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
 prudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies fit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quos-
 dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ὧ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῷ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετρίωτέρος ἐστὶν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,
 9 Δημίων) Τῷ κελάζοντι τοὺς παρατόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

αἰ μὴ δέορακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 θαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς.
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μὴδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 θύωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλης τῶν εἰδότην τὰ ἡμέτερα, ἥκέ
 μοι ἐς αὐρίον παραλαβὼν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρβένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μὴδὲν τῶν Φαυ-
 λότερων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἡξιούμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumpto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστούντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ERM. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ἐλίου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ ὁδύρομαι ὅσον ἀθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ἐλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μὲν ἐστὶν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δέῃ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκείνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο: ἔφη γὰρ ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὲ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπέειπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδῶ) Ἀλιόπεικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimem? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis insumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ira tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

αἰξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἢν πῦρ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὧ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ὅτε τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅφει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δῖαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἀνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προηρημένον, δίδοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapias, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque visum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι,
ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν· ὥς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντας
ἐκεῖνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασί. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος
ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ἔσθης τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
Ἐπὶ τῶν παραλύξαι καὶ παραλό-
γων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποικίλ-
εσθαι εἰσάγοντες εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημνία καὶ ἐλεῖν τοὺς
πτυχινοὺς ὁρῶντας, ὡς ἀνάξια πι-
πυθότας ἢ μισοῦσαι τοὺς πεποικί-
λες καὶ παρανομήσαντας, εἰσάγει

θεοὺς εἰσάγει· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ὁρμαίνουσιν· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢ ἐβλεπον μὲν
πρότερον οἱ θεαταί· κατ' ἐκείνην δὲ
τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εὐεχόμενος τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγχετο δὲ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀφθαλμῶν. Φιλοσό-
 φῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχῳ, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiofos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

Ι ΗΡΟΔΟΤΟΥ Εΐβε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δυνατόν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μῆϊζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἶον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἅμα συλλαβὰν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

Ι ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)

Σημειῶσαι ἐν τούτοις τῷ λόγῳ ὑπὲρ οὗ
ξπ ὡς ἐπιδείξις ἀγαθὴ κίττωι τοῦς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

II Οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, quia tandem ratione quam celerime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦνται, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόους πᾶσι λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκείνο ἡκεῖν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσιν τηρήσας τὴν πακὴ γυρίν, ἅπαντα χόσεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθ' ἄδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννεα καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾗδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Nolit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, cónfertos alibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυθθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείῃ μόνον, ἐδεί-
 κνυτο αὖν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἐστίν, ὃ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὃ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέ-
 λαισε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἑνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὃ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percunctando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *discipulum*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praekonio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ἄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἔνῃν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μός ἐστι περικαλλῆς, καὶ κλίνη κυμφοικῆ καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθεται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὀρώσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφροστῶς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

II Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti, sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.
 Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammiveum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάντῃ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δέ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάντῃ ὠραίῳ ἐπεριδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τούνομα. ἑτέρωθεν δέ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔραντες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὅποτε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δέ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δέ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. V.

13 Ὀχάνων) Λόρον, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede fandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, tanquam in curru trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δημοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπαλάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισδὸν ποιεῖ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pistior*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἀπασι γνω-
σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά.
τὸ δ' αὐτὸν περιῶντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους συγγίγνε-
σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
κεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείβι στενοχωρίαν,
καὶ σκηνας, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πάνη-
γυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
Φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
que angustis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τούτο.

3 Παραθεωρῆτέ με) Ἀγτὶ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ι ^ΥΕΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήει-
οῖκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (κω-
λύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη
ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυ-
μάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παραμαρτοῦντες, ἄλ-
λος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίᾳ
με, μὴ ἄρα πάμπалу τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολει-
ποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες
ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμ-
μάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν.
μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγ-
γοντο ὡς τῆς καινότητος. Ἡράκλεις τῆς παραδοξολο-
γίας εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*,
ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me audī-
torum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud
vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complecte-
bantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim
prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut eru-
bescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum il-
larum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis
erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scrip-
tionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin
praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere:
Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inve-
niendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis no-

βοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκε-
κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξέγον ἄν-
θρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπεὶ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐγενόμην, ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήβη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐΦ'
ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέν-
τες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῆνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὥμην, ὅποτε ἀνα-
πηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

vum. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
(dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
ficio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent,
forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσούτον γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξίου, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρα συνέπικου-
 μῆν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημού-
 μενα, ἐκεῖνα εἶναι ὥστε οὐ μετρίως ἐπὴρμήν, καὶ ἐκιν-
 δύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλησιν
 εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω
 θαυματοποιῶ τινος ἔπαινον ἐπαινέισθαι πρὸς αὐτῶν.

- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ
 Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῶδη
 καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα,
 ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum fit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam esse*
audientibus; aut non eo usque: neque censebam futurum,
 omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corol-
 larii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudi
 ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac
 solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama ex-
 ciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non me-
 diocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem
 illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, at-
 que id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod
 est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest,
 quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.
 Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis
 ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia
 non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut
 Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῃ
 τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις
 τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐ-
 τὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴππο-
 κενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀν-
 τίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ
 τῇ σταθμῇ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλ-
 λας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων
 εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι,
 καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν
 γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ
 αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν
 Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάντῃ μέμνημαι, οὐ πρὸ
 πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερ-
 θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ
 σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
 λούς ἢ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset,
 in eo *demum vim* & accuratorem artis summam ostendebat.
 Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem
 pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, ad-
 modum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athe-
 nis, exacta regula inde translatus. Ipsum vero archery-
 pum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in
 Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi
 perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem
 certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius pote-
 ro, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim,
 verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris
 cuiusdam *pergula* Athenis eam viderim: & vehemens tum
 artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius decla-
 randa iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνας, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίδξαιτο ἢ σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique niritur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῇ ὄντα, τὴν ἑλπὴν ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρὸν τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιαῶσαι ἐς θεόν, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν; γραφέων παῖδες ἐπαυνούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερόν, καὶ κομῶδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον τὴν θήλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, eum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentem, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit! qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non quae equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praefertim sunt Thesalae, nondum domitae, & fello-
Lucian. Vol. IV.

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυράδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικίῳ τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μετὰ τῇς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν αὖτε ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ αὖ ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυράδῃ) Χερυτιχά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένῃν οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέρῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 αἶγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίαν, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
 ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, δηγήσομαι καὶ τοῦτο,
 ὅποιον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλῆθει παμπολλοὺς ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda*
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 tent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, *involve iam*
tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοβώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπίστας, ἐπὶ κέρασ δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὀρών, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὥς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες δὲ, ὑπὲρ ἡμῶν τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι
 9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ρόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκααίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.
 10 Πελταστικόν) Τοξικόν. V. ibid. Ψιλικόν) Πιζόν. V. Levis
 Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male fane de rebus suis speravit, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerofque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbarur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δὴ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς
 ἵππευσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 θις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύταν) Ποῖόν ἤχον ἀποτελούνταν. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantēs, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν αὐθενὶ κόσμῳ ἔΦευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἵππεων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δέ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεῖτερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβαλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπεύροντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον) καὶ συγτριβόμενοι ἤχον ἀπετίλουν. Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinari sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo fuorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, currus cum strepitu vias raptant, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδάσι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φό- 11
 νου γεναμένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλγιοι, ὅπεσσι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 πρσιόντες ἄλλος ἄλλα χόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν,
 Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὡρα τοῖνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυματοποιία,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-
 σ' Ἐπαιώνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνέδουν) Ἐστιφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 fculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantem autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἔστι, καὶ νῦν, καὶ τεραστίον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύϊδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικὸὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεμνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιοῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβες, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cuius iudicium videtur plurimi facere, G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε) Παράκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθιμοι. V.

HARMONIDES.

HARMONIDES tibiēn interrogavit olim magistrum suum Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiā temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione, & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modū uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygiū illum quasi divinum afflatum, Lydiū Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te optima. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι
προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίση-
μον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ κατ'
ἣν που φανῶ, εὐδὺς ἐπιστρέψεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, κατ'
λέγειν τοῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ
ἄριστος αὐλητῆς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶ-
τον ἐλθὼν οἰκοθὲν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
δι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἔμμανεϊ, τοῦ ὁμωνύμου
σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοῦνομα,
Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συν-
θέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα·
ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑ-
πὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν
αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἐνδοξοῦ εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην,
ἀγνώστῳ μοι προσγεγόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀ-
λυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ-
φελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum
video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, &
ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, &
ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & no-
men meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus.
quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia
adveniens succinxisli Pandionidi, vicisti que in Aiace furioso, mo-
dulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret no-
men, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicien-
dum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec
sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem il-
lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a
celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota
contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate fu-
turus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae,

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον κάμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ· καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται σὺν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ',
 ὦ Ἀρμονίδη, ἱρᾶς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί-
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐβέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ὅπαντες
 εἴσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἡ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλησιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑπαθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέται
 σοι τῶν πολλῶν, ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendi fa-
 cultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fueris, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus, Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ ταύτοις (Φημί) ἐπιδείξαι τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλῆσι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθῃμι. εἰ γὰρ οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ᾧστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφη ποιῆσαι. μεταξύ γὰρ αὐλῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderit cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabant ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt catenus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄστεφάνωτος ἐν τῇ σκηπῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μὲντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, Φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δὲ σοι δείξαιμι τὰ μὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω Φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ σωτὴρ καὶ κατοικὸν τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam expiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρὰ
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἔφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆφον Φερόντων, ἐκείνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσας Φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. κακείνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυοί-
μην εὐκτικόν. V.

II Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τοῖς νεικηκόσις ἀνέχειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
tiores. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum infuper, *calculos*; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutare fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

σοι ὅς σόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν ποῦ καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὥσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηναῖς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκείον σοι δοκείτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, Φασι, καὶ ἐπ᾽ ὧν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι θειχθήσεται. οὗτος ἀκριβοῦς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, σὺ δ' ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δοξάμεν γὰρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε- 9 ὕπνῃμα.) Ἀβίβῃμα. V.

saepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adieſto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρῆναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νεκροῦσι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ρε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἳ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκήληπια-

11 Ἐντέμνουσι.) Ἐπαγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorem,
 quales apud illos sunt, qui Oētipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrī.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroē est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO*. Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro
Lucian. Vol. IV.

δῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάθητε
 οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
 2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς
 στενωποὺς οἶνω πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συγχάκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε αἰτμοὺς τινὰς πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλεον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταβυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαι-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos*
vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc fae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
 res quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvi-
 tur equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso*
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαϊᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένῳ· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἀν' αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμνήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπται γε αἰεὶ, καὶ Φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἀπίστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔξῃ μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythae, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharxis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβοῦντος
 πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
 γὰρ συνίει καταγελάμενος παρὰ τῶν ὀρῶντων ἐπὶ τῇ
 σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
 μελλεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο; ἰδόντα μόνον τὰς
 Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπι-
 βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
 ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ ἐς Σκύβας. οὕτως ἔχοντι
 τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
 ἀληθῶς, ὁ Τοξάρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα·
 εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι
 τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
 ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖ-
 νον ἔγνω ὁμοεθνῇ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυ-
 ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στρωμύλον.

1 Υποφύει) Τοὺς φόβους φοβού-
 μενος, τουτίστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπον. V.

11 Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
 pitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
 sciens: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
 linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
 viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
 visis modo Athenis, retro legere vestigia, consensoque na-
 vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
 domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
 obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
 Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
 qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
 se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
 principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
 pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
 cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὡν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὐρήκει τινά, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
τις Τόξαρις ἔρατι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναι-
κα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδιὰ νεογνά, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμῶμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καμοῦ λόγος ἐτι παρ'
ὑμῖν. σὺκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
sis es, Dauceti filius? Lacrimari prae gaudio Anacharsis,
quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, &*
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiavi ego,*
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me*
adhuc sermo apud vos est. Tum, *Noris ergo,* inquit *Anachar-*
sis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, qua
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interiectis gentibus. *Ac nisi in*

ἔθνεσι. καὶ εἵ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἥδη πρὶν ἥλιον
 δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὀρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῶν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἥβη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀβέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῆς, ἀπέλθῃς,
 οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ραδίως ἢ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἰ σοι

15 Θίλγτρα) Θίλγτρα, τὰ εἰς ἀδελφὴν ἔχοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam eras, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamo-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumtum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον Φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τόξари, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδωκα, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficile accessus ha-

παρέργω θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
 7 ἥκω ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπιτομὴν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γινώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδὸν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:
 15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀγὲρ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένειο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducere. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὧ
 Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ
 Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε
 ἴσασι, πάντες σε Φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τοῦτον ἀπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν Σκυθίᾳ,
 συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα
 τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς
 εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ Φίλῳ χρή-
 ση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ 8
 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆ-
 σαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ
 Σόλων, καὶ Φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ
 προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ
 δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα
 ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ
 10 Ἡσδῆ) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidi-
 sti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es.
 Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium,
 quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma
 Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica,
 te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis
 usurus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus
 sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo in-
 de tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, insti-
 tueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omni-
 bus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-
 moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in
 Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam
 huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἶνεκα, ὃ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὲ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψήφου δήμου πολίτης γεγονός. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἵκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ οὐδὲν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποῖ᾽ αὐτὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθέηπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δ' ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. G.

generis viro me affimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem percussus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine constitutam, & secundum poetam, bonis omnibus florentem, quibus vigere urbes solent. Ita nempe habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis praeberem, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀπακρύψομαι τὰ ληθές) οἵ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ἕνε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνα τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὐροῖς ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προύχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πάντῃ ἐρωτικῇ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' ἵκνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἀρίστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ρας Ὑπερίδην, Λισχύην, καὶ τοὺς περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτο- ληπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixerunt: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἐνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίᾳς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἔστων, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινόεις· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποῖον Φασὶ τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιόν, καὶ ὅλως, ἐν τού-
τῳ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἅπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quint, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen præstant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν,
καὶ ἐπισεῖσαι χρή τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ'
ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ
χρή καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ,
τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας
τοῖνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ
χρή πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ
λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπ-
άρξη, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὐριος, καὶ λειοκύμων ἡ
θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

*& amicū sibi faciant, civitatē habes universam: & hoc solum
opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius
de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si ius-
iurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: &
mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum,
quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut dif-
ferendi, ut Ceus poëta ait, iam tempus est, sed funem
omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut
amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia,
& secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare,
& portus in proximo.*

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο¹ πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθύς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ρυέν, τοῖς δὲ
ιδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

¹ Ἀβδῆριταις). Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

¹¹ Ἐμονώδουν) Μονοφθεῖν τὸ
θρηνεῖν, ἐπεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
σκληρῆς εὐδαί ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρῆνοί
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
invalisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἐρῶς,
καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχροι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γεγόμενον,
ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιού-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκίμων τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὃ

*Tuque, o Deorum hominumque facere rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi evenitus prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberentur,
cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praefens hic*

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀλη-
θές ἄρ' ἦν ἐκείνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινοπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρειν, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβῶνιον, σπουδῇ μάλᾳ καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἀνα καὶ

5 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους πείρος φησὶν, ἦτοι τῶν ἐτα-
τίων τὴν μάχην. V.

motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius asferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καὶ τίνος τῶν συνήθων ἐρομένου, τὴ
 ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγετες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
 θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
 4 Καὶ τὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφρωνος εἶην ἐν οὕτω
 πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
 μα, κεχρηγῶς σιωπῇ παραφροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
 λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
 ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξίεναι· οὐχ οὐ-
 τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο δεισῆς περὶ ἐμοῦ·
 οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι
 τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
 πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μά-
 λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
 τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
 μεβέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστῶς, ἐγὼ σοι
 Φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ Φροντί-

1 Τοῦ Κρανίου) *Ὀνομα τόπου.

2 Δορυφόρημα) Το κατὸν προσω-
 πείον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiant ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volve, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo

δὼν, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνευσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ
 ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
 ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνήσαι-
 μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
 ἄκρῳ γὰρ τῷ δακτύλῳ τοῦ πλητοῦ προσαιφάμενος. Καί- 5
 τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰόνται σφίσιν ἐπὶ
 τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
 ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
 ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράφαι, ἣν τις ἐρ-
 μηνεῦσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἅ που καὶ αὐ-
 τὸς, ὃ ἑταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύ-
 μως συντεθῆναι δυναμένων τούτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
 γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
 ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν
 οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τῷ
 Γρμ. καὶ τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
 dam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut
 in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptio-
 ne nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
 to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
 que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
 quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
 edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
 cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
 in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nostri forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
 quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est
 in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
 dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
 ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὅπόσοις ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπὶ ἡγήται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἥ γε ἐλ-
 πῖς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι
 τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρήσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
 προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, εὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢ πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδᾶσι.

6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπανορθώσεις τυγχάνοντων, μίνουσιν
 Παροιμίαι ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praefertim, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε· πρῶτα εἰπώ-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
 μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινὰ τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέαν, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 νεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπωμέν, ὅπως αἰ
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθεύσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ,
 καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
 κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
 ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔΦην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
 τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἀ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὐροῖς ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοι

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse opor-
 teat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via,
 quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
 quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
 mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
 sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
 phicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
 da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
 vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
 quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
 lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua,
 longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
 tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
 historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὅσα. οὐκ ἀκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνα, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκεῖους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς παλεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφραῖναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνα) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis parulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποβέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι, ὥς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θρυσσομένους ἀναβιβάσθαι, Φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὁπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δέδισι, μὴ ἀπαρρά-
 γεισσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiamsi alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Veram etiamsi laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

Θεῶν γενέσθαι δὲ τὸν Ἀτρεΐας καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακεῖαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφονίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσας μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥσπερ ἂν εἰ
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων,
 ἀλουργίσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμνύθιον τῷ προσώπῳ.
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceru-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε ἄλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθῆς τοῖς ὕστερον ἀναγνώσομενοις αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρόν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον
τάληθοὺς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἅμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδα
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐοικει Νικό- λας δὲ τὸ πρόσσπον πονηρὸς καὶ τὸν
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ- ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐράμενον. Μ.

& laudandum sit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidori, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcæus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσατο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαντο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, ἢ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὁζύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν.

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amarius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαῤῥαγῶσιν ἐπαι-
 νούντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἑωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνῃ μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θεάμα αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοί, ἴσως
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλὸν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἔστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς·
 καὶ μάλιστα ἢ ὑπερφθεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, αὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀβροὰ πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνὰ διεξίσουσιν. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κολακας, εὖ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢ ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὥσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετα γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
ium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatōres averfantur: bene illi quidem, maxime
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men;

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὡς Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχαμένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνότητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ γύναια τοῖς γραφεύσι παρακελεύόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἴονται γὰρ ἄμεινον ἔχειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγυς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, te quoque oportebat, *Aristobule*, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, ut antea, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖᾶδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιον δὲ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγέται καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὴδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστειὸν ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti temporis, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, ferviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his, quae dicuntur, fidem deneget: vera enim esse iurare etiam possim, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεισφέρειν τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷ ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιοῦτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζε, Θερσίτη δὲ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἁμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφηνεν ἐσθλὸς τις, εἰδῶκε δὲ μιν μέγ'
 ἁμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός ἐστι συγγράφει τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὖ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεὶς, ὡς ἁμείνων ποιοῖ ταῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Προ-
 μίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὲς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 feoerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Perfarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantior futurum fuisse Achillem, si Hecτο-
 rem potius, quam Therситеm, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἀν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
 οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ
 μιαιώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
 ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ
 ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
 καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικῷ ἀποπνέουσας· ὅρα γὰρ, Κρε-
 πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
 τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυισταμένου·
 ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
 γοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
 αὐτὸν ῥήτορα παραστήσάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
 μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
 Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρθρον, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἐσπέριος καρπὸς) Γραι. Κρεσπίριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
 cydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
 positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
 vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
 redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopoli-
 tianus, descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-*
runt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
 tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
 nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
 rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
 non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
 confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ὥκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἐτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὥς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῇ γελοῖᾳ ἐντυδοκιμῶν ὁ κατάρτος οὗτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepe-lientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossẽm, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν, καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέβηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἤτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior fane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἱητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαται τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνῶμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πράων ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetæ & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρείην dicens & *πείρην*, & *ὁκόσα*, & *νοῦσοι*: reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγ-
 μένα καὶ κείμενα. καὶ μὴν καὶ κείμενο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
 ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πῶγαν πολὺ καὶ βαθεῖ
 πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει
 ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὔγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη
 18 συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξα-
 το· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον· ἔδδει γὰρ Πέρσησι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἐώκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῇ γὰρ τοιούτῳ ἴδι. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipse etiam.
 Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & mi-
 nime virum philosophum, & barbam canam prolixamque
 decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum no-*
strum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam di-
gnentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, no-
 bis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum
 dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere
 illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis &*
Persis. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rur-
 sus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id
 genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste
 quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat si-
 milis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi
 autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui ur-
 bes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 ποσαύτη ψυχρότης ἐνὶ ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζῶνῃ ἰριοειδῆς,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶ τῶν ἑκαστοῦ τούτων, καὶ οἶα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιοῦντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἡδεῖμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem braccæ, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quæ ibi gesta sunt! Præ
 imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔτνους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπεν, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησεν· καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλεται ἔτνους) Ἀττικὴ ἢ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λῆγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφα- γον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρηνίου. Ἐπὶ πᾶν ὅσπριον εἰρηχέν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. τὰυτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν; καὶ τάλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτόν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ αὐλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον, οὐκ εἰδώς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκούσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόλῃται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρνοι γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an fanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Ofroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixit.

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θείῃ, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδοῦπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας. Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσπαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἥδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδῶ, τὸν ἑτερόν μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
- 23 δέ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὅττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἦτοι κρέτος καὶ θόρυβος, καὶ φόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

fe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et, *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter hæc vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campidustor domino, & Militēs mercabantur illa, quibus indigebant, & Iam loti ad illos aderant, & similia:* ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem, sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλίκᾳ τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ ποῦ Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθύς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ρακῶν ποθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνή, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόρους τοιοῦτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ πᾶν μεγάλως ἀμαθαιόντων τὸ ἐπιφθῆμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτι καὶ μῦθ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὲν ὑπισχυομένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

10 Οἰσυνή) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῶ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim fatis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpufculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίγονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραθύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειοῦ ὅτι
Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo;*
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrinis talia fabulantes
audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota:
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἄκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν εἰς τὴν Μεσσοποταμίαν, ὥς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὥς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδῇ πιθανὸν 25 περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπὶ μοσάμενος, ἥ μὴν ἀκοῦσαι τίνος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου, ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἁρσενικῆς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem; quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἀμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα
 Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμῳγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπῃρι, ἱκανῶς σοι πίπαισται. μέχρι πόσου
 διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum
 sane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fa-
 bula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane,

τῶν ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἡτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum inculabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes huiusce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitibus vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ Φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύ-
 νοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν
 ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ'
 ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου
 δὲ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς
 κρηπιδὸς τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ'
 Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόν-
 τος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλαγκότος εἰς
 ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν ὥς Μαῦ-
 ρός τις ἱππεὺς, Μανσάκας τοῦνομα, ὑπὸ δῖψους πλα-
 νώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν
 ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶ-
 τα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς
 τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γάρ
 τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν
 Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studiosèque enarrant, diuque in iis im-
 morantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pul-
 chritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, ne-
 que laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamil-
 lum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, ad-
 miretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura
 persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem
 ad Europum vix septem totis versibus percurreret, vigin-
 ti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] impen-
 deret in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem,
 ut *Maurus* aliquis *eques*, *Mausacas* nomine, prae siti per mon-
 tes oberrans, *Syros* quosdam *rusticos* deprehenderit, qui *prandium*
sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem,
cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam
 illorum & ipsum in *Mauorum* terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
λοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
γου δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς
ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
γέθους ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα
καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
εὔρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἔκων ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
set elephas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
storicus admirabilis, omisissis tantis caedibus, quae circa Eu-
ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
& custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad feram
usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Cae-
sareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
fuiisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιοῦτους, τὸ μὲν ρόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πάποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἦρξατο μέμνημαι γάρ' ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἔσγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uiri dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφeskτῶς ὁρᾶν αὐτοὺς, ἐν ἀσθαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μιστῇ, αὐτῇ γελοιοποιεῖα καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devotos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

- λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρθίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 εἰς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γάρ που, αἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφῆγησις. Ἦδῃ δ' ἐγὼ τινος καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λήψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπὶ δειξινίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est ducere in frontem. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (curfu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἐτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρή ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἐτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖςπραχθῆσόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἑξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγῃ σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum Victoriā illam appellare fas sit, an Concordiam, an Paciferam. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & puita mala atque mucō historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa praes

σίας ληρούσι, τὰ μὲν ἀξιώρατα οὐδ' ὀράωντες, οὐτ' εἰ βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, Φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν, τοσαύτῃ καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστεϊότερον παραπολύ. ἀνέγγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-

33 εισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι Φαίῃ τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων) Ἄμεισον, εἰ μὴ θνητὸν πάντας ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντας μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖδον, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
ἤδη ἐκπεφύρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς,
οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
οὐδ' ὁ Μῶμος μαμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
φαίότατα οὐκ ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν,
καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
σεως δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
ἐστὶ· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβου-
λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
βλίον· ἐπεὶ πολλοὺ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
perpetuo labore, & antiquorum æmulatione acquisita sit.
Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν.
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκῶς, ἀλ-
 λὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον) Τίτορμος τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κρηγιανάτην Μίλωνα με-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥῆμιν τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείρην. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· κατα-
 βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐνὸν, καὶ δοιμά-
 ριον ἀπιδύς, λαμβάνει μέγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τὸν, εἰτα ἀπαθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίει. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ τί-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν
 ὥς ἐπ' ὀργυιᾶς πεντήκοντα, καὶ ἔρρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦ-
 ρον ἄγχιον ὄντα λαμβάνει τοῦ πο-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἐσπεν-
 δει, οὐ δὲ ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἑτε-
 ρον τῇ ἑτέρα χεὶρὶ συαρπάσας τοῦ
 ποδός ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἐσπείρας; ἐνταῦθεν ἐκθῆ-
 ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιάνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστῆς περιάνυμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia possiet, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leontrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratoniam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasie

ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ὁμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην φαμέν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς
 τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκισθάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἤνυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuffaeo comparari possit :
 verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene deinde

- 37 χειρίσαιοιτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅζυ δειδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπιείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἓνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε Φοβεῖσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo; neque metuatur quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δει-
χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰ-
πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορεῖ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
λευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπιον, καὶ ὡς
ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
καϊότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νούν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν·
ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ
μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite fagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint,
& ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
quod res est, a nemine fano vitio sibi datum iri, si, quae
infelicititer aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis in-
stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

- πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 εὐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷ μὲν λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιτολαῖς παρατείχισμα,
 καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρ-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθὴν ἂν ἐτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.
- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰσ-
 τὸς αὐτοῦ ὦν, ἢ ἐλπίξῃ κίνδυνον πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κίνδυνον) Χιτῶν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidē, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 iicere, Atheniensibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντας. ἐν γὰρ, ὡς ἔφη, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνη θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἀν νομισθεῖη, οὗς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν ὡς ἡδέως ἀν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὧς Ὀνησίκριτε, ἀποθανόν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: & si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praesens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam mangonum averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Ludens*, inquit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui sunt erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

- τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἕνεκα ἐψεύδεται ἄν.
- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλίαν νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνοὺς ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θάτερῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοῖται λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero fane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiducia & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γὰρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχίαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem *aminet*, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

44 ξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότερα δηλοῦν
 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεβέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 εἰοκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὅποταν παρατάξῃσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκηται. δεῆσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 folens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, *ut silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 fuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 is*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnīs, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμῶς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τῇ καὶ τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὄχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν πέζῃ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per fummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo. paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀφροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἴτα ἐπιθείς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμίζετω. Καὶ ὅλως, εἰκέτω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὰ καὶ ὁ ὄμιλος.
καὶ τὸ πρᾶγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
καὶ τὸ, πρᾶγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

vero insuave audientibus. Res autem ipsas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
herè quidquam rebus gestis, vel adicere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus fit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homericò illi Iovì
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτῳ ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κέῖνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγостаτεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυσέτω· καὶ στήσας ἐνταῦθα
 πού ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείγῃ· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχροεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & quales sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum; & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam vero ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentibus comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad fatietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exfolutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενός.
 51 καιροῦ ἀπολείποιο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύσαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἀν δέξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουσαν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον·

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *prae*sto sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἔρρύθμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς θεόν οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινον ἀπειλήφει τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμιάστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπέιγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε Φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύνει περὶ τῶν λεκτέων. Ὅπότεν δὲ καὶ Φροιμιάζεται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἀρξεται, 52

14. Ὅπότεν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι. ὦν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ἀφελήσει ἢ εὐνοία, ἢ εὐμαρτῆς δεῖξιντο [οἱ ἀνθρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰήσει τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεῖσται ῥήτορας, εὐλόγος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερ δὲ λέγει τὸν ἀκροατὰς ἵλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δεῖξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαι γινώσκται. ἐπ' ἀφελίαν
 μίνοιο καὶ αὐτὰ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοια τὴν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ οὗο τοῦς

ἀκροατάς. οὐδὲ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ αὐτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετὰ-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ιστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊ-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὰ σαφεῖς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσειws τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αὖτὶς τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ χει-
 τνῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπερία τῶν λεκτέων εἶη· καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρή μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶν ἀνοράτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθεοῖς μὲν τὰ

porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἤττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ με-
γάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ
ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμματασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ
λοπάσι τσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωαῖς,
καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
τι καὶ κείνο παρεσκευαστό· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τει-
χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ ὄρᾶν,
παρεῖς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιψάμενος, τοῦ
χρησίου καὶ σαφούς ἕνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγῶν τὸν
ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
χνείαν, οἷον ὀράς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίο-
να, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βρώμα καὶ
ἡ περιχειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομίου λε-
πίς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησαι

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅξυς δὲ
πᾶσα καὶ λοπάδιοι καὶ χύτρα χαλ-
κῇ γέγονται. V.

minus necessaria, fatis autem dicas de magnis. Quin multa
etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis
amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria,
& aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumi-
na, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-
rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
sandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
scriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi osten-
tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
rus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, &
Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷε ἔπεισε
τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἦγαγεν; εἴ-
τα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ἡ Θουκυδίδης
αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
σκεῖψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
σας, ἢ πολιορκίας χῶμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴση γὰρ οὕτω
τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δὲ ποτε καὶ λό- 58
γους ἐρῶντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα
τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω·
ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖται σοι
τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δε-
νότητα. Ἑσταινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, verfi-
bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter defi-
stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
que. Quin tum etiam permiffum tibi est rhetoricari, & vim
dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περισυεμμένοι, καὶ ἀσυκαφάνητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
 δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
 καστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν
 ἔξεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
 καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
 εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
 τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰ-
 κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπιρρέπεστέρος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολ-
 λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν
 γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
 λά τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
 τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
 μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
 μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστὸς, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae
 sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [bre-
 ves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt,
 idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimi-
 citiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque ne-
 gotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt
 enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda qui-
 dem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in
 medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero
 tutus, ac in neutram partem propensus. In universum au-
 tem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad
 praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homi-
 nes te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi
 memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt,
 & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam di-
 catur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὅρας τὸν Κνί- 62
 διον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραίτωνίαν, παγχάλεπον, ὥς Φασιν, οὔσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῳ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

*que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharos turrin, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetioniam deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis faxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret Sostratus Dexiphanis Cnidius, Deus
 servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-*

καιρόν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
 63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανεῖῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendicularum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων Φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιότερων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἢ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ τινὰ καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-
Ι ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ- ΙΙ Ἀνάγνωσις) Γραι. ἢ ἀνά-
 ΤΩΝ. Inscript. Scholiast. παυσις. G.
 9 Ἀνεῖναι) Γραι. ἀνίσται. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσῃν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χάριεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλβῶς ἐξετηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ιστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἄτερπῇ δ' ὁμῶς συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alij etiam eodem instituto

μενδὶ, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινὰς ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἐτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτεραπεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὃν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυομένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

11 Ὅρων ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς πολι-
πτα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔδου διεξιόν-
καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογούμενα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' αὖ μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεῖς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφ' αὐτῶν εἰς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμεν. αἰτία δὲ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod fatis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἰκαὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὥς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὁδὸν δύνατον ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑνέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμπαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ραστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγοροῦσαν ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυπνιόταν ἐνύπνια, κινῆν μακαρίας οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν.

ταυτὶ δὲ τὰ πάντα (leg. τὰ νῦν τί) καλίσσομεν, Λουκιανὸς, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κινῆν κακοδαίμονιαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὁμῶς, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιοημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμύδροις δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν Ἀχρεῖ τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἰχθυὶ δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 8 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὐπῶ δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χίος ἐστίν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumsonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Apulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dūs*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγοῦς, ἀδ' ὧν ἐγένετο ὁ ποταμὸς. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὐρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερινὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassetus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξτε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλείους δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προῖέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληθείς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρῆχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενον· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζουντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιήσαντος. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prenfabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀπήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νῆσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγεγόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρητημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ιστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν· ἐπισκο-

9 Σταδίους τριοχ.) Ὅσον στα-
 δίους τριαχοσίους τρισχιλίους. G.
 (Referebatur in Coll. G. ad vo-

cem ἐπιφύκεται, quam nullibi re-
 perio. Nec quid sibi voluerit,
 assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πᾶντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χροάν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἐτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἰππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἰππογυποὶ οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἰππογύποις προστέακται περιπετομένοις τὴν γῆν,
 εἰ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdum
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassiolemque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ Θεασάμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
 ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμψησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
 σθε; ἔφη, τοσούτον αἶρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτόν, ἡμῖν
 διεξῆει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖν ποτὲ,
 καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
 γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω Φαινομένην Σελήνην.
 ἀλλὰ θάρρειν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
 ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
 Ἦν δὲ καὶ καταρβῶσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
 μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
 τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφοράς·
 ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
 βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
 ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
 estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
 venitis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
 mus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
 que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
 somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
 imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
 luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
 spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
 omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod iam So-
 lis incolis infero, felicissimam apud me vitam viveris. Interro-
 gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
 ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
 tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στείλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων Φθονήσας, ἐκάλυψε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὐθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἐξόδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.

13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῶ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοπαὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνεὺ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regni singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significant speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς Φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωμένοι, κολπάσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [iaculatores milii] & Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Pfyllotoxotae [pulicisagitarii], quinquagies mille autem Anemodromi [venticursores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltaestae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξεν, Στρουβοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἴππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τοὺς ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀδίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς Φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
- 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἀρρήκτον δ' ἐκεῖ γίνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίδη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
- 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἴππογυπιοί, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [*passeriglandium*] septuaginta millia, Hippogeranorumque [*equigrutum*] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypii tenebant, & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξύ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδι-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων. Θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρ-
 μηξι προσεϊκότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκάνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 ται ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 | 11 Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλεθρον ἔχει πόδας ρ'. πῆχαις ξστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nycterion Eudianaëtis [*Nocturnus Sereni re-
 gis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discefferis: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnabant autem non sessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, φιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέβησκει δὲ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμαχῶν, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσματος τῆς Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα. ἐπιτολῆς αὐτοῦ σεσιρῖναι τοὺς ἀνκαλούμενον. Σείριον δὲ λῆγουσιν αὐθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arceffiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δέ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὑστέρον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ-
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπήει παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίξαντες δέ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶν-
 ται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τικά ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ
 Ἀεροκῶνες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ καί κείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα-
 τολόγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ
 ἐπιστημῇ τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς

τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρᾶντο. V.
 12 Ἐπαυσαν ἐγκλίναντες) Γραι.
 ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliora-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ζεν, ὥστε μὲ εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλα
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἑδεῖ πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος. τὸ
μέντοι πλήθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον
5 Ὅμηρος) Τὸ σκῆμμα εἰς Ὀ- σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
μυρον. G. τα γὰρ ἂν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-
14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo
quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, fan-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocenta-
uri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidium-Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

Φόβῳ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ
 τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ
 μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐτῷ ἐπιέναι·
 αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς
 Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα
 διεσκεδασμένοι· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν
 βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεί-
 στα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ
 τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν
 πεδίον ὕφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων,
 ἐξώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐτῷ ἄλ-
 λα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγό-
 μεθα εἰς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες
 ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνω- 19
 σαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος
 ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου
 πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλῶν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sa-
 gittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaë-
 thontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero
 instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes,
 & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In
 fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque
 persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tro-
 paea revellunt, totumque campum ab araneis textum per-
 currunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iam-
 que Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuun-
 tur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur,
 manibus ad terga revinctis filo de araneae tela ab-
 scisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, re-
 versi autem quod interiectum est aëris muro interposito
 absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

- λατὸν ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ νυκτὶ διηνεκὶ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἠθέληεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
- 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμαχούς, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitiorem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remissere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus : In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitiorem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliois, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, ὁρόσου ἀμφορέας μυρίου· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιῆσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21 καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἐταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῶ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δάσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὠφείλει γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας χάριν. V.

zuis mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuunt in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyktor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrimis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξυ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ ταῖς ἀρρεσι χράνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἰκοσιν ἐτῶν,
 γαμῆται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμῆ αὐτός· κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δὲ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἤκειν τῆς γαστροκνημίας
 τούνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μετ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγέσονται. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμνόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολλᾷ- πτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, αἷρ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἵρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι.

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀπὸ σκῆπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύοντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀγαθυμειόμενον καπνὸν) Ἡρόδοτου διασύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῷ ἱστορούμενοι περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιεμένης τοῦ ἐκθυμιαμένου καπνοῦ σπᾶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excidunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum,

Lucian. Vol. IV.

Q

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχούνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀὴρ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεῖς ὥσπερ δρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγούντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ἄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰεῖ, καὶ

ὁ Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέπι-
ῇ εὐθεία εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σθαι τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aer in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτιῷ ἀναπίπτοντος, σὺ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον καὶ πειδᾶν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροὺς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρόμμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπεσὼν ἄνεμος
 διασεῖσθαι τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγέντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνὰ, ἐπειδὴν ριγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακὴ τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκὴ ὑφαντὴ πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυνται. G. τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστὴ ἐστίν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰσπερούμενον διαπαίξει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre uruntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ
 ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ
 μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον
 τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περι-
 αιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ,
 φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ιδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ· καὶ
 πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρη-
 σάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχου-
 σιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν
 αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκείνοι γὰρ
 26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς
 βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ
 φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ κατα-
 βῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγο-
 μένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν
 πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις·
 τότε καὶ τοὺς οἰκίους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales ha-
 beant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide
 abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur ocu-
 los exemtiles, & qui vult, exemtos suos servat, dum opus
 fit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac mul-
 ti, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum ocu-
 lis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plu-
 res. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his,
 quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent.
 Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum
 est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur de-
 scendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur,
 omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque
 gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum fa-
 miliares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνῆχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῶν καὶ Ἰππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήμεν τὸν ἥλιον, ἐν ἑσπέρᾳ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πῖονα, καὶ εὐύδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogynos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπτοι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἣν τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τῇ κεῖται μετὰ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵρεος,
 ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀπαβάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔραμεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκῆσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίαι
 ἐκάστω πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν πραιμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recesserunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emitte: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἐνθα ὁ ἀρχὼν αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. ἐνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμεν ὅπως ἔχοιεν, ὁ δὲ μοι πάντα διηγῆσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἐνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐχὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάλιστα ἐφ' οἷς ἔγρα-

secius timere, neque cibum capere, neque somnum quicquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae defertor. Mors autem est extinguere. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αἰέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρῶνδεῖς ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψάσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερῃδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθεῖν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὀρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῆει δὲ κεκηνός, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα.) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi fumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Viderur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἢ ναῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἰστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦς ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
ρίης θεοῦ λόγῳ μίμνηται τῶν Φαλ-
λῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίγου-

σι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λοὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυιῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare-perturbans, spuma undique alludente,
dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
effemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiantē, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἔωκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 32 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἐταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ
 καὶ θήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπεὶ δὲ ἐβάδες τῇ
 διατρίβῃ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἐταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igi-
 tur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me focis,
 navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem focis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἢ ἐπιγραφῇ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
 πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιὰν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ Φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶ κεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκος παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integrā stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conicere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti fumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἵπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρῶν καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πείσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβῆς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχείας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ αἰέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiret; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, fatiatis interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contingerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τᾶλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξέ-
νοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὄρατε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
ἑώρακατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖος
ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῦν τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθύς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὄρατε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, proluxa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἐνθα καὶ λουόμεθα, ὁπότεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
 35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δύναμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἡ γὰρ, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῇ κῆτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ὀϊκότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἥττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαϊὰ

aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro est salus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino; pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημιά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πενταχόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσαύτοις ἔθνεσι μαχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφη ἐγὼ, ἀριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἔλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὀπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psitopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psitopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim se
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressiveque ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστῶσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἶρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἰδῶσι παρεληλυθάτας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν

6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradæ
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo expectamus, agmine præmissis virorum quinque &
 viginti, quibus præceptum erat, ex insidiis, cum præter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρώπαιον ἐατήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραία δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενδῆτες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προεπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδάιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεῖς αὐτοὺς, ἅτε γυνῆτας, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἔδοκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραία χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorfi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adfuit: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti conferimus omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη
 οὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατωκοῦμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κινήγεσις χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίᾳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.
 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἤκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσῖαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Φηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θαυμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilerunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam
 vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes ha-
 bitabamus, exercitationibus multum utentes & venari, vi-
 neasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus;
 & in universum similes videbamus hominibus in magno
 quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus
 ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum
 vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa se-
 cundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc
 faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)
 circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito
 clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque
 remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae,
 stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nem-
 pe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ιστορήσαν, λέξω δ' ὁμῶς. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρετ-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πύρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὀ-
μήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδους, τὸ

Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
ἀκῆματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus dein-
ceps affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινούντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύνοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιρούντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεὶς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέν-
 42 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 γοις πλεθραίοις. Ἦγετο δὲ τῶν μὲν, Αἰολακένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχῃ αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
 πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
 κέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
 ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβουμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν
 εἰ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
 ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν καὶ ἄλ-
 λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί,
 πρῦμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώ-
 ξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
 τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
 καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
 δήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
 σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον
 ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
 κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
 μεγάλαις, ὑαλίαις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
 tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
 dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
 appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
 insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
 ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
 bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
 vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
 tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
 insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
 vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
 in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
 revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
 re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες.
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fuis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ita sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει εἰ δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκάρπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥαδίᾳ ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀνασιδήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὁγδόῃ δὲ καὶ ἐνάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἶπτε ἀναχάνει, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os clauderat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγῃς ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλείσαι, κινδυνεύομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλας
 δοκοῖς διερέισαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια· κυ-
 βερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπτητῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν· καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπ' ἔλεον, εὐκράτως δὲ χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantē discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scintharus. Proxima luce cœus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos inclidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flan-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθεῖν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν αὐτὸν δυνάμενοι, τοιοῦτά τι ἐπενόησαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκαίψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁρόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγένετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίου 3 σταδίου, νήσω μικρᾷ καὶ ἄρημῃ προσηνέχθημεν, αὐτῷ

ὁ Πῦρ ἀνακαίοντες)· Εἴτα βομολόχε, οὐκ ἐμελλεν ὁ πάγος θαλπέμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις πάλιν ποιεῖσθαι, καὶ πᾶς οὐχὶ κατακλυ-

σθόντες τέλειον ἀπωλόλκεται; ὥστε ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῷ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passioque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἤς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἡδὴ) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοὶ, βοτρυῶν πλήρεις οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέιχε, ποτὸν οὐδὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque fagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vitae porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae [Lactae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [Caeae] Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἕκτη ἐξωρμίσσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ οὐδῷ δὲ ἡμέραι πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθαρώμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἅφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραβέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοιοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam profequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed falso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquousque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diverſi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστα καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἤμεν, καὶ θαυ-
 μαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἥδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόξεν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τρωῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλ-
 λεν ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξίοντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἷρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proream lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto-
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam ad
 nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὔραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνεύουσαι, ἥρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβάδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Ταῦτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ-
 ἤχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίν-
 θαρὸν ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόν-
 τες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρου-
 ροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφά-
 νοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆ-
 γον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς
 ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι
 δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθς, καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

I Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιε-
 χεν, ὑπέιληφε, περιέβαλλεν, περι-
 ελίμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθη-
 τος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C.
 exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque
 aurae quaedam fuaves leni flatu silvam motabant. Itaque
 & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant,
 similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto red-
 duntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille
 tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, infantibus
 aliis tibias, alijs laudantibus, plaudentibus ad tibiam citha-
 ramve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur;
 firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scin-
 tharo cum duobus sociis. Progreffi per pratum floridum;
 in praefidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis
 nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum
 est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus,
 hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in
 ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνέιναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πτόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἴπποκράτει
 τῷ Κῳῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησεῶς καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνέιναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτῃ δ' ἐδίκασθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset.* Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias. Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac fella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφώνητο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρώσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῶν τῶν
στεφάνων περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μόνόξυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ὅτι κεν ἁγίους προ- συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξήλ-
φίτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ θῶν. V.

sam. Quarti nos admoti fumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
assefforibus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& professionis poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti fumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. καὶ οἱ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιῶσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρά δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὕαλι-
 νοι, τῷ κινναμῶμῳ ἑγκαϊόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πνέλοις ὁρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἄσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινεῶνται, καὶ φρονεῶσι, καὶ φωνὴν ἀφίᾳσι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ αἰψαυτό-
 τες, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφῆς) Γραι. ἀφατῆς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 fit natate. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἑῷ, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον Θῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἕαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἀνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροιάς, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυνες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου Φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λλὴν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἐτοιμον) Τὸ ἐξαχα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδι.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & urtus
 flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 rum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnus copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

κρότεραι μέντοι αὐται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,
 14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἑλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δὲ
 ἔστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων Σιτατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 ουρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, lusciniæ, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

ἑὸς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδὶ νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπᾶσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὡδαῖς σχολάζουσιν 15
 αἰδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνέυχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσιν δὲ, καὶ συναδουσιν, Εὐνομὸς τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τούτον παρ' αὐτοῖς ἐβασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὔτοι
 παύσονται αἰδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὔτοι
 αἰσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχου- 16
 σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densaе nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concimuntque Eunomus Locrus, & Lesbios
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cynnorum, hiru-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod for-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινας
 παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκέκινον δὲ μόνον ἑφασκὸν ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλῶτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιδεύς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 ἔραν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκέκινον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Παδάμανθος, καὶ ἤπει-

4 ἑθεασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, ἐνωχέσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μὲντοι ἀμφ' Ἀρίστιπκόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα 18 παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμπατικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρώνται. Διογένης μὲν γὰρ ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαῖδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαι τεὺτό μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Σταϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαίικους ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Σταϊκῶν --) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαίικους
περὶ Σταϊκῶν, ἄνθρωποι; G. τοῖς Ἐφικτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτει, Λουκιανέ. Coll.)
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαίικους) Οὐκ

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum eieciendum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Aristippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Vtrum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἐβέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τούτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 αὐτῷ φρονούσι· μίσγονται μὲν ἀναφάνδον, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνητο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιорκῆν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὠμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρεῖτο. αἰ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὄντος. V.

demiços vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Miscet corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes; sed omnes peierare illum iudicabant. Saepe
 enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὐπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὐσῆς ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὥς οἱ μὲν Χίον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἐτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβητουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Κατηγοῦσθαι) Σημειοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκει γενι-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκει
σου τῆς φλυαρίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπιδύσκειν. κατηγινώσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἥτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ
συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ
κοινῇ ἐναντιούμενοι συνθηαί. ἢ τὸ
καταγινώσκει ἀπὸ τοῦ γελᾶν ἢ δια-
σῦρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
fet, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μνήδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο· καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κακέϊνθ' ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποιοῦν, εἰ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσίων γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερασίου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκώψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰσοκρίτης γὰρ τοῦτο Ἠρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίβλ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulysseam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulysse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐταῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρῆ
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος περίεσθον, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν
 παρέδεχθη γε, καίτοι πολλὰ ἰκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοβέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεά περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἰσὴ ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέταπται, καὶ Ἐπειοῦ,
 ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἡδου βίος, ἄτε σωματῶν
 πληγαῖς βάλλισθαι τοὺς πυγμά- ἀππληγμένοι. V.
 χους, ὃ ἐκίψει ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum:
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [Mortualia] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
 rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις
 ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει
 Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὁμῶς Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἀπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ
 ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν
 ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς
 Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖ-
 σθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βού-
 σιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θράκα, καὶ τοὺς
 περὶ Σκείρωνα, καὶ Πτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν
 ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
 ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελα-
 μώνιος, ἦδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ
 ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλεὺς τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτας
 ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium
 fede sua in V. motum, & in II
 Vol. ed. Amst. ad Ion. Trag. in-
 fertum, huic loco, ut & duo fe-
 quentia, restituimus. Solan.)
 ibid. Βούσιριν) Οὗτος αὐτὸς ἦν
 ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶ-
 χεν ἀνθρωποφάγους καὶ οὐς ἐκρά-
 τει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc
 Scholium haec verba legebantur
 in V. Ἐχέτος τῆς Ἠπείρου βασι-
 λίδος τιμωρητικώτατος. Sed Echeius
 ille neque hic neque usquam apud
 Lucianum conspicitur. Solan.)

si quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re qui-
 dem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen
 Hesiodus. Praemia omnibus plaxa e pavoninis pennis co-
 rona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui
 in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque
 custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino,
 & Aegypto Bufiride, & Diomede Thrace, Scirone item
 atque Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad li-
 tora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam
 gesipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant:
 vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo

τος. ἤριστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐτοὺς ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπει-
θ' ἄν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιτιῶντό τε ἐπινύμια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω- λόμενον ἐλλανίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς
κράτους ἱστορούμενα διασύρει. V. Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπονσι τὸ
5 Παράδεισος) Τῶν ἀκριβοῦς βου- παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praeonium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remisit, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum*. Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

εορτὴν μεγίστην ἦγον· ὁ μόνος δὲ ταύτης οὐ μετείχε Πυθα-
 γόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσταττόμενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ
 μεσοῦντα τὸν ἔβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
 Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
 καλός, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
 οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
 προῦπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
 ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ
 Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κακείνη ταῦτα,
 οἷχοςθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι
 ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι
 προσελήφεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
 θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθῆσόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7' Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἵπκι καὶ τὸ ἐκινᾷ τὸ ἐφέλκεται
 ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημείου δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀπὸ τοῦ ἐφελκυστικῆς

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
 cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
 consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
 medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
 ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
 lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
 amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
 & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam.
 Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
 agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
 ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
 sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
 assumferant tres sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κεκῆν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦε πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαιούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολὺ ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθος πενήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἔς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν αἰλύσει ροδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρῆμιν) Οὐ παρῆν, ὥς ἐν ἑλλοῖς κείται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. 11 Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνον-
 V. τις. G.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta-
 que nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione
 obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter
 avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Mene-
 laus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustu-
 lit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die
 exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae mul-
 tum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta
 in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fu-
 gitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos
 diem assequuntur, iam intrantes in laetens mare prope Ty-
 roëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque
 navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur la-
 crimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίκυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψε ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψήφισαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔμβα δὴ ἐγὼ ἡνιό-
 μῃν τε καὶ ἰδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦτιον παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθῃ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινῆ-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἐτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠβέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δείκνυς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιώμῃ) Γράφεται ἡνιόμῃ τε καὶ ἰδάκρυον. C.

rum vero cum fociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent confcii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipse
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter peti, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praeemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καίόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἥπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἥπειρον. τοσαύτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ-
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa sompiorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratiss multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginii annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοῖονδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα Φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμενη, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ὃν εἰ καταχθείμεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλεόντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη αἶρα

8 Μείνας δὲ) Ἐτάλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἢν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικῶν, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικαί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκιμῇ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripti. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσεως, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶθρ ζοφερός, καὶ
 ὀμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὁρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἤκουετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύδε ἦν· κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὁμῶς κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθῶδους, καὶ σκολόπων
 μεστής ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ εἶδος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντῃ ἐξην-

9 Πίτραις τραχίσαι) Γράφεται
 πίτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοψι) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον
 ὅπερ ἐπηγάγετο τῇ τείχει. παρὰ τὸ
 κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ δισχομέ-

νον καὶ ἀπεικνυμένον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 Pnt. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 iustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, faxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis oblitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πᾶν μέγας αὐ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι-
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσόδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθή-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τάληθ' συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γόνε, τί ἐποφείλεται τούτων
 εἰσεκ. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri viras singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 εὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τί παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἵπνον λιμένα προσαγορευόμενοι πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν ἐστὶ
 περὶ δεῖλιν ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλιν, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepī,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, inveci in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-*
nacci] sacrum est, fero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam; cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate, In ambitu totius insulae stat silva:

παῖσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μῆκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τούτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄφειον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεσκιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδῖον ἀπαβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν οὐρανῶν πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ θαρσυντικὰ. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς οὐρανῶν πόλεως πύλας καὶ ταύτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμῖν καὶ πολλὴν τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακῆδοσι καὶ ραθύμοις οἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκνυνται. καὶ οὐποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκίνας ὅσοις περιουσίᾳ ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυνται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήσειν

ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς ἐμφρόνης γνώμης ὀφείποτε τοῦ κάρου ἀνείνεγκιν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίῳ φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπας καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τι καὶ κεραμῖν τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικᾶν. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερὲς τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνησίαν εὐκόλῃ. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμετετικὰ τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperretus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeari dicuntur *somnialia*

δρᾶν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτωῶν·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ἵπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο καὶ ὑπάρχους πεποιη-
 μένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτα-
 κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ αγορά, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὰ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὰ
 μαντεῖον, οὗ προεισπύεται προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ἵπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ἀνείρων, αὔτε Φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἢ αὐτῇ. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

II Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινόμενου τοῖς ὑπνῶσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλως ἀνόμασιν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versūs portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Terriculum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitiglo-
 rium Imaginariū.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἳ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπεδείκνυσον, καὶ αὐτῆμερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρράγεισιν, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνῆχθη-

9 Τὴν τε) Γραι, τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa, Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maxima
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μιν ἐπισιτισάμενοι. τριτᾶϊοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσῳ
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοῖαδε
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὥς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ᾧ ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δῖαι-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθάνασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφ' ἱξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὔρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertiō inde diē ad Ogygiām insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO* S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruētes: interfecisti vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemtus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργούσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιτολὴν ἑδάκρυν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοῖ, καθάπερ Ὀδυσσεὺς παλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάσομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἔωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ· ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντερειώνην, ἐμπλέουσιν ἰστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὁδότης, τῷ Φύλ-

γ Καὶ εἰ σωφρονοῖ) Γρατ. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς παλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssē interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis infulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demittis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λω τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
 ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
 βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
 ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
 βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
 πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· παλέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
 λοις, ὥς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ κείνοι ἦσαν αὐτοὺς
 ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλυγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
 νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσοῦτῳ ἐπάραντες τῇ 38
 ἀδόνῃ, ἐφεύγομεν, ἀπολυπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
 καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
 πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
 ρότερων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
 Φη, καρύαν ἡμίταμα, κεκένωμένα, μέγεθος ἐκάστου
 ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
 κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύαν) Κελύφανα λέπος. G. (At non ovi hic, sed
 (leg. κελύφιν) κελυφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
 duarum navium focis pugnant, multosque vulnerant ia-
 culantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu
 aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
 go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nuc-
 cinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
 etiam, cum adventare hos sentirent, omisissis nobis, con-
 verſi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sub-
 lato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat,
 victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim fo-
 cis quinque naves habebant, pugnantque de robustiori-
 bus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, di-
 midiatæ nucs & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nu-
 cis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu ho-
 rum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰετίνες ἐπιβου-
 39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 εἰκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπηταῖς ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μέσονύκτιον, γαλήνης οὐσης,
 ἐλάβομεν προσωκείμενους Ἀλκυόνας καλῖα παμμεγέ-
 θει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλασσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλῖας· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γαστράν τινα Φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀπαισθητοῦ. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vestī. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccitas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδία
 μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
 δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίος πίθου περι-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόφαντες ἐν τῶν ὠῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
 διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
 ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
 λακρὸς ἤδη ὦν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
 ξότατον, ὃ γὰρ ἰσθὺς τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, αὐτῷ πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 ταῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ Φαντάσματος.

7 Ἀπέσχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G. Διαπαίξει. V.

12 Ὁ γὰρ ἰσθὺς τῆς νεῶς) Εἰς 16 τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀαρὼν ῥάβδον ὃ παιγνίμων ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliozem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [anserculus] in prora subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἄρριζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἔδοκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ὥρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἔδοκει ἡμῖν ἀναβεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
- 3 Ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἁπείρου ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamē arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἰστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κείνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διανυγούς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἰστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερόν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν κρηττό-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ νων ἐπιπνοία, ἐπισκᾶπτει αἰνίττα-
κενολόγος εἰς Μασία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεξευγμένην ὕδατος συ-
 ἀπτοτος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τοῦντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσή-
 νες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσφείμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἶχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitara. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat; praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἔδοκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀννηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντα ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομεν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνέμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λῦτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἑλαφοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπίσθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur horabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos inſinuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemptionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi quatuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus. Iam-

- 45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑπτιοὶ κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀβόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχεν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἠόικουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
- 46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἦδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκίετο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ καδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀβόνης ποδεῶνας εἴρηκε καί-
ζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πῦραι ὑπερμι-
γέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γί-
νεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμῶν
τῶν σωματίων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat eam a mulieribus, ut pu-

ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένην προσήσαν γάρ, καὶ ἐδεξιόυντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημένοι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποθήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἱμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσῳ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτήν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἀκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
σα. G.

5, Αὕτη Ὑδαμ) Γραι. Ὑδα-
μαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hydarmardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλάσσιους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευόμενας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἔδεικνυν, καὶ ἦγον εἰς αὐτὴν πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἣ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴύγαζε, τὴν τε ἡπειρὸν
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 εὐδοκεῖ ἐπιβᾶσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Afinicuras*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospiti-
 bus: inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniicimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧν δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἱερί, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελεύαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστατον, μετὰ τῆς ἀποστατοῦ ἐπαγγελίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum* in alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in *illa altera* tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνελθὲ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὔρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἔλθων ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἦδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ δ' ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελθὼν, γίρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfeciturus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταί, μιᾷς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

TYRANNICIDA.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκεν μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπῆρέτησε δὲ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς εἶδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγώ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντας
 εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξας τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

fiuum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, fuus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praecclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις
 4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε μου, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὡς ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνου τῶν πάντων τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνδ' ἐνὸς τυράννου εἶχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν παρὰ τοῦ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
τερος, ὥς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγω-
γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἅκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
βολὴν ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηι ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως ἐτυ-
ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχάρεϊ καθ' 5
ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε
τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν
ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius,
illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
dem sub illius erat tyrannide, fatelles erat cupiditatum filii.
At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
ipse fuit: ut fida esset & segura potentia, a se praestitit.
Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις ἐκείνων αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκα-
 λούθει, καὶ συνηδίκηι, καὶ ἐπὶ ἡνέει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθεστῆκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρὰ τις ἐλπὶς αὐτῇ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θνήσκειται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

et tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec aufa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, inter omnes
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successione quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paula post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἡλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοι-
μον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις
ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων,
ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος
ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7
τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίν-
δυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν
καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ
μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχαχμένου, καὶ τὸ
μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν
τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχῶν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ,
καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐν-
τυχάαντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθεί-
ρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed pa-
ratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec ma-
num admoveere operi quisquam ausus est generosorum *alio-*
quin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes
omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum
adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non ter-
ruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abie-
ci, neque ad periculi conspectum metu resili: sed solus,
solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem,
quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui au-
xilium mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit,
mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea com-
munem libertatem redempturus. Cum autem in primum prae-
sidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem
satellites, interfecto si quis occurreret, & quicquid obsta-
ret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἡμεῖν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίᾳς ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοῖνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύων ἀκείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δὲ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω
 τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
 σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπὴλλαττόμην· ὁ δὲ, ὅπερ
 ἐγὼ προῦμαντεύσαμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
 νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
 κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκη-
 ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
 οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κειῆ μὲν ὡς ὁρᾶτε
 πονηρῶν ἢ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τι-
 μῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
 μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμέ ὑμῖν, καὶ διὰ
 τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
 οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἄξιόν δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
 ὀφειλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ Φιλοκερ-
 δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
 δα εὐεργετεῖν προσηρμένους, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βου-
 λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem ha-
 beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
 ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
 occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
 portans vobis populi imperium, & bono animo esse
 iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
 Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
 videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
 licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
 que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
 meam audaciam, & ex una illa caede, postquam vivere
 pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
 mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
 qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
 quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωσ ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις ἄλ-
 λὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 αὐνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχήμενος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam se-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρας, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐΦόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐΦόνευσας δι' ὃν ἐκείνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ Φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογεῖς ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audiendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ κείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσιν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπήνεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πέποινημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτός εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλυσμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut desse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum solum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum. Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν
ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
τὸν ἀντικολλάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
τοὺς μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο αὖ 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἡκολού-
θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
μενον αὐτὸ προεμαντεύομην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς
οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
vit opus; coëgit autem, & causam caedis praebeuit: aequa-
liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-
peditatam plenam faciendi facultatem*. Ceterum supervacuum
est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
meritos *praemiis* dignum censēs? Neque enim illud possis di-
cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
fuisse, qui perit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἠδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσπαταίῃς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάντα
 ἑᾶ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κεῖνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ θυ-
 γῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκορμένον. Καί μοι πρὸς θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebeuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρή γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσιν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει
ἐκ γὰρ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιῶν,
ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἶπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἢν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emtutum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνέμικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐπὶ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαυτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Noli enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negonium, praefidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectum adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praefidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κετός εἰμι, ἀλλ' εἵργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ᾧ οὗτος,
ἄνδρες, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἶδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπραχθῆαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? lam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universorum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
 τούτοις αἰτῶ τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κακείνῳ ὕψω-
 ρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
 καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
 παρ' ἐμοῦ, τούτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
 τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
 γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
 ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
 ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
 ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
 ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον.
 ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
 τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὐ-
 τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
 ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 18 θεῶμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
 equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
 ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
 gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
 cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
 poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
 teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
 quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
 quam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos
 ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
 filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
 re, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt
 patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
 mors digna crudelissimis tyrannibus, hoc conveniens tot in-
 iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
 privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
δεῖς, ὅσῃ ἐκεῖνος εὐνοίαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
αἶν ἤξιώσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δέ,
καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὐνοίαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηζόμενον αὐτὸν,
καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
ἀθρόα περιέστησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ἐκείνῃν σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὁ μὲν
ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
pauillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
fubeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
sciebam, etsi minus propter benevolentiam; at certe pro-
pter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-
tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confer-
tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
futuri metum temporis. His contra illum auxiliis usus sum,
& ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vo-
bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κὰς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
 δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οὐκιστος;
 καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.
 19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γινώριζει; μή τις
 ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
 νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
 κατὰρβωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
 τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δαρεᾶς.
 εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
 ἐμὸν ὑπῆρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δαρεᾶς ἄξιον νομίζατε,
 δεσπότην οὕτω δημοτικῷ κτήματι οὐκ ἂν ἡμεῖψασθε;
 οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret: &, quod
 gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis re-
 stituendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνα
 προσευκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
 κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
 γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
 τραύμασιν ἐς τὰ Φανερά τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα
 λαυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
 τῆς θεᾶς διαταράξῃ, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοῶ-
 μένος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδε
 γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
 κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
 ἄλης τραγωδίας, γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
 τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
 πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
 εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
 σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
 λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο. Τέκνον, ἀννήμεβα,

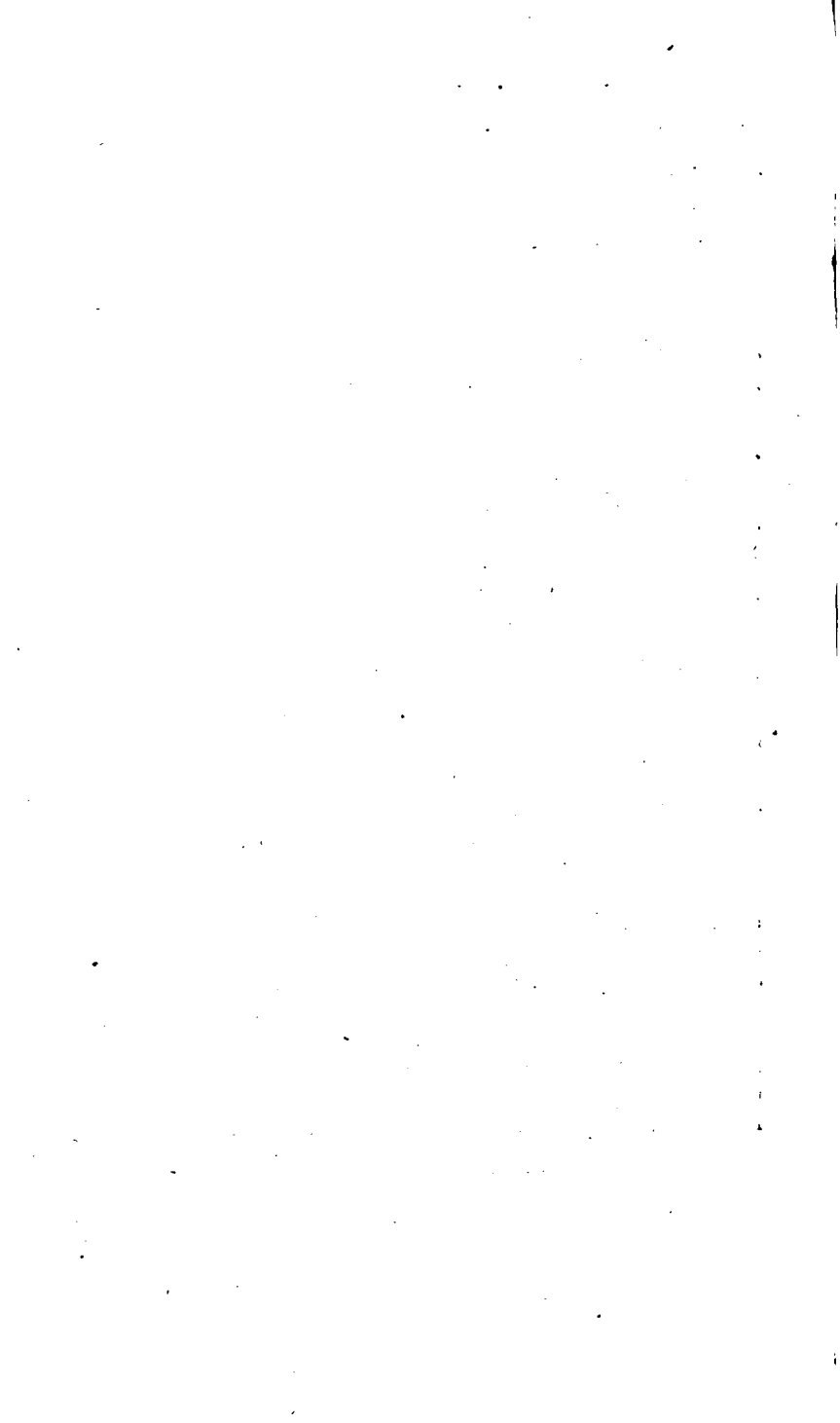
enſem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
 adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
 ciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum
 enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
 apertas partes corporis *inſiſſis*, (ut nempe maximum dolo-
 rem patri obliicerem, ut primo illum ſpectaculo perturba-
 rem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, paren-
 tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
 enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum
 domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
 tragoediae, ſed reliqueram huic auctori mortuum, ſcenam,
 gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: ſupervenienti autem
 ille, videntiſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem,
 cruentatum, opplerum caede, vulneraque eius continua,
 & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννακτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέχσε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴβε πρώτως σοι ἐκέτυ-
 χον, εἴβε τὴν τάξιν προῦλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἐκδίκον,
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέας εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannisi caesi sumus. Ubi est interfectior? cui rei
 me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut
 numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit
 mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens
 quaerit ensen, inermis ipse, cum filio in omnibus confi-
 deret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me
 ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens
 nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit;
 me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri solati-
 um, & infelicem manum senilem adiuva: macta, tyrannum in-
 terfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem
 caedis praecipissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed
 putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is,
 qui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-*

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
 τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
 ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
 ρεαί; καὶ τέλος, ἐωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
 κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
 πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
 ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
 δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γε-
 γήνηται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
 διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
 νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
 λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς
 πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
 ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
 τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
 sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
 sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
 cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
 dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
 superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; per-
 mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
 cram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
 gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
 dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
 nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
 erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
 rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
 ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
 lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *HERMOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ. l. 4. Τεκμήρασθαι*) Lege *τεκμαίρεσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολῆμ.) παραπολλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Ὅλος*) ὅλος *B. 2. & W. Ὀλως* edd. reliquae omnes. Sed ὅλον *L. l. 12. Οὐχ*) οὐκ male *I. Οὐχ* recte *P. A. 1. S. &c. l. 13. Ὠδοιπρόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male ὀδοιπρόρηται prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχόμεσθα* minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός*) *ἰκανῶς W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε*) δὲ *M. Σε* edd. omnes. ead. Ἀνακουφίζε) Sic edd. omnes bene, item *M. Sola I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκώς*) *ἐναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M. Pag. 5. l. 5. Συμπροβ.) Συμπροβ. W. l. 6. Ὑποφαίνει*) Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν *W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M. Pag. 6. l. 1. Εὐδεΐαν*) Ita habent *G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ. l. 3. Ὑμῖν*) Sic edd. octo vet. & *Mf. M. Sola I. ἡμῖν. Pag. 7. l. 4. Παπαί*) *βαβαί L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιπετεῖς*) Sic *Mf. G. P. L. χαμαί* tantum edd. omnes & *M. l. 6. Παντάπασιν*) *πάντα παθεῖν W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι*) *ἐρπῆμ. Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καί*) Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M. Πρότερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΛΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν*) *ἀνδρείαν W. Pag. 10. l. 2. Ὅσα*) ὅσαι *W. Ὅσα I.* male. *l. 7. Διευκρινῆθαι*) Conflans edd.

lectio & M. l. 13. Ταῦτα) τὶ ταῦτα Heinsf. Pag. 11. l. 5. Ἄν
 λυπ.) εἰ λ. W. l. 8. Μῦθ'') μὴ δ' I. ead. εἶναι) Sic H. P. B. 2. Fr.
 & P. Eī I. ἢ vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου) Sic I.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. Ἐπέστην) ἔπεστιν W.
 Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ) Sic recte Codd.
 M. P. L. Περὶ vulgo edd. Pag. 13. l. 7. Διατίθεικεν) Sic Fl. H.
 P. & M. Διατίθεικεν I. l. 9. Δέ) δ' αὖ W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. ead. Καταφρονούντα) καταφρονούντες
 W. Pag. 14. l. 15. Οὖν) Sic P. & L. Αὖ edd. Pag. 15. l. 2. Ἐπε-
 πώκει) Sic edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. l. 5. Ἀ-
 ριθμῶ) ἀριθμὼν Fl. male. Ἀριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6.
 Παραδεδώκει) παρεδάκει B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.
 l. 16. Ἀναμωτὶ) ἀναιμωτῇ W. Pag. 16. l. 14. Ἐτι συνοδ.) Ita
 dedi ex G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γοῦν Marc. l. 15. Μάθης) Nihil hic
 variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fesse, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c.
 quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δέ) δ' H. (add. Baf.
 4 & S.) l. 12. Ἡμετέρων) ἡμετέρων male Vorst. l. 17. col. 2.
 Δέ) Omissam hanc in edit. Cler. particulam inferuit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν) Sic edd. omnes & M. Προσειπὼν le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ) τῶν male B. 2. Τοῦ
 ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δ' &c.) Vid. notas. l. 11.
 Ἄνῃ) Deest in W. Adest in edd. l. 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν)
 Haec & seqq. ad ἀξίῳν, sic, ut edidimus, legi in edd. & M. no-
 tat Solanus. l. 16. Ἀλλ' οἶσθα) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. Pag. 23. l. 3. Ὑπερκεκρίπτον) Sic I. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. Ἄν) ὄν W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυναμένος) δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι) Sic recte I. Aliae περί. l. 9. Ἐπέ-
 πληξε) Sic I. H. A. 1. P. Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. &
 P. l. 12. Ἡ) εἰ B. 2. Ἡ reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον) παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολλόμενον W. l. 8. Ἄν σοι) Rectius abest ἄν in
 W. l. 9. Ἐθέλεις) ἐθέλης I. male. Ἐθέλεις quinque edd. pri-
 scae, & M. Pag. 28. l. 15. Ὁρῶσιν) Nihil hic variare H. I. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. Ἐπικατεχόντων) Sic edd. I.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων) Sic recte P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Sic edd.
 ant. Ἀπασεισάμενους Mf. P. Ἀποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
 Ἀπορρίψαντα) Sic P. Ἀπορρίψαντας edd. & M. male. l. 3. Καὶ
 γυμνόν) καὶ deest in B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.

Φατριπας) Sic recte B. 2. S. & Schol. Φατριπας corrupte I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9. Οὐ πτόθμην) Sic H. Fl. P. A. 1. Οὐκ ἐπτόθμην B. 2. & S. l. 12. Εἴ γε) Sic I. H. A. 1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat; vid. nort. l. 13. Καὶ ἦδη καὶ τὰς) Sic esse in Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & B. 2. A. 1. P. & S. ita habent. l. 17. col. 1. Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμέμενον male in ed. Cler. Reitz. Pag. 31. l. 3. Οὐδὲ) καὶ οὕτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgaram servant ceterae & Cod. P. l. 7. Λιπαρές) Sic optime G. P. Erasmus etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. l. 9. Ἐπιδείχεται) Ita I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10. Ὅντα) εἶναι Angl. & P. Ὅντα edd. omnes & M. Pag. 32. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Sic I. H. Fl. P. Σὺν μὲν ἐπὶ P. Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς W. l. 2. Εὐνδρος) Sic edd. praeter I. omnes: haec enim εὐνδρος, cui ad stipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. l. 6. Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα Ienf. Nil mutant edd. nec W. l. 7. Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec M. l. 9. Ἐκαστος) ἐκάστης Ienf. Sed nihil mutant edd. nec M. l. 13. Ἀλλοις) ἀλλήλοις W. Ἄλλους B. 2. male. ead. Δυναμένοις) Sic I. Fl. A. 1. & c. & M. Δυναμένους P. & B. 2. l. 15. Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς Vorst. male. l. 16. Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν W. P. L. ead. Τὸ πλῆθος) Abest articul. α B. 2. & M. adest in omnibus edd. reliqq. Pag. 34. l. 2. Ὑπερδιατενόμενοι) Sic W. Ὑπ. . . ταινάμενοι edd. l. 11. Μετεληλυθόσι) μετεληλυθός W. male. l. 15. Καὶ) Abest α W. adest in edd. l. 16. Οὕτω) Sic H. I. P. S. A. 1. Οὕτως Fl. & M. Pag. 35. l. 10. Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter S. quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo A. 1 W. Et sic correxerat Anonym. in H. Ἰσως ὡς εἰδὼν L. Εἰ δέον Heinf. Aliter Marcil. quem vid. l. 16. col. 1. Ὅ τινά) Male α τινά editum erat. Pag. 36. l. 2. Παραπαίσι) παραπαίη Fl. & M. a recentiore manu. Vulgaram servant reliqq. Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Sic edd. Δεῖ P. l. 3. Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nort. l. 6. Τοῦ) τῆς W. Nihil mutant edd. vett. l. 7. Ὡς) Sic I. Fl. A. 1. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B. 2. male. l. 8. Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν W. l. 10. Τρωθήσσεσθαι) τιτρωθήσσεσθαι Pell. Pag. 38. l. 5. Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. I. H. P. & c. l. 12. Πρὸς) εἰς τὴν W. P. Vulgaram retinent edd. omnes. Pag. 39. l. 3. Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. ead. Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. I. Fl. H. P. A. 1. Τὸ τοιοῦτο M. Pag. 40. l. 11. Ἀντεξτάζοντες) Ita recte I. B. 2. & W. Ἀντεξετάζοντας male A. 1. H. Fl. P. S. habebant. l. 15. Μὴ δὲ πάποτε) Sic I. A. 1. & S. Μὴδὲ πάπ. ceterae & M. Μὴδὲ πάποτε B. 2.

*Pag. 41. l. 4. *H)* Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. Τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. & c. Τῶν ἄλλων P. ead. Οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλήξαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλήξαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δέ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δὲ P.* aliaeque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδ' ἐπώποτε* iterum *B. 2.* iunctim. *l. 3. Μὴ δέ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολοῖς*) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex *Marcil. & punctis W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΑΥΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Τμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ως*) Sic *I. Abeft* in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δέ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M. Reliquae fere μὴ δέ. l. 17. Τὸ τοιούτων*) Sic *I. Fl. H. P. & c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) ὅτι οὐ γὰρ *W. Abeft ὅτι* ab edd. *ead. Λεύσσουσι*) *λεύσσουσι* apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10. Δοκεῖ*) Sic *L. & marg. A. 1 W. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συνεσχθεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat *Solanus. l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δέ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μὴ δὲ ceterae edd. l. 12. Τὸ τοιούτων*) Sic edd. constanter legere notat *Solanus. l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omiffam supplevit *Solanus. ead. col. 2. Αἰτιᾶται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιᾶται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaue vitiosa restituit *Solanus. l. 17. col. 1. Προυσιᾶώς*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιῶος* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπώνομασαν*) *ωνόμασαν* edit. Clerici, quam correxit *Solanus. ead. col. 2. Αὐτὴ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμυθουμένη*) *προμυθουμένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοί*) *ἐξαρκοί* prave edit. Cler. Sed correxit *Solanus. Pag. 47. l. 4. Δέ*) *γε W. Pag. 48. l. 5. Ως*) Ex *Cod. W.* Male enim abest *ὡς* ab omnibus edd. ὅτι coniecerat *Ienf. ex B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπως ἄδηνον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Τμάς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμάς. l. 10. Ἐπικούριοι*) Ita constanter edd. *Ἐπικούριοι W.* semper. *l. 11. Τμεις*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat *Solanus. Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπιεῖον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον*) Πρόδῃλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13. Ei) Abest ei in P. Adest in edd. Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ* Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυσσομένων*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων edd. omnes male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περί edd. l. 10. Ἡλείου*) Ἡλείου *l. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. l. 5. Ἀργυρᾷ*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει*) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, *A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. l. 6. Οἶον*) ὄλον *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. l. 7. Γράμμα* τι) γράμματι una voce *H. Γράμμα τί. Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκοπήσον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. *A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. l. 1. Μὲν τοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μὲν τι, male. l. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελόντες male *W. l. 9. Μὲν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Compareret in edd. omnibus. l. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο infertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. *l. 9. Τὸ ἐπίσημον*) τοῦπίσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων edd. ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. Αὐτοῦ *L. bene. l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἡγ.)* Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδῳ*) Ita edd. Ὅδῶν *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξείναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξεῖναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι vulgo edd. l. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε abest ab edd. l. 14. ΛΥΚ.)* Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. l. 16. Νῆφε*) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 1. EPM.)* ΛΥΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιροῦμεν*) ἀφαιρώμεν marg. *A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα edd. & M. l. 5. Ὀλον*) Ἀν ὄλως; Pell. *Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἴ τις *W. male, ait Solanus. l. 17. Παρευδοκμεῖται*) παρευδοκμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* Eis δόξαν ὑπερφαίνεται) Pro eis editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. *Reitz.* Pag. 69. l. 14. αὐτοὺς) Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτούς. *Pag.* 70. l. 1. τὰρ) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. l. P. H. Fl. l. 2. ἑκάστη) ἑκάστην male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. καὶ) Sic recte edd. Fl. H. l. P. & M. Ἐπ' male B. 2. l. 4. Διαίρεσιν) Sic edd. & M. l. 15. Πειπειραμένους) πειπειραμένους ridicule l. l. 17. col. 2. τὸν prave edit. Cler. *Pag.* 71. l. 2. Δεήσῃ) Sic l. P. Fl. H. & M. l. 3. αὐτῶν) αὐτῷ S. & A. male. l. 4. Ἡ μὲν δὲ) ἢ delet Gronov. Adest in edd. l. Fl. H. P. & C. l. 6. Δε) δὲ Pell. ironice. *Pag.* 72. l. 7. Ἀναλελογίσθαι) ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur l. P. H. & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. A. l. W. *Pag.* 73. l. 5. Οὕτω) οὕτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω servant. l. 6. Ἰδὼν) εἰδώς P. Sed nihil mutant edd. l. 8. Ἐσχες) Sic habere l. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. καὶ) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid.* l. 13. τοῦ καθόλου λεγομένου) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μὴ δέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz.* l. 14. col. 1. Χρησίμῳ) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. τμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan.* *ibid.* l. 16. τῶν) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. Ὅ τέσσαρα) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan.* l. 19. col. 2. τῷ φιδίᾳ) τῶν φιδίᾳ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid.* l. 23. Ἀναιρήσεις) ἀναιρήσης M. l. 28. col. 1. τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. Ὅντι) Legendum coniicio ὀνόματι. *Reitz.* *Pag.* 74. l. 3. Ὡ παῖ) ὥπται margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead.* λέγων) γέλων P. Nihil mutant edd. l. 7. Ἰδοίς) Sic Fl. H. l. P. S. & M. *Pag.* 75. l. 7. καὶ) Sic edd. & M. καθ' B. 2. l. 10. ἑκάστοις) ἑκάστης W. Nihil mutant edd. l. 14. καταθύης) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. *Καταθύειν* Vorst. l. 15. Παρακαλῆς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἶ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀντίπα) ἀντίπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτα) Ut Iensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰ-κός ἐστι) Edd. & M. Εἰκοσιν ἐτη melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεῖ) Deest in M. l. 7. Ὡστε, ὥ ἐταῖρος &c.) Vorst. emend. ὥστε μη-δὲν ὥ. . . καὶ ἄλλως. . . At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῶν) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscri- ptum addit. l. 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σίγ' male Ald. H. Fl. l. 3. Τῷδε) Sic edd. optimae & M. Τῷ γε P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἄνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελών) Ni- hil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. Ὦν) ὦν Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. Ὡς καὶ αὐτός) Ita edd. Sed abest ὥς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. l. 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μέν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 hu- ius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξηντλούμεν perperam edit. Clerici. ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπ- ειρρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κωνίω) Κωνίω ἢ ἀκωνίω (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτείνου ἂν) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀπο- κτείνει M. l. 5. Ἀποθάγοιο) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὼς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τὸ) Sic l. H. S. Τὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. l. 15. Ποιῶντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλω- μένω) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένω l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμω) Ψάμμον *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ *M.* *l. 3.* Διεκδύνας) Sic bene *Fl. P. H. B.* *2.* Διεδύνας *l.* male. Διεδύνας legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ τέντε) Haec addita ex *M.* Defunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1.* Δ', οἶμαι) δέ μοι male *W.* nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *l. 13.* Τούτο) ΔΥΚ. τούτο *M.* & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit person. ΔΥΚ. *ead.* Ἐξ ὧν) Deest ἔξ in *S. l.* *Fl. H.* & *M.* Adest in *P.* & *B.* *2.* *l. 16. col. 1.* Ὦν) Lege οὖν. Num autem illud ὦν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίγνεσθαι) Sic recte *l.* Ceterae, & *M.* γίνεσθαι. *Solan. l. 10.* Πάλαι) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11.* ΔΥΚ.) Deest in edd. Adest in *l. W.* & *P.* *l. 13.* ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in *M.* i. e. designatur solitis punctis. *l. 14.* ΔΥΚ.) Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* Ὦν) ὦ *P.* Vulgatam servant edd. priscæ. *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in *W.* Adest in *l. Fl. H. P.* & c. *l. 9.* Ἡεῖς) ἄγεις *P.* *l. 10.* Κωλύσει) κωλύση *W.* *l. 11.* Θαλλῶ) Sic *Fl. H. P.* Θαλλῶ *l.* *l. 13.* Ὅ, τι) ὅτῳ *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P.* *l. 17. col. 2.* Τῷ) Pro τῷ, quod in *Cod. Voss.* erat, δ̄ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχων) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφυκδς) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte *Fl. P. B.* *2.* *S. A.* & *M.* Εἶδα *Ald. H. Fr. l.* *Pag. 93. l. 4.* Παροιμιαζ.) προοίμιαζ. *Ex. Fl.* At vulgatam tuentur *l. P. H.* & *Cod. P.* *l. 6.* Γάρ) γάρ τι *l. P. H. Fl. B.* *2.* *S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorft.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. *Vorft.* αὐτῷ. *l. 6.* Τοῖς) ταῖς edd. *l. P. H. Fl.* Τοῖς *S.* & *Codd. P. L.* *l. 7.* Ὅμως) *Ex W.* Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte *Codd. L.* & *W.* Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2.* εἰγάσω exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἴ τις *W.* & *Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καὶ ab edd. *l. Fl. H. P.* & c. *l. 18. col. 2.* Τὰ) Deerat in *V.* inferuit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead.* Εὐημερίαν) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1.* Μηδὲν ἑστὸς) μηδ' ὅλως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & *M.* Οἶμαι *L.* Ἐκείνην *Pell. & Marc.* Καὶ *Solanus. Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταζεν male *S. l. 14. Αὐτῶν* Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. i W. l. 16. Εἰσιτητέον*) Ita *Fl. I. P. S. &c. Pag. 99. l. 9. Ταῖς* Ex *W.* Abest ab edd. *Pag. 100. l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10. Ὅτου*) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε*. Sed *P. Cod. ὅτι. Pag. 101. l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P.* Vulgata tuentur priscae edd. *l. 13. Ἐχουσι*) Sic *I. H. P. Ἐχουσι Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδὲν οἱ οὐδὲν W.* Nihil a vulgat. abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. *Pag. 103. l. 4. Ἡρίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδοίς*) Sic edd. *Εἰδοίς W. l. 7. Καί*) ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἄκρῳ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgat. servant *I. Fl. P. l. 8. Τῷ*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. *Pag. 104. l. 5. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι*) ἔξω τῆς οὐδοῦ ἐσμέν edd. Sed ἔστι *Codd. M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ*) εἰ *B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. & M. Pag. 105. l. 8. Τῇ σορῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Τῷ M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνά- ζεις*) προγυμνάζης *M. ead. Σεαυτὸν*) Sic edd. priscae. Ἐαυτὸν *W. Pag. 106. l. 9. Ἀφικτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφικτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πίττοι — πτίτ- των*) Ex *Schol. Πλήττοι & πλήττων* edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκί*) Δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε;*) Sic *M. & edd. Τίσι γε Fl. Τίσι γὰρ; Graev. l. 18. col. 2. Πλέον*) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλκός*) ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inseruit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Ρεῖτχ. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recefferit Clericus saltern monere debuerat, & unde haec desumferit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθε- σμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P. & M.* 'Επιτ. Fl. 'Επεί ταῦτα *I. & L. l. 5. καὶ*) Omiffum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2. & M.* In *Iunt. ανθρωπος* per compendium scriptum sic: *ανος. ead. 'Τμέτερα*) *ήμετερα* Ex. Fl. Sed cum vulgata facit *P. l. 12. συναρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet *συναρπάσας*, id ex *I.* correxi. *l. 13. 'Εφυγε*) *έφυγον* habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον*) τὸν κάδην vitiole omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A. i W.* sic quoque corrigit. *ead. 'Εχοι*) Ex *S. & A.* vid. nort. *l. 8. 'Αποδώσειν*) Sic recte *I. P. & c.* & *M.* 'Αποδῶσειν male Fl. *ead. 'Αποκρίνηται*) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M.* 'Αποκρίνεται male *I. l. 19. col. 1. Σολέων*) Exc. *G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem, *Solan.* *Pag. 110. l. 3. Κωλύσει*) κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P. & P. l. 15. 'Ων*) ὦν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P. Pag. 112. l. 2. Δε*) δαὶ *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. l. 1. l. 3. Μου*) με *W.* solus. *l. 4. 'Ανάλωκα*) Sic recte edd. & *M.* 'Ανήλωκα *B. 2. l. 11. Κυματώγη*) ἦν Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. i W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag. 113. l. 3. Μεταμάθησεν*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male μεταθήσεν. *l. 8. 'Η*) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. 'Ηρησο*) Edd. ἥρησο *B. 2. ἥρησο* cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6. 'Εννοήσαιμι*) νοήσαιμι *W.* ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παραφερόμενον*) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L. & marg. A. i W. l. 11. Δοκῶ*) δωκῶ *I.* sola male. *l. 13. 'Αξων*) ἄξειν Fl. & *M.* 'Αξων ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γὰρ*) Aberat in ed. Inferuit Solanus. *ibid. l. 17. 'Η τόλμα*) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan. l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος*) Mire sane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν, *Solan. ibid. l. 20. Στολὸν*) στολήν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιονία) *Ιονία* male *H. & B. 2.* Ceterae recte *'Ιονία. l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in marg. *A. i W. Pag. 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων*) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. 'Οπισθόδομον*) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag. 118. l. 3. 'Εκ*) Gr. ἐπὶ. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. Ὅφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 8. Ἡρστο) Sic *I. Fl. B. 2. H. S.* *Pag.* 120. *l.* 17. col. 1. Ἡ) Vocem ἦ, quae deerat, supplevi. *Solan.* *Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. Ὅ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l.* 14. Δὲ) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P. &c.* *Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον αὐτὸ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέος *Pell.* Sed vulg. servant *I. Fl. P.* Vid. *Dial. seq. c. 3. l. 3.* Παραθεωρήτε) π... εἴτε *Th. M. Παραθεωρήτε B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l.* 5. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic *L. Ἐφ' αὐτοῦ I. Fl. H. Ἐφ' αὐτοῦ male P. S. A. Ἐπ' αὐτοῦ* nota *Gronov. l. 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε* edit. *Cler. Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνατε, ἐξετάζατε*, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. Βαδίζοι) Sic *I. Fl. H. P. Βαδίζει B. 2. l. 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τοῦτω Fl.* Sed vulgatum exhibent *I. H. P. & Cod. P.* *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. octo. Sola *I.* male νέμιν. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *I. H. Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. Ὡν) Sic edd. plurimae, & *P. Cod.* Sed ὁ *Fl.* sola. *ead. Καμπύλος) καμπόλος* credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus. l. 6. Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. P. male. l. 7. Οἷον εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν I. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l. 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat Solanus. l. 13. Ὅλος) Sic edd. octo. Sola I. ὅλως. l. 15. Ἀνέχων) ἀνέχον I. ead. Δεδίξαίτο) δειδίξαίτο Vorst. Nihil mutant edd. Pag. 129. l. 6. Μέρων) μέρων sola *I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf. Gr. P. & L. l. 13. Αὐτοῦ) Sic edd. I. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. A. 1 W. l. 15. Τῆν) Abest a Fl.* Adest in *I. H. P. l. 16. Θετταλαί) Nil mutare Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a θ. minuscule inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. prisca sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *l. 7. Τῶν νεογνῶν) Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν edd. ead. Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l. 1. Ἡγενημένην) Sic habere I. H. Fl. B. 2.* notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l. 7. Τῶν δ') ἴσως τοῦ L. ead. Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δαί, εἰ καλῶς Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l. 3. Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male I. H. B. 2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeunte corrigen-*

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδήσσεσθαι) ἐπιβήσσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et Mf. B. Item ed. Fl. *l. H. P. &c. l. 7.* Αὐτῶ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *l. H. B. 2. Fl. P. &c. ead. Δι' ὀλίγου*) Ita recte P. & marg. *A. 1 W.* Δι' ὀλίγον edd. *l. 10.* Τυμνῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag. 133. l. 1.* Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l. 7.* Ἐκάτερα) ἐκατέροις P. *l. 15.* Τετρηγύτων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P. &c. l. 18.* Τετρηγύτων) Edit. male τετρηγύτων. *Pag. 134. l. 1* Πρὶν ἢ) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. *l. 9.* Ἐς) Sola S. omisit ἐς. *l. 11.* Ἀποβαλλόντες) Sic dedi ex Fl. & B. 2. Ἀπαβάλλοντες P. Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S. l. 13.* Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mf. B. Nihil mutant edd. *l. 17. col. 1.* Ἀνεκυμβάλιαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag. 135. l. 4.* Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. *A. 1 W.* *l. 5.* Ἐπαιώνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιώνιζον Scholiast. & P. *l. 9.* Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l. 16.* Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat Solanus. *ead.* Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόνθειν L. male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *l. S. H. Fl. P. &c. l. 13.* Ἐχμημάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. *Pag. 138. l. 8.* Ἐνίκησας) νικήσας edd. & M. *ead.* Ὁμονύμου) ὁμώνυμόν σοι edd. omnes & M. Ὁμονύμου σοῦ Marc. Ὁμονύμού σοι Pell. *l. 11.* Τὰ ὄρνεα — πεπόνθηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὰ ὄρνεον. *Pag. 139. l. 13.* Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag. 140. l. 1.* Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in W. *l. 3.* Ἐπαινέσσονται) Sic M. recte & edd. excepta B. 2. quae vitiose ἐπαιναίσονται quod Vorst. ramenta mutaverat in ἐπαινήσσονται. Sed —έσομαι in prola usitatius. *l. 5.* Οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὐς ad οὐς omisit Fl. quae adfunt in cett. *l. 13.* Ἰσασι) Sic dedi ex L. Eisd' edd. Quid M. habeat, nescio: abscissa enim haec sunt. *Solan. l. 14.* Δὴ) δὲ *l. Fl. l. P. &c. Pag. 141. l. 3.* Οὐκ) Deest haec particula in ed. Fl. Adest in cett. & in P. *l. 11.* Οὐτος) οὗτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l. 17.* Καρονικόν) κανόνιον C. *Pag. 142. l. 14.* Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῶ male edd. Αὐτὸν Pell. *l. 15.* Ἀλλότριον) Ita edd. *l. Fl. H. P. &c.* nisi quod ἀλλότριαν B. 2. male. Ἀλλότρια Ienf. & Pell.

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. Pag. 143. l. 10. Ἐπὼν) Sic edd. omnes. Ἐπαίων Angl. P. & L. item marg. A. 1 W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. l. 2. Πρῶτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. ὦν) Sic recte edd. vett. ὄν male recentiores. l. 10. Ἀπίθανε) ἀπίθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. ἱατρῶ) ἱατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρὰ) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male I. H. & c. l. 9. Ἐπαυσε) ἢ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδειξεν) Pell. an ἔδειξεν ut ante? l. 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola I. male παρὰ. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. ἔτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. l. 3. Ἐγκεκόλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖω W. l. 7. Ὅδ' οὖς ἔμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ. l. 13. Τοῦ δοκιματάτου) τῶν δοκιματάτων Anglic. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξηρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδὼτα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβει) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσδοος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυσ πρόσδοος feiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδοον. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρέφη) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέφη. Sed alia manus διαπρέφη fecit. Διαπρέφη corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τοῦτω solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam tuentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτω L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Ἐτε) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vett. & M. Ἀπάξηται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιτο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἡδὴ) ἦδε S. & A. male. Ἡδὴ recte edd. vett. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἔδοξα edd. & M. l. 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte certt. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. i W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. i W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. i W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. i W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ιστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσι) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. i W. Ὅπως edd. l. 16. Τούτου) Sic W. Τοντοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφῇ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦται) παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. ead. Οἰόνται σφί-

σιν) ὅσον τε φασιν Coll. Οἶοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *l.* 14. Ἐς ἀεὶ) Sic recte *L.* & marg. *A. i W.* Ὡς ἀεὶ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *Pag.* 164. *l.* 3. Μαρία, εἰγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio repofita. *l.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ...σωσιν ἢ...ψῶσιν *W.* *l.* 7. Ἰν) ἦν *W.* *Pag.* 165. *l.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A. i W.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίῳ) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A. i W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρρίπτοντες *W.* *l.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare *M. Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & sic *l.* *P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψευς. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαριον *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B. 2. l. P. Ald. S. Fl.* &c. *l.* 8. Θέλη) ἐθέλη *M.* *l.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W. P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἀρης) οὐδέ ο' Ἀρης *W.* *l.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦντινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χαρίζειν) χορίζειν male *l.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf. Angl. P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομώματα) σκώματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. l. Ald. P. H.* *l.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A. i W.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι *Angl.* & *P. A.* εἰ *W.* *l.* 14. Ψιμύθιον) ψιμύθιον *M. S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. *L.* At vulgatam tuentur *l.* *Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *A. i W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδήλω τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit *G. Mf.* *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B. 2.* Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδήλω) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod. G.* *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf. αὐτῷ. Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v.* *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A. i W. A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *l.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. An πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* ead. Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & *P. G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *l.* 9. Ἐπινοήσας) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσας marg. *A. i W.* *l.* 11. Ἀκροασομένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* ead. Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *l.* 16. Καὶ) Abest a *W.* *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Που σε) σέ που *W.* *l.* 10. Σανδάλω) σανδαλίω

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. 1 W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἔξεργάσσεσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπαθήσῃ) ἐπαθήσῃ P. & marg. A. 1 W. Ἐπάνθισε Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καί) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρεῖωδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἑμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φροιμίου) Sic edd. vett. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic edd. P. & marg. A. 1 W. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραψε) Sic edd. Ἀνέγραψε P. l. 11. Συνισταμένον) Sic Fl. l. P. aliaque. Καθισταμένον Thucyd. l. 17. Καρπου) Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. τῇ) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβι. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεινα) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακίνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. 1 W. & P. Vulgatum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραψε) ἀνέγραψε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεποννηκὼς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεποννηκὼς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰντρεῖν) ἰντρεῖν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγιγνώσκοντας) ἀναγιγνώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatum exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρόποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. l. 7. Ἐδει)
 ἔδειπερ *P.* *ead.* Ἡ) μᾶλλον ἢ *Pell.* l. 8. Ἀμνημονεῦσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι *W.* l. 10. Κακῶς) κακῶς *I.* l. 12. Ὁρᾶς, ὁμοίος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὁμοίος *Angl.* & *P.* Pag. 181. l. 7. Ἰρροειδῆς) Ita
 recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B.* 2. Ἡεροειδῆς male *I.* &
 marg. *A. 1 W.* & *L.* Ἐροειδῆς *Angl.* & *G.* ἱεροειδῆς *P. Vulgatae*
 vero assentitur *M.* l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere *I. Fl. H. B.* 2.
 & *M.* notat *Solan.* l. 11. Τίγρητα) Nihil mutant *I. Fl. P. H.*
 & *M.* l. 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ *P.* l. 15. Αὐτῶν) Deest in *W.*
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant *I. H. B.* 2. *P. Fl.* & *M.* Pag. 182. l. 2.
 Ἀρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἀρτι κληρ. τοῦ δ. inver-
 so ordine *I.* & *W.* l. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας *L.* *ead.* Ὀρνί-
 θων) ὀρνιθίων marg. *A. 1 W.* & μοχ λαγῶων. l. 6. Ὑπερεμπί-
 πλαται) Sic *B.* 2. *Fl. I. H. P.* & c. Ὑπερεμπίμπλαται *W.* l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχους marg. *A. 1 W.* l. 11. Εἰκοσι) Sic edo ex
 Codd. *M. P. L. A. G.* Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita *G.* & *W.* Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit *Solan.* Pag. 183. l. 1.
 Ἐννέα) ος *Angl.* & *P.* Vulgatam servant edd. & *M.* l. 3. Ὑπὸ)
M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter *I.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. *A. G. P. L.*
Κρονσίον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα *W.* Τᾶλλα *I. H. S.* Τάλλα *Fl.*
P. recte. l. 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανού,
 praeter *S.* & *B.* 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανός habet. Σεουρη—*W.* ubique. l. 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην *W.* Vulgatam tuentur *Fl. I. H. P.* l. 15.
 Ὀσρόνης) Ὀσρόνης τις *W.* l. 16. Σεβηριανός) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B.* 2. *ead.* Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο *I.* uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
I. H. P. Ἐπηγε *W. L.* & marg. *A. 1 W.* *ead.* Τῆς ἐβδόμης) τῆς
 ζ. *Fl.* l. 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα *W.* Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H.*
P. l. 6. Ὀττοβος) ὀτοβος *W.* l. 9. Δημοτικά) Edd. male δημο-
 τικά secunda longa, excepta *S.* & *B.* 2. quae o habent cum
 Cod. *M.* l. 11. Ἐγχερίζοντα) Sic *I. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχερή-
 ζοντα sine puncto subscripto *M.* Quin immo *Fl.* i plane expri-
 mit, ἐγχερίζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim *I. H. Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε
W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας *M.* Vulg. habet *Fl.*
I. H. P. & c. l. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι *W.* At illud οἶμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admisiffem. l. 12. Ροδίων)
 Ροδίου *L.* l. 16. col. 2. Ὑπισχνοῦμ.) In ed. Cler. male ἐπισχνοῦ-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δειζόμεν W. Nihil mutant edd. priscæ. l. 6. Περί) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περί. l. 10. Ἐπὶ κουρείον) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπόκισαν) ἀπόκησαν W. ead. Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαίοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπόκισε) ἀπόκησεν M. l. 8. Σεβηριανού) Sic iam bene edd. Σεουηριανού W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατάχοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδέν) οὐδενός marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπεσφαξεν) Sic habere I. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα I. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγιγνώσκων W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cert. & M. l. 10. Ὅμοιους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτείας) ιδιωτίας W. Vulgatam retinent I. Fl. H. P. &c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξίων) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίον· sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκός) ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀπλωκός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιασ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cert. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολοῦ ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἡδὴ) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιότερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαϊότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχεῶν) Κεγχρίων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σούραν) Sic edd. & M. ead. Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν I. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat in omnibus edd. excepta I. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγριτι I. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscæ. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν I. & W. l. 11.

Μηδεία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne I. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόθητον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκισε W. l. 15. Μουζουρίδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. I. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποισεν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅττι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαιρίμα. Edd. reliq. vulgatam servant. ead. Γλώτταν) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἰτι τρ.) καὶ εἰτι καὶ τράχυν P. ead. Δὴ) ἥδη Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἥ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic I. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. 1 W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλὰ ποῦ) Sic P. Ἀλλά ποῦ iunctim I. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλὰ ποῦ P. sed interrogandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. 1. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola I. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic I. Fl. H. P. & c. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκίνησεν) Est apud Aelian. ἐκύνισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπενδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπενδεν, οὐ μὲν ἐδύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρώτον) Ita pro edito πρώτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δις) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implebat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτώ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυνίης C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. Reitz. Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέναι) εὐρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαυτα W. solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐο' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητὴς) ἔστιν δς μαθ. M. male. l. 6. Ἐχειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. solus. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζη) Ita dedi ex marg. A. i W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρας) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. δ. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δς superscriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὅπως W. l. 15. Ἀναγιγνώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζον) Ex lens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἦπερ) εἰπερ male Fl. ἦπερ cett. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφῆως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφῆος male S. l. 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. l. 8. Συνέναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσοντας) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ον μ—ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τῷ, τε.

l. 8. Πειστέον) πειστέον male W. l. 9. Λόγοις) λόγοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστάντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρώτα) πρώτων S. Sed πρώτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτῶν) αὐτῶν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκούετω) ἡκούεστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούστω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
G. P. & marg. A. i W. Ἐπέστω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
δαίαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
δαίαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀθόλω) ὁδόλω P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. i. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῶ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκονομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τι
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὅπότε ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέον)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτή. l. 7. Ἐφην) ἐχην
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωοῖς) λαγωῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Ὑπογα-
στρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vett. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
γαλοφρόν marg. A. i W. Pag. 215. l. 6. Χρήμα) Sic marg.
A. i. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρεῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρῆμαδες. ead. Ἡ ἐτι) ἦν ἐτι M. ma-
le. l. 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καί. Ceteras
vulgatam fervare cum M. notat Solanus. l. 7. Παραπέσοι)
παραπέσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. i W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέ-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεσθός) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adeft in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφροσίν)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παραστονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priscæ. l. 9. Ἀφυκτον) ἀφευκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλοῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἐσθήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐσθή-
κει Fl. l. 8. Ὁπίθος) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
Δίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίω) Sic fuerat in
W. Sed mutatum in Κρανίω.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
παυσις) Ἀλλιανάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vett. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. edirionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶν.) ψυχᾶν. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
l. 12. Εἰπρόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquæ.
Pag. 221. l. 14. Κεροδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτω, quæ omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκάτος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίω) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρώ P. & L.
l. 8. Βαίως) βιαίως I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. præ-
ter I. quæ ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. norat Solan. l. 15. Κύματι) Conft. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5. 'Ανελθεῖν*) Ex Cod. P. *Ἐπανελθεῖν* edd. omnes. *l. 10. Ἡρακλῆς*) *Ἡρακλῆς* *l. sola male. l. 13. Προήμεν*) Sic recte edd. & P. *Προῆμεν* male *Fl. l. 14. Παρήειμεν*) *παρήειμεν* *Fl. Pag. 226. l. 7. Λύδιον*) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2. notat Solan. l. 17. col. 2. Ταῦτα*) Ita correxit idem ex C. *ταῦτα* enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοκῆν*) Deest in *Fl. Adest* in cett. & P. *l. 9. Οἶον*) Quidam ὄσον. *Bourd. Οἶον* *l. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μέσον*) Sic *l. & Fl. Μέσον* reliquae male. *ead. Ὑπαντήσας*) *ἀπαντήσας* *Fl. sola. l. 17. Δέκα*) *l. Fl. quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. Pag. 232. l. 15. Ὡς ἕκαστοι*) *ὡς ἕκαστοις ἐδόκει* *A. P. L. Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει* marg. *A. l. W. Pag. 233. l. 6. Εὐδιάν...*) *L. Εὐδιάν...* *Solan. At vulgat. servant edd. l. 16. Ἀεροκόρακες*) Sic *P. A. & l. Ἀεροκόρακες* edd. cett. *Pag. 234. l. 3. Καί*) Male deest in *S. & A. Adest* in *P. &c. l. 4. Δυσσομίας*) Sic edd. *Δυσωδίας* *P. & A. & marg. A. l. W. l. 9. Ἀσπαράγων*) *ἀσπαράγων* male edd. *l. 13. Κῆκείων*) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P. Κῆκεῖνοι* Vorst. *l. 17. col. 2. Ἐπιτολῆς*) *ἐπιτολῆς* *C. prave. ibid. Αὐτοῦ*) *αὐτῆς* editum erat, & sic *V. habet. Sed αὐτοῦ* recte *C. & Exc. G. Pag. 235. l. 12. Ἐφυγον ἐπιπλίναντες*) Alii *ἔπαυσαν ἐγκλίναντες* *Coll. Nihil a vulg. recedunt l. H. Fl. P. l. 16. col. 2. Ὑπάρχ.*) *ὑπόσιν* editum est; sed ex coniectura monuit Solan. *ὑπάρχουσιν* legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz. l. 18. col. 1. Ἐπισημήνω*) Ita Solan. correxit, pro vulgato *ἐπισημαίνει* idem *σαλπιγκταῖς* fecit ex vulg. *σαλπιγκτοῖς. Pag. 236. l. 1. Πολὺ*) *πολλοὶ* male *Fl. l. 14. Ῥοδίου*) Sic *l. item A. & P. Ῥοδίων* edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων*) *ῤητοῦ ἕκαστου χρηματος* *Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. Pag. 239. l. 1. Ἀλλήλων*) Sic edd. *Ἀλλήλοις* *P. l. 16. col. 2. Ἀπέδοσαν*) Sic scribendum pro edito *ἀπέδνησαν*, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκειμένον*) *N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. Solan. l. 18. col. 2. Σαφηνείας*) *σαφηνίας* edit. *Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. Pag. 241. l. 2. Δενδρίται*) *Δενδρήται* *H. sola. l. 6. Πηχυαῖοι*) Sic edd. *Πηχυαῖαι* aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Ταῖς*) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H. Sed vid. nott. l. 16. Περικαθεζόμεντες*) *περικαθεζόμενοι* *A. P. Παρακαθεζόμενοι* *L. Nulla ed. a vulgata recedit. l. 17. col. 2. Αὐτῷ*) *τοῦτο* legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντείον*) *δρακοντίον*

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic enim cett. etiam *l.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll.* *Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὔρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc.* *G.* scriptum est Γ', quo compendio utuntur pro γράφεται. *Ex* in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf.* *B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρουσιν) Sic *A.* *R.* *P.* Ἀλειφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alīi* πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl.* *H.* *P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* *Vulgaratae* assentiuntur *l.* *H.* *P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἐνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) *Pell.* an ἄστερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκυγίαν) Sic *P.* *B.* 2. *S.* Et sic *Solanus* in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκοκοκυγίαν cum *Fl.* *Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρώδεις) Sic dedi ex *Codd.* *A.* *P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρόδεις *l.* Πυρώδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald.* *Fr.* *P.* *S.* *B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πάδιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορίψαντες) *Alīi* ἀποβάττες *Coll.* *Vulgaratam* servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξαι) συναράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μένονται) μίγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνουνσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem coniciere legendum notat *Solanus*. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὁ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεργμεθα) καθειργόμεθα *Fl.* Sed *vulgaratam* servant *l.* *H.* *P.* & c. & *Cod.* *P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπὸ χθιμεν) Nihil a *vulgata* abire *Fl.* *l.* *H.* notat *Solan.* *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl.* *l.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.* *Pag.* 255. *l.* 1. Θυνοκέφαλοι) Sic editum ex correctione *Solanii*. Θυνοκέφαλοι *l.* *Ald.* *B.* 2. *H.* *Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *l.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* & *P.* notat *Solanus*. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed *lensis* monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενος vero est in *Coll.* ipsis aequae ac in edd. *Ald.* *l.* *Fl.* *H.* *P.* *B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὧν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὧν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 W. Vulgatae assentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαίων) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαίων male B. 2. Πέντε σταδιαίων Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαί εἰς, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἐπερρίπτουν male I. l. 13. Σπόγγοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γινόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἐμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλοις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἑταίρων) ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπόλοις) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρῆς) Ὁκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὐτῶ) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. l. 13. εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κινναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Al. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspiciant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὠραιότητα A. P. & marg. A. 1 W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

l. 12. Τρυγίσας) τρυγίσας I. Τρυγίσας recte aliae. l. 13. Γίγνεται) γίνετας Fl. Pag. 275. l. 17. Παρά) Sic A. & P. Περι edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νομῶν) Ex Solani emendat. Νομῶν enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. &c. l. 16. Ἐκείνον διήλ.) ἐκείνω διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτω) τούτων male Fl. Τούτω reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκούς) Sic I. H. Fl. P. &c. Ἀκαδημαϊκούς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐτούς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Ἀλλὶ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγίνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσχωλε) ἔσχωλε male edd. plurimae. Ἐσχωλε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περι) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferre non dubitavi. Reuiz. Pag. 281. l. 13. Κᾶρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναίρετόν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακείς) πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περι μεσσουντα) περιμεσσουντα uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέρων male Fl. sola. l. 16. Κωλυθησ.) κολασθησόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος I. & Fl. unde κωλ. prima producta feci. l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsitan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαύνοντες) Αἱ δῖοντες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνιώμην) ἐποτνιώμην Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte cett. Pag. 288. l. 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12.* "Ἰν' εἰ) ἐν Th. Mag. voc. Εἰ. 'Εν *l.* "Ἰν' *Fl.* &c. recte. *l. 15. col. 2.* 'Εκαίνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag.* 289. *l. 4.* 'Οπτωμ.) Sic *l. B. 2. Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l. 5.* 'Εξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Εαυτοῦ male cett. *l. 9.* 'Απόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* 'Απόξηρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη) παντὶ Fl.* Sed cum vulg. faci P. *Pag.* 290. *l. 3.* 'Απέρατος) Sic *l. Fl.* &c. 'Απέραστος *P.* sola. *l. 13. Κολάζονται) Ita Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l. l. 15. Παρὰ) Sic P.* & edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17. Τούτων) Antea in impr.* legebatur τούτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *Solan. Pag.* 291. *l. 5.* 'Απέπεμψα) Αἱ ἀπέπεμψα Coll. Prius tuentur *Fl. l. H. P. l. 9.* 'Εσπλεύς) ἐπλ. & Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* "Υπνο) "Υπνου Vorst. *l. 13. Πύλην) Ita edd.* quas vidi, omnes. *l. 15.* "Ος) Αἱ ἡς; Pell. *Pag.* 292. *l. 5. Παρὰ) Sic Fl. l.* Reliqq. περί. *l. 14. col. 2. Τοῦ κάρου) Ita ex V.* pro vulgato τῶν κάρου, & μοχ καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* 'Εμφρόνως πρὸς) Ita correxuit Solanus noster: in edito enim erat ἑμφρόνως καὶ. *ibid. l. 17.* 'Αποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C. ibid. l. 21. Καραμίνην) Ed. Cler.* male καραμίαν; quod eodem hoc Scholio μοχ iterum correctum. *l. 26. col. 2.* Εἰς) πρὸς habet *C. l. 27. col. 1. Περικέναι) πέφυκε* tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag.* 293. *l. 1. Φοινικοὶ) φοινικὸι* male *l. sola. l. 14. Πιρὰ) Sic recte Fl. & P.* Ceterae περί, ne *l. & Ald.* quidem excepta. *l. 17. Καριῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat;* ubi ὑπνοῖς legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. *Solan. Pag.* 294. *l. 10.* "Υποδοχὴν) Αἱ παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *l. Fl. H. P. Pag.* 295. *l. 1.* 'Ωχυγία) *Ald. l. &c.* 'Οζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat *c. 29. l. 6. Χρησάμενον) Sic recte B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H. Pag.* 296. *l. 1.* "Υπεδέξατο) Const. edd. lectio. Ατ' ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l. 5.* Εἰν) εἰς *l. Ald. H. 2.* Prius cett. *ead. Σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν* al. aiunt Coll. *l. 12. Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. Solanus. Vulg. serv.* edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag.* 297. *l. 8.* 'Ωλιγώρησαν) ὀλιγόρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὠλιγ. *l. 11. Κρατήσοντες) Ita duo Mss. Regg.* cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l. 13. Κελύφη) Sic L. & Fl.* Κελύφινα edd. ceterae. *Pag.* 298. *l. 4.* Εἰκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἰκοσι *Fl.* Εἰκοσιν reliquae. *Pag.* 299. *l. 6.* 'Αδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H.* ἀδρ. *l.* male. *l. 7.* 'Απείσχομεν) Αἱ ἀπείσχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l. 8.* Ἐπεσήμενεν) ἐπεσήμενεν male *Fl.* Ceterae vulg. ierv. quibus additipulatur *P. Cod. l. 12.* Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε *P. Vulg. ierv. edd. cett. l. 16.* Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiaft. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P. l. 19. col. 1.* Παιγνήμων) παιγνήμων *V. Pag. 300. l. 10.* Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P. Pag. 301. l. 11.* Ὀρώμεν) Sic *Fl.* Ἐωρώμεν ceterae. *Pag. 302. l. 4.* Κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l. 7.* Εὐπροσίτας) Ita esse in *l. Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald. 1.* sic habet, & *Fr. Pag. 305. l. 4.* Καβαλούσα) Alii Ἐκβαλούσα, *Coll. l. 5.* Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμή, *Coll.* Nihil mutant edd. *ead. λαβύουσαι)* Sic edd. omnes. Διαλαχούσαι marg. *A. 1 W. & P.* Διαλακουσι *Angl. Pag. 307. l. 2.* Προσαράξας) προσαρράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist. c. 30 f.*

I N T Y R A N N I C I D A M.

Pag. 308. l. 4. Ὄς) Deest in *Fl. ead. Καὶ)* Deest in *C. l. 6.* Ἰδὼν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *l. Fl. H. P. Pag. 309. l. 4.* Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd, omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag. 311. l. 8.* Κελεύει) Sic recte *B. 2. & S.* Κελεύει male *l. Fl. Ald. H. & P. Pag. 313. l. 13.* Σφαγῆς τῆς ἐμῆς) Sic *l. Fl. H. P. & c.* Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς *Marc. Pag. 316. l. 7.* Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl. l. 9.* Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl. l. 16.* Ἔστι) ἐστι sine accentu *l. Pag. 317. l. 9.* Οἶδε) Ex *L. Eide* edd. *l. 15.* Ὅπως) ὅπερ male *S. & Ald.* Ὅπως recte *l. H. B. P. & c. Pag. 319. l. 4.* Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. *ead. Οὐ γὰρ)* καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil. l. 5.* Ἥσσον) Ita restituimus ex *L. & P.* Ἥσον enim edd. *l. 9.* Τούτῳ) τούτον *Marc. & Vorst. male. Τούτῳ* servant *l. Fl. B. 2. H. P. & c. Pag. 320. l. 2.* Ὑμεῖς) Sic recte *l. B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. 1 W.* Ἡμεῖς male *Fl. P. & H. Pag. 321. l. 9.* Ἐκ γε) Ex *L.* Ἐκ τε edd. *Pag. 322. l. 17.* Ἀναίμακτος) Sic *l. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναίματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναιματος correxerat *Gefn.* Hanc variat. *Solan. omisit. Pag. 324. l. 8.* Προβασανίσας) προβασανίας male *l. l. 14.* Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adfunt in *l. Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνωστὰς iterum ἀπεθάνειν marg. *A. 1 W. Pag. 325. l. 8.* Παρεσχόμενον) Nil mutant edd. priscae. An παρεσχόμενον; *Solan. l. 9.* Ἀπὸ γνησιν) Sic recte edd. & *P.* Ἐπὶ γνησιν sola *Fl. male. l. 13.* Ἐλ-

πιδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
 sunt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τούτοις ἐπ' αὐτὸν
 Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
 rimae. Sed ὅσπερ male *I.* l. 14. Παντὶ) Constans lectio. *ead.*
 Νομίσατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
 varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
 bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
 iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. υπο ν, ex-
 cepta *S.* l. 7. Διασπαράξειν) διασπαράξειν P. & marg. *A.* 1 *W.*
 Nil mutant edd. priscae. Pag. 328. l. 8. Προπαρασκευασμέ-
 νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
 τως) Forfan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem
 lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρούμενον) Sic *I.* *Fl.*
B. 2. *H.* P. S. Immo & *Ald.* & Fr. Forfan tamen μαρτυρούμε-
 νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Μυια. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑρμώτιμῃ) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliisque Ἑρμοῦ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀλαμίνῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῖον) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖον, καὶ διεσάλυνες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντες. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domino 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δέουσας. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνούντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργασαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφαιτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδεπαιῆσαι τῇ τῶσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. Ὁ δὲ δάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κρόνου) Ab Hippocrate Coo. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγοράς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. II. E, 591, Κεκληγὼς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem II. A, 37, ὃς Χρύσων ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo II. Δ, 107, δεδουγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστύκασι, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad II. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quatquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nort. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσι ἐτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν ἄλλῳ) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxima

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὅναρ &c.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer interdum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remissit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consularet. SOLAN. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὅναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὅναρ idem esse, quod κατ' ὅναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, *ὡς ὅναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων* Tim. c. 20 f. *ὅτι μὴ ὅναρ πλουτοῦσιν* & Ael. V. H. XII, 63, *ὅναρ αὐτῇ συνεγένετο* — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspēctissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Possit quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse, scilicet videris.* Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rhea ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἀττῇ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, *Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὀφθαλμῶν ὅπως ὅλος δεδουλώσῃαι*, *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, Καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μεράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κατόχων. Commodissime κατόχως ibi pro κατόχων exponi potest ex usu Graecorum, adverbium non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀπδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικῇ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀπδῆς pro ἀπδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. five § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων, quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφυλάκτως ληφθεῖς, quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θάρσυναι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῆ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώραν τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemas, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantibus.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. (Ὅλον) Ὅλος in W. & B. 2. Nos ὅλον ex L. restituumus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὅλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὸν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. *Ἔργ.* 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωται σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὥδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιπόρουσιν ἡμῖν παραβέοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad *Ἐνν. πν.* c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsā Lucianum fefellerit hoc Hesiodi *Ἔργ.* 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖσιν παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκήσιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαμονίας κτῆσιν. BOURD.

in Schol. Eis) Parvi est, quod *eis* citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *eis*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis*. & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *eis*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθείαν) Etsi εὐθὺς defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθείαν, τραχείαν &c. autem, omisso ὁδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perfectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. τῆς Ἀβραυ ἐκείνης) Diodor. L. 17. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur *προέρχονται*; quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps*. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus; at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖαντινα τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὃ Ἑρμοτίμῃ, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς) *Interpres: Parae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπτεῖς παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.*

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — *ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπτεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπτεῖς mihi innotuisset. GESN.*

ead. l. 6. Ἐν χερῷ τῆς γῆς) In superficie terrae. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obsopoeus vertit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ἡμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὥσει χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ἡμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. Multum & parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξέταζων τοὺς οἶνους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἦν, φασιν, ἐν παραβάλλειν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Καλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe AT. BROD. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. AT. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Elsner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινθέν) Munckerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινθεῖς sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύει. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθης in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἶδης in εἶδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λέξις, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μνδ' ὅσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μνδ' Lucian. Vol. IV.

ἔστιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. si. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facefferat; facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro δι- vitiiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- του καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Plui*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praeses divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Ti- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotimae, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Nocyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*; iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένη*. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελείας*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον*, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

(ead. l. 14. Δίων) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Λεξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθόν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρά) In impressis legitur *περί*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρά*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. EPM. Πομπός) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι αὐτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τέκους. Δυσ. τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeposendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλις.

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam εἰς καιρὸν dicunt. Alexis, εἰς καιρὸν ἦκεις. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem ad eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἴτῃ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὡστε ἐγὼ ἀφίμῃ) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμῃ σοι ἔσσι ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Pers. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reizii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forſan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Theſmopolis enim illic memoratur deponſtanus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in Μουσ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. ſeu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὖ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Conſer ſupra de Mero cond. cap. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀναιſχυντίας. Προκαλεſάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναιμωτὶ) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστώρειόν τινα) Capacissimum. H. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevio censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) Longol. Poculum Nestoris describit Homerus II. Δ, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέειν ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλεῖον ἔόν. Νέστορ δ' ὁ γέραν ἀμογήτῃ ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀβρῆστον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καιρὸν ex L. Bos attrulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἢ ὀργῇ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θυεῖν, i. e. ὀρμᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit excarescentiam. Tusc. IV, Excarescentia, inquit, est ira nascens. Ὀργὴν vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἠδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, ira & excarescentia: non iracundia & animus, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermox. h. l. quod is reddit, Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore. (Parisi. animoque longe praestantior.) Rectius posuisset — senem ab omni ira atque excarescentia plane alienum, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excarescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργὴν μὴδ' θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἂν, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraeos interpretes, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐ δυνῆμι μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὁρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοιοῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρχάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνοδοιοιοῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mss. scribe & distingue: ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐτι, συνοδοιοιοῖν ὑμῖν τοσποτοῦδε ἀρχάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοιοῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνοδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἰβελήσσεις, ὦ Λυκῖνε) Obsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτα καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. Forfan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γάρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὃ Ἑρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praefertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ira edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλούς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ἄπερ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδόν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est love, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἶκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ π.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum offaciens glossam esse: idem & mihi viderur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοχοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. Ἐμμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντίδοχοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μωρῶ. De hoc Suid. ex Hefych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubirat Basilii, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὅπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἶρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξίων) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χερσὶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Stricim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρωκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χερσὶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀβρῶν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollietis, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶν ἡ κοῦρά) Ut antea ἐν χρῶν κοῦρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶν κοῦρίας, *tonsi, cute tenuis*. Ipse vero longa coma venerandos, *prolixam in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Luvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παιδείας πρὸς μὲ) Et haec ita legi in I. H. & Fl. annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. 1. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς μὲ, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus advesetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρὸς μὲ; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasidis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίμμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖν minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔραυτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obs-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obfopoeus? Adscriptit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & —? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi v oculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίου) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίου. Sic interpret. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Mommi iudicio. GUYET. Conf. 1στ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὅρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἅπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἡ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. ἢ) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἡ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἡ — ἡ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἡ πῖθι, ἡ ἅπθι notissimum, sed quod hic ei convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret ei pro ἡ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἡ — ἡ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγχεά) *Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui discitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus. REITZ.*

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεὸν) *Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elsner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόμην, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.*

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσκειν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 & c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὗτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδέν σου ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thef. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμείνων) Repone, ἀμείνων ἢ χεῖρων. BROD.

ead. l. 10. Ἀνείδης) Eidōis Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοὺ Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, responderet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet continentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τοῦτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. β, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obsopoei versio est facta. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρία) Curiae. Φρατρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omīssa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Έκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὔγς) Ex Cod. W. pro εὔγς vulgato. SOLAN. Εἰ γὰρ μέμνημαι) Εἴγς quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγς Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὔγς supra εἴγς collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὔγς legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὔγς saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἴγς tamen fieret) sed ea, quae probe meminere, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδούναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? M. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum πῶ πόνον non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, laurus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austerior magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδούναι μὴ δὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδῶστε μηδέν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φυγεῖν*, & saepe alibi: vid. lensf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπιδείχεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείχεται καὶ διεξέλθοι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν *ἐπιδείχεται* & ἂν *διεξέλθοι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ θυσιάζη* Guyet. legi iubet *καταθύεις καὶ θυσιάζη*, quod non improbarem, nisi *καταθύης* iam ex Ms. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλθει* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmurienf. autem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *εἶναι*. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus esset*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσίοδος) *Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν*. BROD. Vid. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi *ἐπὶ τῆς ἄρκτου*, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminert, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) *ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχῃ ἐν πρὸς ἄρκτον*, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, *Φράζο δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους*. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probro. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἐνυδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἑνός in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viæ ad beatissimam illam civitatem ducentes, dīcuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλ᾽ αἰς ἀξιοπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum* (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venetim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte Ienius vitiosam lectionem detexit; sed quia æque liceret divinare ἕκαστοτε legendum, quam ἕκαστος, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. l. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῶ) In W. P. & L. αὐτῶν. Sed præstat vulgata. SOLAN.

ibid. Τόινυν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam præcessit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedira opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόβησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὗτος εἰσισμένοισι διατᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὲ ἦμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhufii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τίνι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμῶν. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἔχρην, ἢ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶσται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἄδελον ἐμοί γ' οὐκ ἔστι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripti, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρην, ἢ ἐπιθυ-

μιούμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηνον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἔλθειν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἰεταὶ Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηνον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

cad. l. 10. (Ἡ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. 10. ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homérico sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuius homini contingit adire Corinthum. GESN. Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iuni.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλὰς κατακείσθαι δέον. οὐδὲ τοῦτο συγκαταχρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasmi in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδὴ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥίπος, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγᾶιον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλεῦσαι θάλλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (five summum bonum) ὁδῶν. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petatum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS:

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥιπῆς) Erasmi. in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπὸρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτροπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπῆς πλέοις, inquit poeta ἄδελος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥιπῆς πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπῆς πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sententt. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιν περὶ ναίεται ἡνδ' ἄξαντο. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poéticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰώνιος, quia κλάπος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνδὲ ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δ' ἰόν) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἰστός. Verum nulla mutandi necessitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δ' i refertur. Sed & hoc saepe omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SOLAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα aurae. Vela ventis dare, navem austro permittere, & sexcenties tali in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad Act. Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solveretur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπίγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοις) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. & M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm. Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολύ) Brodaeus inveniens παιπόλο, mo-

nuerat legendum, ὃ Λυκίῃ, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendar, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapsi. c. 17, & Vit. auſt. 15. Immo sic ubique Noſter, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρίναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδ' ἐνδὲς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὅς ἂν τὸ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶτον καπηλεῖον ἐν ᾧ καταθήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταθήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὡς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾶον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

etum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διόχυρίζοιτο) Benedictus vertit, affirmaret: Obsopoeus accuratius, pertinaciter affirmaret. Elsnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui affirmabat reddiderit, & Bezam rectius asseverabat dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἰποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ εἰποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι. MARCH. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum iustissime videtur illum increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absurde proposuit nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: Addet nimirum ille & sic dicit, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, vicissim nobis proponatur. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α. Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virotoz doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pt. SOLAN. *ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.)* Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. l. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδὲς αὐτῶς. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδὲς αὐτῶς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθῆς. VORST.

ead. l. 16. ΛΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γὰρ ac tum quidem προσδὲς stare aliquatenus potest. Muravi etiam ἢ in ἢ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτεραeque ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographi cum esse, ex versione patet, quae nostratia exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυζόντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in reliquis, sola I. habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένον) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἰρομαι tollo, non ab αἰρίω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγερεύση) Quod digito erecto significabant, SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ira solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. *Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ*. Iterum ibid. fin. *Τὸν μὲν πρόχρον αὐτὸν αὐτὸν ὀχέειν*. Noster supr. c. 10, *ἥ τις ἡ καταστροφὴ*. Ut alia omittam. Sed *τοιοῦτον* pro *τοιοῦτο* scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. *ἴσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς δῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιάσιν αἰγιαλῷ κλύεσθαι*. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pisid. *ᾧ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλεγόντων εἰς στέγην*. Habet sequens illud *ἀσπίδα ὀμοβοῖνιν* ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine *Hermotimo*. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Mf. W. praemittere ὅτι, probō Graecismo, Ienf. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, et si haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ζῦμπατες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Ohsopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παίσδέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit *mutuo*, non *singulatim*. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, *λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπασιν ἐνεμει ἕκαστῳ τὸ κατ' ἀξίαν*. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαν-
τας ἄλλων ἁλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) Aliquod e Sicilia exemplum, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς ἔστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & ve-
rissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὐν ἀδύνατον εἶ-
ναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωικοῖς λέγουσι
τάληθ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρία
Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platonες vel Pythagorae id affirmant? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS. Iensus in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplen-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Erasmus in proverbio, Nihil ad
versum. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret. Ubi sensus est: Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχεις μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Oblopoëus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus*. Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere*. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocolae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ita adscriptit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαυτὴ ἕτερα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πρὸς αὐτὸν οὖν ταῦτα συντιθέντα ἐν κεφαλῇ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. Ald. I. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iunt. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine i subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμφата οὐκ ἔχει τὸ ἰ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ἢ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ἢ τι ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in v finita nunquam habent ante v quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit v, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφην, ἐτύπην — ἐποίησεν, ἐποίησεν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum editt. induta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passus sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemst. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιπαρᾶν Thucyd. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελεπᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, verus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελεγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελάειν, etiam iota non potuerunt subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vet. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπείον) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημόν. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Balu, ab Ἀσκληπιός.

ead. l. 14. Τὸν κόλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus devotionem s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematic sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior ævo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀνάθηματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων· οὗτα καὶ ὁ ἀνάθεμα γεγόμενος, ἐκκρίπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφασισμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθουσιν αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰεν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ δ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυσσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντας· hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, parer. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης . . . quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urnā κληρώτις, κάλπις. ὕδρεια.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicae.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρά; Recte; nec dubitare recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, *manu elata*; ut ap. Hom. ἀνασχῶν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cñ vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etyim.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλυτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit Luciano de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi-

di minutias corrigimus, quamvis millies *λόγος τις*, & similia in editionibus & scholiastis reperiās, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεισῆσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπηση) Anglic. *ἐπισκοπεῖς*. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri *ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα*, pro vulgato *ἐπισκόπηση*, *circumiciens inspicis literas*. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Ms. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego *εἰ ἐκεῖνός ἐστι* refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant *ἐκεῖνος*. GESN. Si vulgatam servamus, *ἐκεῖνος* referendum ad praecedens *ἐφεδρος*; ut sensus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa*. REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὰν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Ms. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsan *γράφωμεν* scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice Z* unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae fortiti sunt, cognoscere queat, cuinam arragonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοπέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophe mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum sensum. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri *πασῶν*, additque id verum; editiones autem prave *πάντων* legere. Quod mirabar, cum sens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectt. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ὁδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπείρατος*, & — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgariae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπέρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, *Ὅ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς*. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ*, quod idem fecerunt c. 53 fin. *Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν*, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

eud. l. 7. *Ἀτελεῖς*) Pendebam animi, *ἀτελῇ* ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse *ἀτέλεστος*, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

eud. l. 14. *Αὐτὸ μόνον*) Libri, quos inspeximus, omnes *αὐτὸ*, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur *αὐτοῦ*. GESN.

Pag. 62. l. 8. *Τελευτῶν*) *Τελευτῶν*, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriolem credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. *Ὅδῶν*) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apost. IX, 2*, *Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας*, veluti *ibid. c. XXIV, 14*, diserte dicitur, *ὁδὸς ἡν λέ-*

γουναι αἰρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἀγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἀγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἀγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἀγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας τὰ ὅρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἀγει εὐθὺ, *ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσονται, *recta ad Avernii descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίνααι) Rescriptimus ex margg. Ms. Reg. 2954, & ed. A. 1 W. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείνααι.

Pag. 64. l. 1. Τινὸς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἀρῶρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. Vafri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insusurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν ἀρῶρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, cum his igitur quinque, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες ἔτη) Confer supra Vit. Auſt. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΑΤΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. I. & ex ipso Cod. M. & P. repofuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem I. & L. restituimus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΑΤΚ. εἶτα &c.) Ἑρμοῦ. δῶμεν οὕτως, εἶτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμοῦ. δῶμεν οὕτως. ΑΤΚ. εἶτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΑΤΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. i. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακόσια, ὃ Λυκίῳς in fin. recte, sed ante rursus EPM. Εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γὰρ) ΑΤΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΑΤΚ. οὕτως. Ἑρμοῦ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμοῦ. οὕτως. ΑΤΚ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Pater sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΑΤΚ. Emen- da Ἑρμοῦ. Et οὐ γὰρ Ἑρμοῦ. corrige ΑΤΚ. Μόγῳς ἱκανά. Λυκ. re- pone Ἑρμοῦ. οὕτως. ΑΤΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλαίῳ) *In summa.* BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα } Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκα-
τὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an-
nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se-
ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus
quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ἑλόν. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficiens. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mf. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorē, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorē calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotionem numerum recurrere, cum propiorē habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδ' ἐν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasmi in proverbio, *Tithoni senectus*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτε πρώτῳ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κἀκεῖνος Ἐρμαιοῦ ποιήσεται σε) Imperite in Babelensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam litteram maiore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐρμαιοῦ) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττερος ἔρμαιοῦ ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenixe vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέσση) Mallem δέσσει. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεται με) Sic habere I. & Fl. notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zeux.* c. 2, προάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar.* I, c. 3, ἐς τὸ πείθεσθαι προάξεσθαι τούτους. Forlan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium de Verb. med.* p. 184, § 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcunque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian.* I, 3, 12, Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid.* 12, 9, ἥλπιζε προάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεις λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρῃς ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνονται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus*, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. *Benedictus*, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omīssa, ἄχρῃς ἂν μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra fatis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδῖαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. "Ὀνυχὰ μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογισθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καί μοι &c.) Verba καί μοι τὸδε ἀπὸ κριναι, Solanus in lunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἀν ἀρέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὦπται, nescio num Simon Serverus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δὲ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δὲ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte δὲ πᾶς habeant; nimirum δὲ πᾶς πλούτων, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, δὲ πᾶς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmi. tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν) Obsopoeus, nisi exercitui impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colles: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: augeat enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. ἐκάστης, quod forsan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀτινά σοι αἶρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύεις. Ordo: καὶ δυσιάζη τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcellii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέων cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

ibid. Καὶ δυσιάζη) Καὶ δυσιάζη τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγάλων ἱερῶν παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificum aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ δυσιάζη θεῶν

μὴδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μὴδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μὴδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μὴδ' ἐ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, rerulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis tabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 hausisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιθαλῇ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsoletus, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscriptit ἐνώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt sextarium vel sestarium, cum deberent heminam, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἰ) Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oscitanti aniam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulentō apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενοι γε) *Aquam immiscentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτε παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἄπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponis? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel ubi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖραι, legendum ταῦτα π. ὕ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praecptori; nam si eadem semper proponerentur, suffi-*

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Securi sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorstium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς adscripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminisssem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam infanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσὶν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non auisim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γένματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elfn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. ὥστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὥ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων πορίσεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio varicina-
ri solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua
Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Ap-
pollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων
&c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσσει δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων &c. *Es*
alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens. MARCIL. Hermoti-
mus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experire-
tur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitu-
dine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare
possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset deprom-
tus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum
non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est,
ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem cla-
rius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἐτι μέντω σοι,
καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς
ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις,
φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσα-
σθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περ ἦν,
ἀνέδωκε σοι δαῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοῖς, ἅρα οὖν ἔχοις ἂν εἰ-
πεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φα-
κοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit*
non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper,
postea fabae, dein hordeum, & sub his lentescens, mox cicer, praeter va-
ria alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto triti-
co, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud
intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentescens maceratu faciles &c.
Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὀνήσα-
σθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσσει. Tu vero adeas, accedas,
emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & stru-
ctura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod
autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpres;
praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter
pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I
contra Philippum, τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς.
Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν κελεύσω, καὶ πιθωῶ ἔω γε

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὦσθι, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦσθι. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὦσθι. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦσθι: ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦσθι, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐταχεῖς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος. — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γεύματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὁ ποῖά ἐστίν) Indicativus ille, pro quo Latini alii que

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Iensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδὸς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratem sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. SOLAN.

eod. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὥσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

eod. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιρρέει consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

eod. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Par. erat vitiose Δαναΐδων duplici accentu. At nos scripturam edd. I. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab reθο Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαίων) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξέας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύν utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγγεγυάμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν δ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσων, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσων οὖν, ὃ οἷσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα δ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἔψ, subiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῷ ἀπάντων, *At tu*, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu*, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum.* Belgice magis convenienter Graeca haec efferrī possint, *Ja gy moet weten, dat ik noit anders sou seggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἰποιεν &c. Non ultro id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἔγὰρ ἂν ἐκείνῳ ὁρῶς εἰποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλνται τῆς βίας, ἥδη ἀγρυεῖν) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀνάτιον — αἰτιάσθαι) Homer. Il. N. BROD. Homer. Il. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιάσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrofus hic locus; nec, quid decernam; in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιάσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιάσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non affectus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinaret, nulla neque aeratis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habitata; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδ' ἐνός ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustraret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iudicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc ramen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμεν πειρώμενοι, etiam si per omnes invenimus, experimentum capientes. Cap. 68, δέήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἀριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαιῶς ἀφιζόμεθα· c. 42, δέήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῇς. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus esse πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναι) Hoc Obsopoeus verterat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν δεῶ) Verba haec σὺν δεῶ γὰρ οἶσθα εἶναι, Obsopoeus

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praeexcellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posterius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πάντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lectr. Luc. p. 90, faterur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impositam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἀμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνουσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΔΥΚ.) Expunge ΔΥΚ. quod quidem post verba haec εἶτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτε καὶ μὴ. ΔΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΔΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φης ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obfopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων*, nempe *ex duobus duāδων συντεθεῖσων*. GRON. Interpres, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetice, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡν φης ἀδύνατον) Ἀν ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι recte interpretatus est ex Cicero- ne Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminatur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESN.

ead. l. 8. Τελευτῶν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτε καὶ μὴ. οὐ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἶτε καὶ μὴ. ΔΤΚ. οὐ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non noratur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΤΚ. Καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΔΤΚ. ex Marcilio recipiendum erat, et si Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΤΚ.) Ἐμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΔΤΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τοῦτῳ ἔστιν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quae, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἡεῖς) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη. REITZ.

ANNOTATIONES

- bus. 10. Τῆς ῥινός ἐλκυσθαι) Erasmus in proverbio, nari-
 tot. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Pla-
 lost. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ibid. Ἀνθράκας μοι τὸν θυσιαυρὸν) Erasmus in prov. *Thefaurus carbones erant.* BROD. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιάς) Erasmi. in paroemia, *De asini umbra.* BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, filet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξ), v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum exstitisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσθ, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ἐδόν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀνκθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κετὴν μακαρία) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ἐνερῶττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐστηρίαν, κετὴν, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκентаύρον καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo itabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκαίην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait : εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utrique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐδὺ σκοπεῖν) Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐδὺς, me non contra nūente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐδὺ & εὐδὺς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; & quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐδὺς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πᾶ γένοιτο ἂν ἀκλόουθον τι αὐτῶν, καὶ Ἰεῦδος ἐν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicuti quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθείας λέγειν, ἀπὸ Ἰεῦδους τῆς ἀρχῆς ὁμωμένην, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πᾶ) Forf. εἴπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθον τι αὐτῶν) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὁμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Καὶ Φεύδος) Καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elsnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω, quod eod. modo reddit, *est mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucydid. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ζυγγειίας τίσι, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖα τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλατές, quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quae so, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoherunt, Iππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθοῖς τοῖς δεμελίοις τοῦτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarchi Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elsin. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παιδῶν ἔχοντες) Puerilibus quibusdam nugis vacare. BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam luntinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Et si forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. ἢ ἰδόντες) Angl. *eidótes.* BOURD. *Eidótes.* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *ιδόντες.* SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidiae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἐστήσαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένων μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάστας τινάς, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potiuntur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrum ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄλλα θαυμάσια ἥλικα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῶ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὅφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in l. excidit litera s, vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὅφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς unde tam ὅφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχη) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχη.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδος, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψων ἴσθι &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἶκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperi in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδίᾳ) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀνδίᾳ, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσιν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. *B.* 2. ei: nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διόκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

πεις ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequeris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδ' ἐδραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrii Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι, quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχῃ satis docere poterat: at forsitan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enuclear Erasmi in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῶν, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrum Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN.
ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Mf. ἄφυκτα. BOURD. Lege ἄφυκτα. GUYET. Ἀφυκτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκον) Ὀλκον de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Ξηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῶ δὲ τροχῶσαν ἄλων εἰλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκον, qui ἀπὸ τοῦ ἔλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἔκχέας in *I. H. & Fl.* legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald. 1. & S.* An igitur dubitavit, num ἐκχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit & advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἀπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίττων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν ἀπολής &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλάττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐτὸ μὲν ὀργῖλος) Quaerit Lucianus, num Hermetimus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὐτὼ μὲν ὀργῖλος, οὐτὼ δὲ μικρολόγος, οὐτὼ δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλόδονος, νῆ Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἐρμότιμε, θέλεις διηγῆσθαι. Primo male μα-

πρόλογος vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, *avarus*; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμω. Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμω. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticen. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam dissidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velite esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τί & ΑΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τίσι γὰρ* Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τισί γε* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *ἑλπεῖς διηγήσομαι*; Si vero prae-miserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quis taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τισί γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τίσι γὰρ*; lectionem planissimam, in *τισί γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis fordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νέῃ) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elsner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκην ἔφυγον) Scribo *ἔφυγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἔφυγε* propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἔφυγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) Quod eum manu prehendiſſet. BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) Cadum, ut ſymbolum daret ac depo-
neret. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro
κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο,
ὑπὸ κέλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi
invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae
mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyl-
logiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in
βίων πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπάκριſιν ἀπ-
ερίνατο, ὃ Ἑρμῶτις, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermo-
time, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille red-
diderit. Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut
pater ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουſιν περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπτεόν αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μη-
δέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιή-
σουſιν ἐκεῖ μένοντες· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt,
nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint di-
ſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV.
Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδον
hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχῶ) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχῃ. B. 2. & P. ἔχῃ
melius. S. & A. rectius ἔχῃ. SOLAN. Vix obſequerer Salmu-
rienſi ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε
pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχῃ habet, ap-
paret, eum ἔχῃ dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus
eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque
etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial.
Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN.
Studio expreſſi Brodaeaeum ὁ pro ὅς, etſi feſtinantis aberra-
tionem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN.
Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi frauduleſti cognomi-
natione dictum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυſάμενος τὰ ὦτα) Ne quid audiat, quod eum,
haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellet. BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationis notam appoſuerat Sola-
nus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, fors ruruſus ληροῖ
quaefivir; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad
cap. 61. REITZ.

cad. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

cad. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

cad. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & *praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρετι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷον με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obsopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gefnerus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum viderur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auctt. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθώς πρὸς τὸν Περώνιον διακείμενοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβεύσιν ἀλγυδύνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἂμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & *vos non minus, quam me, graviter ferre*. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνειμάμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

cad. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipsi. not. Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. 2, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

cad. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκρη. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

cad. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιομάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτος φησιν ἦδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis*, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes aliique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Periiit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Ubi dicit*, inquit interpretes, *quendam in litore maris consedissee, ut numeraret undas.* Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγὴν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, *quendam in crepidine litoris consedissee, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματωγὴ, ραχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγὴ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπέχθροι δὲ εἰς πέτραι καὶ ὄξεις παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudaе & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματογή, & in Mf. Luciani κυ-
 ματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαὶ, ἐσοχαὶ κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνὴ ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδῇ προΐεναί. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογῆ παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ᾧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοδους γῆς. Ubi itidem
 in Mf. legitur κυματογῆς pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatam esse glossema.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογῆν cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοι-
 κυλίω. G. M. P. & L. κυματογῆν habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοδῆ. Polyaen. παρὰ τὴν
 ἵῶνα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματογῆν) Et si Sola-
 nus editionum lectionem κυματοδῆ servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἵῶνι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματογῆν superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iunt. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάβοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρησο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρη-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἑρμην καταγνούς. sed quid est ἥρησο;
 legendum omnino ἥρησω si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἵρεσθαί τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerantur, vocat δαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Mox Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι *interrogo*, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, *accepit*, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλώντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὐτε δαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφῇ διαβιώναι. L. BOS.

ibid. Δαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλάβορον πικρὸν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediffertavi hoc ἀμφιλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἐμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscerer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. πρ. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit, quin praeferirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνῶμων φασί, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφερ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερμ. quia *agitatum, circumerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum, delatum* eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὅ-
 δατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. le-
 ctionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic mo-
 re solito non dixerit, vid. Erasim. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Εὐρήστ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εἰς λαλιὰ, five προσλαλιὰ, cu-
 iusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et Ἰπ-
 πίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διαλάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod
 in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. περὶ συν-
 θέσε. f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ioni-
 ca suavitare illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶ-
 γαι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque conclu-
 dit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν νομά-
 των ἡ πειθὸς τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil.
 IX, 4, 19: In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διά-
 λεκτος habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros comple-
 xa videatur. Paulo ante f. 16, Neque mihi, inquit, quamlibet ma-
 gnus auctor Cicero persuaferit, *Lyfiam*, Herodotum, *Thucydi-
 dem* parum studiosos compositionis fuisse &c. GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7
 fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse li-
 bros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi
 ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus senten-
 tia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. re-
 stituimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεὶ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνό-
 ριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγένοντο, p. 118. GUYET.
 Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod
 omissum coniecit, in L. & l. inventum restituimus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεύσας γὰρ οἰκᾶθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio
 non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinio
 L. 12, c. 4, de ebore haec ait: tanta erat eboris auctoritas,
 urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-

storiā eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce 'Ἡρόδοτος' μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἡσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 3', id est, secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suader, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger δὲ πάνυ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriōs traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. I. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E e

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. supr. Catapl. c. 17. REITZ. *ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων*) Haec verba, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνώσιν nolui igitur ita rem discernere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirar. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀπισθόδομον) De gradibus templi habitas has orationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλβίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ τῆς κρυπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag. 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βαμοῦ ἤχησεν. Et μοχ: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθόδομῳ vid. notas ad Περ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. De Hippias, ipse postea, Cic. Apul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aëtionē, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri & Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipti nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. II. A, 65, Εἴ τ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεφται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est, statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαμοῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in ejus

vita p. 496, ἔβελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lyfias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempli eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienf. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienf. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίαι αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδύασι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖρεα ποιεῖν, *corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet*. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. 1, aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credq. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦρετο) Commodius legeretur ἤροίτο. SOLAN. Ἦρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia Spanhem. *ibid.* Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν *flammeum* reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Protefilai, versus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, *Εἰ πατάξωμεν ἐν μαχαίρᾳ*; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, *Πρὶν λῦσαι σάσθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*. Hippocr. S. 2, Aph. 36, *Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαίρονται*. Aristoph. Plut. 487, *Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες*. Idem ibid. 765, *ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ, volo te circumdare, coronare (in) catena panum*. Noster infra Zeux. c. 6, *ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσὶν ἑπτὰ*. Evang. Matth. XIII, 35, *ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. *περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις*. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. *ἐν ἄροι καὶ ξίφει τέμνων*. Ita & ἐπ' modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, *(ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις*, prorsus ut Ev. Luc. IV, *ἀνθρώπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτω μόνῳ*. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, *ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c.* REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὀχάνων ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρον) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum cogitare oportet, descripta satis a Iunio 3, 7, 12; ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφὰ θανμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in *ἱκανός*, an in *δείξαι*; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haftenus alia ludicra illic solita erant *δείκνυσθαι*, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντας Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντας. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξει hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Porius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: *λοχῶντι*) Κατασκόπων ubi pro *λοχῶντι*, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῖς μεγάλαις, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησ. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, fustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ρητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ μὴ τοῦτον παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιοφειμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἦδ' η) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec. SOLAN.* Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγρ. c. 35, & ὕ. Eik. c. 19. Scotussaeus. Cuius statua febri laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilus de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Eik. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pytha* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρῆτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πησιάζω, τὸ ἐρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Αἰτίων· ἀλλ' ἦν μὲν ἡμῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδντε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεια ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοιδα ἑμαυτῶ: & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videretur dicere ἴδντε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδντε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorum sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγγεγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΤΕΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλῶ, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμν τὰ χαμέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγει αὐτοῦς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obfopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἐμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καίνοποισίην) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Perit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἷον εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obfopoeus? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὧσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censēo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pi&. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero *πίκτορες*, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compaginem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire. Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἀρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτῶν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est ἀναλογία. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens: hoc est, verbis Luciani ἢν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἀρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam*

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μέτρων legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Non dum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίας, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN.

ib. d. Γραφῶν παῖδες ἐπαινοῦντων) Γραφῶν παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες. Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖν mutandum suspicere. Est enim genuinus Artificismus participii *, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Weiseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocli Aiac. Maestig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελοῦντων κἀπιχαίροντων κακοῖς, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis molis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπὴνεσα) Absurde Obsopoeus, laude extollebam, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempla finit. vid. ap. Iens. in. Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὁμοῦς ἀγρίου καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερὸν) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est parri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in Addend. & Corrig.

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Fœtus autem adhuc in tenerissima ætate tamen ferus & in molli iam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad præcedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Etsi præpositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. præced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὕπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικά) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hocceine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer*. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδραβεῖν, οὐ γὰρ ἔσσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βῆθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salvae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum λίκνθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario invenitur usurpatum, & oléum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. Τῶν δ' ἐφ' ὕτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὕτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὕτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud *δεῖ* non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud *ἴσως τοῦ*, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan *τοῦ* pro *τῶν* legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. *Ἐφ' ὅτῳ*) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. *Ἐφ' ὅτῳ*, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. *πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, sciscitanti, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ *δεῖ*, idque absorptum esse a sequente vocola *εἰ*, quo nullum in praeis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ *δεῖ*, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐπὶ μετώπῳ*) Obsopoeus verterat, *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. *Ἐς βάθος δ' ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπίστας*) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique pater, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλαττον, ἢ ἐπὶ πενήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorfhius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δυάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiafles Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσι) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Obsoepum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐπαράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγόντων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385. A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγὼς. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναὺς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀσχῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in I. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. Iunt. & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύροντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπεύροντες in περιπεύραμενσι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπεύραμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elfner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, καὶ ἐαυτοὺς περιπέειραν ὀδύνας πολλὰς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

cad. l. 4. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaste ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεφεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκίους, οὐκ ἀναιματὶ διεφέρετο. Mox male in Salmurienfi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

cad. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον) Ex Homeri Iliad. II, v. 389. Mox καὶ ὄχρα κροτάλιζον, ex eiusdem ποιεῖται Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II. II, 379. SOLAN.

cad. l. 11. Ἀποβαλλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod κείν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κείν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κείν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κείν'. Est enim hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχρα, vacui cuitus; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obrinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε· malletm itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχρα κροτάλιζον, *sesforibusque excussis vacuos cuitus cum strepitu variabant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poënice abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κείν' ὄχρα) Homer. II. A, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius καταλαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens, SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλιά, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονιδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chor- das addidisset, Lacedaemone exulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De *Milesio* Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam Αἰολίδα μολπήν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον ubi male interpret Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpret *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multaue latebras habet. BOURD. Qui pleniorrem de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibiq; in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμῶνυμόν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque; quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοῦσθαι ἐκ Βοιωτίας, ὑπὸ πύλῃσας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμῶνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδέ τις ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

Lucian. Vol. IV.

Ff

tria Boeotia egressus, tibi cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcius pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμώνυμου σου*, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, *superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) sed quod *σοι* in *σου* mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι & τινος*. IENS. Postea in marg. Lest. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου, & σοι*, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, *apposita est cognomini sui fluvio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini sibi*, vel, *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui*. Nisi Plinius *cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, *cognomentum*, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι* sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum *Pandionidem* fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. *Ajax furiosus* nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum *ὁμώνυμον* ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαύκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcefilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra larvaque frequentem Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τὰ ὄρνεα) Saltus, quem tyrotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαυκα usque ad πεπόννηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄτερ ἡυξάμην) Lege δι' ἄτερ ἡυξ. MARCIL. At illud δι' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra adverb. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. i. BOURD.

ead. l. 17. Φασί) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανούς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orpheae cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καί) W. solus habet illud καί ante ἐπ' ἀμφοτέρω. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοί) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοίς φημι ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσιν ὑμίζε ἥδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque fit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *Hic*, ait, *si artem tibiis cānendi ostenderis, iūque te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δὲ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. Ἰσασί) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐρκεῖν, ἐρομίζομην. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δὲ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δέξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Ienius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrium interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκεισθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκεισθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Ienius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὡςτε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κυβόν, τὸ δ' ἀληθὲς) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacimus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, re ipsa. Verte igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretatur: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vero vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλλαγμένον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elfner. ad Ep. ad Coloff. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (καὶ κείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάντα πασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legerim, καὶ κείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάντα πασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τὶ, ut significet, *meas res ubi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exemplum ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἶον εἰσιν ἴπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀβληταί. Thucyd. I, 6, Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare σημείον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiet. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per elipf. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1, Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὕβρις. vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυ-ἡφότατος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lipsi. proverbio Minervae calculus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & rector provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπαινὸν σκιά) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιά, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιά) sunt

eniam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειον, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησαι νομίζεσθαι, σοίγ' εἰ δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referendum, quod tuum fert suffragium, an omnium. Nimirum tuum suffragium mihi est, & alii seriam erit, instar omnium. GRAEV. ibid. Ὀρος)* "Oros sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγ' εἰ δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησαι νομίζεσθαι σοίγ' εἰ δόξαν ἢ πάντων) Oblopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγ' εἰ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omisissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium. GRON.*

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δέ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημοῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censerī, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpres recte aposiopesein observavit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἡδὴ στάδιον ἦττον φοβερόν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἧγεται δὲ ἐπ' ἑννέα, ὥς φησὶν, ἡμέρας ἑσαρίθμους ταῖς Μουσαῖς. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἰν δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναισι ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρώτων. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharfide hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὧν, nempe ὧν pro ὧν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πάντα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nort. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρχοντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δώκουσιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους δυσίας. Heroes Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, δύνουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξιν. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκουσιν αὐτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἀν' ἐκάτοτε δέονται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξείναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpret, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & rantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήτως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum πάντα usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum πάντα quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόρου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τίνα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Paft. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Δευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνεται ἔτι) In Scytha: καὶ εὐρέθῃ κειθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἤδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κειθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκύλαπτο. *Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θανμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσθὺν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τίνα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς. καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπάχεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τίνα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθογχαίτο μέδρον, οἷχῃσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθαλμοί

μὲν, αὐτίκα ἀπάξῃται σς. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) *Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male *Salm.* punctum post ἥδη collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, *aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὲς distinctione; nec tamen novam post ἥδη addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Iunt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὲς enim saepe significare *a parte illius*, si ve quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πῶδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. experimentium esse potiorē: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πῶθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοσθηῇ ὄντα, ἑλληνιστὴ ἑσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin populearem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσιδνηρον, ἥδη στομύλον, verte, *sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine*

Graecorum depofuerat Toxaris illam aufteritatem & triftitiam frontis & oris, quae Scythiis propria erat, unde dicitur, *σκυθραια*. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro fuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγὼ) Plura eiufmodi, in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubiunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Ienſ. in Leſt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐſταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lipſ. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κοῦφῃ ἑſταλμένους ὀπλίσει, i. e. *levi armatura inſtructos*. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑſταλμένων ὀπλίσει. Noſter iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἑſταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra Tim. cap. 14 ex verſione Solani, quod iam erit cap. proximum, veltetrum ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polyſtr. f. ubi ὑπεξυρημένους τὸ γενεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Hérod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥſτε καὶ ἐγνῶσθαι ἀν' ſοι κατ' αὐτὸ. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. Εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ ſaepe eſt *pariter, ſimul*. GRAEV. Notaverat Hemſterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώſκομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Genef. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum *σημαῖον*, ut ſit, *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro diſcedere liceret, verterem, *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem*. Haec ille. Sic fere Dionyſ. Hal. περὶ τ. Δημοſδ. δεῖν. p. 168, v. 4 ed. Lipſ. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκέναι τῇ Θουκυδίδου; καὶ ὁ κάκεινῃν πείδομαι μάλιſτα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, verſaſne *ex, ſecundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιſτ' αἰτία; ubi, *ex qua cauſa, ob, per, ſe-*

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατρίβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἰσθὶ με γεγεννημένον, καὶ ζῆλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφῆμι, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρεῖσθαί μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀνατρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αἰδώς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μὴ δὲ τοῦτο δέισις περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτομὴν τινὰ ταύτην) Supple ὅδ' ὄν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὅδ' ὄν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interprez, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

πρὶς αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priore syllaba Attice sciibendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλε pro ἡμελλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρίβη) Eadem pagina vitiose legitur, &c, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulssime hoc, καὶ πάντα τρόποι ἐπιμαλούμενος, ὅπως Ἡδίστα διαπρέβη ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως Ἡδίστα διατρίβη ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κείθι, ivit Athenas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐπρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέβη, sed alia manus διαπρέβη fecit. In ferculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN. ead. l. 16. Τῶν πῶς) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto εἰκῖνον, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπεινῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. Καὶ τοῦτο) Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπέβουλον, ἐφίλουν, οὓς ἐκείνος δοκμαάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum
Lucian. Vol. IV. G g

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπαίθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκείνος δοκίμαζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequiebantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi iniantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιήτος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἐ) Sic legendum, non οὐδ' ἐν vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δ' ἐ οὐδ' ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιῶτης ἐκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & specimen dare mearum orationum. Sic ἀπιδείξαι est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγράψαμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγράψαμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφειν τι, operis socium adscribi, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praefides conscripta de illis historia, (praefules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscius patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπιγράφειν & συγγράφειν*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκα non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοώση δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλοῦσης αὐτὸν ἕνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de secunda etiam decade monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτι ἂν οὗτοι θέλωσιν, θέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾖ τῇ πόλει.* Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibilior, quod repetitio τῆς ὃ, τι omiffioni locum dare potuerit: recipere tamen non aufim. Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt defumta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δεμοσθένην) Δεμοσθένης erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in *ην*, cum Δημοσθένης: Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Iens. Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege, ἐκλύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legisse interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχήσεται legi iubet ἐκλύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἰχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum οὐχήσεται, *vehet, rapiabit*. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet & abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Eik. c. 4 discēs, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Minus protendenda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt. GRAEV.

ead. l. 4. Ἥδη) Καί μοι ἥδε. Lege ἥδη. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἥδη πειρωμένοι τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολίσργος ἀνὴρ ἀταίσι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nora Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίσργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascræo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenæo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ' ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰωνίας χρὴ παρ' εὐδαιδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δειῖσαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & , ut id obiter moneam, emendandus Index auctororum ab Athenæo laudatorum, in quo non in voce Simonides, sed in voce Ceus compareret. Testatur autem disertè Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyrardo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniat, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἥδ' η') Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtrigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἥδ' η', Ρητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. *πυρέττειν*. Sic pag. seq. *ὡς πυρέξαι*. BOURD. *Πυρέττειν* A. W. P. L. In reliquis *πυρεταίνειν*. SOLAN. *Ερσι πυρεταίνειν*, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen *πυρέττειν* ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. *ἡμέρας*. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκρ. cap. 4 pr. *προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρυσάμενος*. At Hippocrati febris continua audit *ξύνηχ' ἥς*, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, *τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξύνηχ' αἷ*, & alibi; nec tamen *λεπαρὲς* de febris apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμεν) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: *Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμεν τοῖς μὲν αἶμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πάλυς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετὸν*. Vulgo male *πολύς καὶ οὗτος, ἔλυσε*, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud *καὶ οὗτος* potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσεν τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliale esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte protumpeutes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γυνώμεις. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περιέστημι redigo; eodemque significato & constructione utitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίανος τοὺς πλείστους τῶν ἐν δόξῃ οἰκῶν ἐς πεντήκοντα περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Euhuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Basf. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, *in tanta pericula reductus est, incidit*. REITZ.

ibid. Περιέστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία δαμά ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίων & δρῶν coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, κἀραιότη σάμενος τὸ τῶν μονωδίων μέλος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέλει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέλει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. *Μομφεῖν*) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiabantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. *᾽ὦ δαί*) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege *δρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, δρηνεῖν*, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. *Σὺ δ' ᾽ ᾽ &c.*) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: *Ἄλλ' ᾽ ᾽ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως, ἢ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἢ τοῖς ἐρώσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει, καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τιμῆος θεοῖς ἐσθ, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθῆσθαι χάριτας αἰ τιμᾷσί σε.* In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, *σὺ δ' ᾽ ᾽ τ.* quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, *σὺ δ' ᾽ ᾽ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, &c ἢ τοῖς ἐρώσιν εὐμενὲς παρίστασο.* Primus ante Grotium sic legebatur, *σὺ δ' ᾽ ᾽ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων.* Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. *Σὺ δὲ ᾽ ᾽ θεῶν τύραννε*) Eurip. *Androm.* v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀρχέλαος*) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. *Παρολισθαίνειν*) Sic infra *Ἀποκρη.* c. 28 f. *ῥαδίως ὅς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν.* SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐν φασίν, ἐν παρ.)* Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbiiſve, illud *φασίν* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De *ὡς ἔπος εἰπείν*, Leop. 166. Cic. vertit, *quod rite dicitur.* Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. *τὸν ὡς ἔπος εἰπείν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ*, quo facile evincitur, *vulgo*, non *rite*, significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. SOLAN.

ibid. *Ἐν παραβαλεῖν*) Vide *Paroemiog.* BOURD.

ead. l. 16. *Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενύονται*) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyricè irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi hominuli, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. Ἐν ποσὶ) Sic Long. Past. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. Ὁ πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. L. 1. Ἐν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Το, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershus. not. ad Porphyrr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iliad. & Osir. Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipsium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὄλων πατέρα εἶναι εἰδόμεναι. Hac de re copiose Lips. BOURD. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμῶσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diæta I, 6 seq. VII, 6 seq. inprimis c. 12—17; quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς ἰπποκράτους ad disputandum erudititis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκνη. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὀρμῇ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyrann. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο ποιητοὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγῇ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . V. Arrian. Epiet. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πῖθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀπ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanius. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανεῖον) *Craneum* schola, seu *Gymnasium*, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ διαγῶν ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανεῖου edi curavi, pro vulgato Κρανεῖου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrium interdum recte scribitur Κρανεῖον, modo Κρανεῖου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσκαλιᾶς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανεῖον hic & alibi scribere, quando de *Gymnasio* sermo est. Sed & Κρανεῖον *Sacra aedes* in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresnoie in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Καμικὸν δρυφορήμα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Καχινὸς σιωπῇ) Vid. infra Toξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίσ) Ita cum Cod. W. Ms. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίσ.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torferat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔσ-
γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C.
Fumus autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex
Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύμα-
τος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν
εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγράφει, a fumo, fluctibus, & curis,
quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinebo. Et sic interpretes
translulerunt, ac si legissent συγγράφει. GRAEV. In libello,
quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore sua-
rum virium conscribere historiam, atque adeo se non in ani-
mum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ
κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑ-
μαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius
συγγράφει. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum:
*A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniuncta
sunt, recte me abstinebo.* IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi
priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum
apostrophī in coniunctionibus & praepositionibus neglectae
adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde
Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὁρόντου, pro
παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύ-
της &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἰκασίαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰδίο-
πίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente,
sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς ἀεὶ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi de-
scripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea
pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte
Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita
etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Lo-
cum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addi-
dit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam
vidit, & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in
Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte le-
gitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἴ γε ἐλπίς) Lucianus praecepta con-
scribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut
non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore,
ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum hi-
storia iam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἡγήταις,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπίς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράφουσί τι τῶν ἄπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπίς sine dubio legendum, μανία εἶν γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutatu- ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpretes. IENS. V. Iensum. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἥγε ἐλπίς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήξει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilis. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπιτέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem securus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅπως οὖν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὅπως οὖν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἀκαιρον. BOURD. Hic adlev- rat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum re- posuisse vulgaram; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαμαίων probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτυρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomicis imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequeretur Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατὴς habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam fervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὴς στήμα passively, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem demonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenierimus. REITZ.

ead. l. 7. ἵππων ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίων ἄκρον θυσσομένου ἀναβιάσεται) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέσθ, οὐδ' ἐκτέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινον ἀδάρων δρομάσσου πύδουσι. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὅπου ταν ὁ Ζεὺς; est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοίνυν, μάλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam pimum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, i. e. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλη, καὶ τῷ ἄλλῳ ἡδυσμῷ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἐν εἰ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρίνινον, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίνινον sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. γ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laefisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentū Terres iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μίᾳς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἀπό) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tar. lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poetae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀσρόπης) Rursus infra Ὅρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρυμνα τούτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἰ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ἕλον κάλλος τοσούτον καὶ ταιούτον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἔπαινοί, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγεῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Ienius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ras, corruptio mera. In M. etiam *ἐταίρας* fuerat, sed mantus recentior muravit. (De Κομμάματ. v. Hesych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥς περ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρὶν ἰνὸν ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ πλῆμα τῷ ἐταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι existare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, sequentium ratione habitata, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mf. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαίρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κισθ' ἢ λῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τέλειθους ἡμαρτήχασι, πρῶτον μὲν, ὥς εἴρηται, κισθ' ἢ λῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiſdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γένεſθαι Νικόſτρατον τὸν Ἰσίδότου γεννάειν ὄντα) Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinaui, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadraret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impedit, quo minus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in to-

ro eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἄφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδέν καλῶσαι ἢ ἄφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ἐγδόν ἄφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesium*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204; quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην νικ στρας, unde divinavit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo Nicostratus ille victor renunciatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hereule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἄφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihī quidem fatis tanto minus facit, quod video Vrae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κάρος ὁ ἄφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non hic referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μακρομύνην ἔχων τῇ φρονήσει μακίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος βίῃ διέφεραν αἱ μέλει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατίας, καὶ λουτὴν ἀφορεῖ, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχασι. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrium ἰστ. β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλλοῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλος τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλοὺς δὲ τοὺς ἐργάτας ἐπισπᾶσαιτο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inept ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelonium, & excerpta nostra, in quibus ἐρασιστας legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσσας, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ τῇ Διᾷ σκυφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant. Μηδὲ ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσσας, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάπτει λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. *ἐραστάς*. BOURD. *Ἐραστάς* rece-
 pimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili
 prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ *τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ*
μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτε-
ρον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque
 hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea
 sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus
 ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat,*
utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se *ἀτεχ-*
νὼς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatio-
 ne omittit *ἐν αὐτῇ*;) tum si roges, cur Lucianus dicat *ἦν*, non
ἔστι, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respon-
 debit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum*
non de faece hominum & promiscua plebe hos intelligamus, sed de iis,
&c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an lau-
 dantibus? Ad has tamen absurditates praeiit Micyllus, cuius
 haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabu-*
losum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse
solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc
intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in hi-*
storia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes
nimum proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint
 semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse con-
 trariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre
 accipi, ut maxime proprietatem phraeos attingamus, quae
 occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, *οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου*
καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem,*
sed &c. quibus verbis describit, quos *ἀκούοντας* innuat: quasi
 dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam
 infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum
 sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit in-
 fra cap. 11, *ἔταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι*
τὴν σοτείαν, ἀλλ' ἀθρῶα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξ-
κασιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi
 ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sub-
 lato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter *πρόσαντες &*
παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc *παρ' ἑκάτερον*, in quo tantopere
 laboratur, ad *πρόσαντες* refertur commodissime. *Utrinque prae-*
raptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudaris scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. Ἰστ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. Τοῖς ἀκούουσιν ἢν ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢν in ἢν migrando, & distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. I W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. Ἦν μὴ — ἐπινοῆσαι) Ἦν μὴ — ἐπινοήση. GUYET. Ἦν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοῆσ' pro ἐπινοῆσαι. Reliquae edd. ἢν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένων) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Et si vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audiri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζει) Tales aut auditor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Γὰρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. prisca I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transfret; alioqui scribendum fuisset *πὸν σε* quod significatio, quam *πὸν* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Perf. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ῥαπίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείων σχῆμα, λουστὴν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον ματὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγελαστοὺς αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλείων πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα* — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in ΡΗΤ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si si

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14 Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Facebat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desunt, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἔχρην, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Ms. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plur. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. Mirum ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθιζόμενον ἐν τῇ βάρβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐν ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse viderur, adlere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba viderur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐν tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus*, *ad*; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens σὲ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeuentibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, quae Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho Stasicles audit, non Dinocrates, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum ὁ. Eim. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπαύθησιν) Angl. ἐπάυθησε. BOURD. Οἰόντας γὰρ ἀμεινον ἐξείν τὴν ὁρίαν, ἣν ὁ γράφους αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitratur enim, melius se habiuntam faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat*. Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθήσῃ. Accedit proximè liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπανθήσει. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι πρῶμα-χεῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπᾶνθίζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinantabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γινῶσιν ᾧδ' ἡνθισμένον, i.e. enim non cognoscent sic coloratum. Synelius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθος τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἄνθει ραίνεται, ἡγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆλαις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεῦξομαι ἄρματι πάλους Ἐν δαίδαλαῖσι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆλαις. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris capteibus*. Ἀνθοκροκοὶ πῆλαι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆλαι μίτος, κρόκον, subtemen, fila. Χρυσόπῆλαι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes*. Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πέρα καὶ πηνίον κατὰ γειν, κατὰ γαγειν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere*. Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis*. Ἐν δαίδαλαῖσι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαίδαλαῖσι. GRAEV. Ἐπανθήσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

cod. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὰ παραντίκα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple ὥς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniecit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἔστι καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. Langol.*) Ego pro *πάση τὰ* legendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐνάγχος — πρώην) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, fatis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio haber, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐνάγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρώην*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρώην* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρώην*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πράνν) Cf. mox c. 17 pr. & ἴστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hefych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμυζουσα; GUYET. Περί πόδα τῇ ἴστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρά. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περί πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad, X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε, δῖωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὅτι περ αὐτοῦ τι θυγ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt προίμιον, ignari scilicet, Graecos & προίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Ienius dicat, solam Amst. legere προίμιον, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vet. habere φροίμιον; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προίμιον ex Par. desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροίμιον edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteleianis, N. CCXXIII, τοῦ τε μυθυπλήγους φροίμιον Ἀττιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίδων) Non hae voces notant, *simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολύγεις) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολύγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Masson. Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμάδеси; & quis ille θυμός vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum in-
ipexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν. Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans*. Inapte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν, *elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκὼν de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἶσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγγχειρήματος. ἐξ ὧν τμήτου τάχα ἦκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰσιδύμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμόν praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthioli eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniecit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέριος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiiopolita* vel *Pompeiiopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Miccylli versio, quam Parisiana ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelo. venii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πόλεως, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accensibus. In *lunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duae huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. 8, & si lubet, Pott. *κερκυραία μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελαγονίου) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Phut. Them. App. Mithr. De μακρ. τελεχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Δοιμώξευτες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Verō c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniat. Vide librum, quem Anglice de *Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ταύτῃ γὰρ ἐκείνῃ) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constat enim illic pestis, quam vane ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Vero exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus defuisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπεικείς τινας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit mediocriter. Er in Herodian. ἐπεικῆς mansuetus, placidus, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multo; immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπεικῶς medio significatu erit, quod decet, quantum par est; at si πολλός accedit, quam multum significare, nihil mirum. De ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέφας—οὐ δὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ καὶ κείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίς) Sane perperam Benedictus corripit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebat enim, ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ καὶ κείνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίς, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίς, οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, καὶ κείνα ὀλίγου δαῖν παρλίπον. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίς) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺν ἔστι, τὸ οἷσθα ταῦτο εἶναι τοῖς Θεουκιδίδου ἐστ.

πῶτα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίησ. οὐ δὲ αὐτὴν τὴν Δία, κἀκεῖνα ὀλίγον δέῃν παρέλεπον. Salmurienſis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum abfuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίησ, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίησ, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. L. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpret omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τιτι χαρίεντι, καὶ δυνισομένη ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαρίεστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corraffisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non fecus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, qui que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic L. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονώ habet quidem H. Stepħa-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurper: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκράτης, εὐφημος, πρόχειρος, ἑτοίμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαρίεντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset; quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτῶν δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τι χερσίν, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκός. Interpretes: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam posse aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politici, elegantiore doctrina excolti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαρίεστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Deim pro πεποιηκός legendum ex Mf. προπεποιηκός, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονοῦν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commode, lemand voor arbeiden, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνος ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμάχου ἱατροῦ τῆς τῶν Κορτοφῶρων ἑκτῆς ἱστορίᾳ Περδικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμάχου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κορτοφῶρων ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Sartyrici: Grande Sophocles bacchatur carmen ἥλαυ. Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἔβου ἂν τὰ μὲν προημε λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ὅς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοιτοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ὁρίνης δούτωρ centurio. Iustin. Ὀρίνες νεμο, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iunt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέ-ψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμι τινα χαριέντα, ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἱατροῦ τῆς τῶν κοιτοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοιτοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinatè rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video existare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum; vel Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντρσίην) Consule Hippocr. qui ἰντρὸς & ἰντρσίην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus fuisse a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικλῆν*, non *ἰντρέϊν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. Sup. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ *συνρωτημένα* καὶ *συνηγμένα* κἀκείνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Faceffat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum faris per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, *κατέβη οὗτος δεικναιμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος*. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapl. c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. Ἀμνημονεύσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐρχομαι ἑρέων περὶ Ῥωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρόης) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμοίος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, *ὡς ὁμ.* quod eodem redit, & facile a librario post ὁρῶς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim *ὡς ὁμοίος* legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. Λ, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. II. Λ, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζῶνι ἱρσιδῆς) Angl. ἱρσιδῆς. BOURD. Ms.

ἡεροιδῆς, male; vide Hom. II. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροιδῆς, P. ἱεροιδῆς corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερόν ῥισσιν ἐοικότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίδης) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρίου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τύρρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὰ συμπεφυκέντων. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicatas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γὰρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρχου) Salsamenta enim, uti & ἔττες, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρχοὺς ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροκίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod capitis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἐπτά καὶ ἑκτὼ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἐπτά καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ἑκτὼ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, Ἐπτά καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninium*. Κρόνος enim non *Saturninus*, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter M. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπη) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classē constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa istorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθὲν) Ἐρχθὲν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. as. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνεον. Libellum de morte Peregrini amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse Saturninum. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. Frontonem quod attinet, fuit quidam Fronto philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Iurisconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & sequens Osroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrium infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus interneccioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ — recte scribam, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. Severianus autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discēs. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐτήγγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plethique; nisi si quis adfuisse putet Ofroën, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non educisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro ἰρτω, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significatu, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. &c II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μνηανή, & τὸ τεῖχος δὲ πεισὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba HomERICA. GRAEV. Vide II. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. II. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edeffea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρὸν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρενεβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis *περιβύσας* adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, *περιβύσαντες ὑπαυχέρια*. Et supra de Merc. cond. c. 32, *συμπαρὰβύσωσιν*. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχεύοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχεύοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεύοντα, καὶ ἡδὴ λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & laui illis indulgebant. Ἐγχεύοντα Ciceroni & Tacito sunt *utensilia*, *copiae* *victui necessariae*. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante *πτωχικὰ ὀνόματα*, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in *hunc*. legitur ἢ που τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in *εἰ—που* mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis homini diurnis Aesopi non exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκλαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρην περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem; sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaenit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. notam ad 107. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἰθασσάμενον. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρσίου καὶ Περσ.). Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

cad. l. 7. Παρασάγγελαι) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

cad. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta *Phi* coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in tetrastichis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffis*polis. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: καὶ τοὶ λόγος γ' ὡς τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem. Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. I, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto αἰὶνα συμπίσσει dictitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῶ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

cad. l. 12. Εὐρώπος). V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

cad. l. 15. Σαμβάτα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθνηεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

cad. l. 3. Ἐν χρεῶ) Confer supra Zeux. cap. 6. f. & saepe alibi. SOLAN.

cad. l. 7. Νῦν Δ' ἴα καὶ εἶπο κομίδῃ πιδανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὃ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἰπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmurientis: Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione iuramento, pro quo

Latini dicunt iure iurando. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucyd. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Trojanum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῖθων ῥητῆρ' ἔμεναι ῥηκτῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, actoremque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut diserrus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἰσχυρῶς est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἰσχυρῶς. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται. Eustathius, δηλαδὲ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἀρμός. Sic Latini res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Admingit solum Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφιδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. Ann. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγυνές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐν αἰτίῳ — Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἰτίος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδ' ἐν αἰτίῳ ex Homer. & οὐδ' ἐν αἰτίῳ ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάψας — Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίαν. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Αἰσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat, quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιοῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες, cuius filius cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖς sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυμνον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, addirque ab Atticis θράνιον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίον) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: facitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ζυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίδει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρον) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.
 Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῃ) Supra ἐκ' Εὐρώπῃ dixit initio hu-
 ius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capitis finem. SO-
 LAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo.
 Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe Europa. Aelian. V.
 H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad Plataeas; ibid. ἐν Μυκάλη, ad Myca-
 len. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, &, Latinos
 interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ,
 pro apud, iuxta naves, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791,
 Νῦν δὲ ἑκάθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, Nunc vero
 procul ab urbe canas apud naves pugnant. Et B, 4. Rursum E, 36,
 — καθίσαν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ, sedere fecit ad herbosum Sca-
 mandrum, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598, Στῆν ἐπ' ὠκυρὸς
 ποταμῷ, steterit ad rapidum fluvium. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ'
 Ὠκείανον ματ' ἀμύμονας Αἰδίοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰσω,
 quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur Il. A,
 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad Troiam, Il. E, 210. Ut innu-
 mera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ Σαμμάστος συγ-
 γραφεὺς, ἀφείλε τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας,
 καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor
 praetermisit tantas ad Eurorum strages, & impressiones, & foedera
 necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressio-
 nem facio, incuro: ut statim cap. 29, καὶ πῶρόθεν ἐπελαυνόν-
 των δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c.
 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephan-
 torum incursus excipiant. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Ex-
 stat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύ-
 σεis, pravum est. SOLAN.

eod. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον) Σκάρους
 παμμεγέθεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ὁ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁ-
 ρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις
 ἀξίους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius le-
 git, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ἀνούμενον nec
 dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potue-
 runt aequae vili, ac magno pretio constinisse? Adde, quod est
 non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus
 totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem
 verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes,
 bene, sive vili pretio ementem. Aristophanes in Equitib. v. 642:
 Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, &
 ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίον

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669, *ἡσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας*, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere coniicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Iensius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. *ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ*. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent *ἀναγκασιότερα*, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. *Ald. 1. Wess.* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum *ἀναγκασιότερα* ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. II. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἑπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: *ὅς ἐν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ πρηγεῖαν ὄντων φύονται μαλακῶν ἄνθα λευκοῖον*. Sic enim etiam Athenaeus inducit, *τὰς ἀκάνθας συνάγων* &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. *Κεγχρεῖων*. BOURD. Ad verba, *οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας*, Bourdelotius ex MS. Angl. notat *Κεγχρεῖων*. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, *Κεγχρεῖας* & *Κεγχρεῖας* fuisse dictum utroque modo. IENS. *Κεγχρεῖων* scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. *Κεγχρεῖων*. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur *Κεγχρεῖαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. 6 *Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα*. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, *Ἡρόδοτος μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων φαινόμενα*

να πιστότερα εἶναι τῶν ἄτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20, ὅτα γὰρ τυγχάνει ὄντα ἀπιστότερα ὁφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrius. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrium Ὀρχ. cap. 78, & Οἰκ. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio Bourdelotii & Iuliani oratore?* Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *oratorum* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorum*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. *Thurium* oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator? Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Huius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὡστε τοὺς δράκοντας ἔφη — πᾶμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpretes pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) deceptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, & in *Perfide* generari. Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post αἴγας constituatur. Cetera hic non reperemus, quia Gesn. Boffii distinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxerat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lips. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 162, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyænus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immixti magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποδῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari: Tela ferentem Corripunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrium in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἄνους ἐσπειραμένους. De Dipfad. cap. 6, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σούραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Forst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *suræ*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promtum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοστ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σουσα, non Σουσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. Κρανίου) Conf. nos supra hoc Dial. c. 5. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

ead. l. 13. Λέρναν) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit εν. δ. VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Aſin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. Τάξιν ἢ καταλοχισμῶν) Τάξιν ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. Ἐμελλεν αὐτῷ) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. l. ἔμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse ἔμελλεν οὗτος, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὗτος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ἐνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατῳκνισσάμενων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἐκ καίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν πρὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

tes: *recta cum in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit in *cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. l. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. I', 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admissem, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgaram facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα εἰς ἀρχὴς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim Reges, omis-
sa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραμέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiaestes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόδην) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νικαίαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Achiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁμόνοια) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Mediob. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρον — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύνης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium iagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντάσσεται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόχρεοις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpuncturis, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόχρεοις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperitum affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζήριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. ἑ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō defumta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλόν, ἔφην, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἢ λθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἢ λθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλόν &c. At Dionys. Halic. de stru&. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, α καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρικῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegefinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in Iunt. parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλαστέως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλαστέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλαστος, qui addit etiam scribi Σέλγηστος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλαστέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθύνικα. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνόν φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ διατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντείσταται) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντείσταται, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, intermediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato: GUYET.

Pag. 197. l. 4. ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἡδὲ καὶ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro εἰ αὐτὸν, idque προσεαὐτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἡδὲ καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ sae.

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum faepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligent, ut in Ambigg. notavi, & *ipsum* pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio faepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Past. III, 97, αἰτ, καὶ ἐζητεί πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset*; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄρνες ταῖς μητρᾷσιν ὑποκλάσαντες αὐτούς, *agni matribus se substernentes, subnixi, ad fugendum*; quod etiam in αὐτούς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα αὐτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδωρίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μομήσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristaten. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖότατα) Conf. infra Soloeec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖότατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ex. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόγωνες τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων
K k 2

9a) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat minimus ille apud Plin. 7, 16, f. 16, homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit. Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de Titormo opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλά ποῦ cum interrogatione. GESN.

ibid. (Titormον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro πὸς ἔπος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπουδεν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τοι, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. Vorst.) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρῆσιμον οὐκ ἐς ποίησιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλά που recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen ὁ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab Iunè. Hag. & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum προσίωντων; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toro exercitationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim inuenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baf. coniungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστά ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἰκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Το μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίῳ εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest; quam ita minuebat ὁ πάντῃ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de *Perdicca* nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατσακηνότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποσχῆ· talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GERN.

ead. l. 8. Ὑπόσχονται ἀν σοι τοῦτον Περδικκάν) Οὐ τοῦτον Περδικκάν. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. *l.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδικκάν) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

*ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρὸς ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ ποὺ τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσήκουσάν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant, Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea.*

quae adsunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athleticis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίστος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Ikar. c. 15, & Sup. c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionica- rum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episco- pi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρα- τισ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse nar- rat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de Titormo a Scholiasta memorata legisti (παγκρατισ vicior Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrium Herod. fin. Eik. c. 19, & Έκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adun- dum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένης mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένης, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Me- garensum, focer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Ar- ticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xe- nophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀπαθεῖ) Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπαθεῖται scripsisse Ae- lianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & ἀπαθεῖ recte se habere; ac promiscue ἀπαθεῖν & ἀπαθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπεστώ) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ.

• T. A. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπρὸς δὲ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκιδρύει μὴ μαθὼν καὶ ὕψει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὐμεταχειρίσασαιτο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τι ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu circumperere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῶν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς. νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συμείναι) Antea legebatur *συμείναι*, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, *συμείναι* edens, pro vulgato *συμείναι*, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim *συμείναι* quoque a *συνίημι* formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est, uno alterove testimonio, *συμείναι* idem esse, quod *συμείναι*, quia error a compendio scribendi in infinitivis huiusce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέας, καὶ μὴ ῥαδίως συμείναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet *Fl. Ald. H. l.* & recentiores habeant *συμείναι*, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi troglia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. *Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmuriensis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent*. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non ramen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δεδουμένως in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiam militarem*? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων ἢ ἔχειν. REITZ.

ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίδεικε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξέῳ διασθῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθῶν φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξελόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesiæ Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu sagittæ, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξ ἧς δὲ αἰὶνὰ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθῶν ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθῶνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθῶν Δημοσθένος Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξελόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίσις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπληρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris præbuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθῶνιν βουλόμενος παρῆσθαι, καὶ βιάζομενος ἐπὶ τῷ Σαγδάρῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et hæc habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthius militans inter auxilia

Methonenfium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paft. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ ὄϊων. & IV, 112, ἐπὶ ἰκτερίαν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, s. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primum excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μῆτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σαφὴν scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθάνων αὐτῷ εὐδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίῃ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienses subhaftati. Ceterum a Nostro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteponeendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 I. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνος ὁ διώκων) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. Ἐκτός ἐι μὴ εὐξασθαι δέον μὴ τι παρέλπει) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpretes videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime opor-
 tuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 Ἄντ. 343 f. Ὅταν εὐξασθαι δέη, νηφούση καὶ ἀγρυπνοῦση δια-
 νοία τοῦτο ποίησον. In M. μὴ τι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μὴ τι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Atticissimi affectatio, circa negationem μὴ τι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴ τι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae ge-
 rentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλίππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. lib. p. 297 ed. Bas. προσδοκίαν ἐλπίδαν ἀγαθῶν, & *ead. pag.* iterum. Ita & Long. Paft. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῇ εἰκότι ἀρξομεν, ἢ κακώσομεν γε Σαρακενσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρην) Testantur Hebraei scriptores, non hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. ἱατρὸς) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζη) Ἐλπίζη ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κανδυν πορφ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. *Torque* non vios Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπέρροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partayenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximisque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Λεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θυε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum,* (ridicule Benedictus, *immolandum*) si quis ad historiam scribendam se convertat. IENS.

ead. l. 6. Πῆχυν) Rectius veritas πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platoniam artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini Iunt. confierend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαινέσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὕ. εἰχ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κομωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κομωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἢ ὁλοποιήτι-

κῆ κολακεία ὑποκείται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθησει ἀπατώσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀρεαλῶν δις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γούν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato δς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est δς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitorem fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen Onesicritus audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam Onesicritum recte vocat IX; 4. SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. In vitis tamen omnibus libris noluvimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδελφαστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδελφάστους δὲ ἀπροατὰς καλῶ τοὺς μῆτε εὐνοὺς μῆτε δύνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διαγοίας ἀκριβοὺς καὶ ἀδελφάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimitur. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικός) (Aristophanes. *Vorsl.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφη) Male interpres σκάφη *ligonem* interpretatur. Id est, *finum*, *situlam*. Helychius: σκάφαι ὁ-ισπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζωι) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφη δὲ, σκάφη ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλία νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Iensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτήμά τε) Verba Thucydidi sic habent: κτήμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ἔγγυς κείται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμά τε pro κτήματα, quod tamen omnes insidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτήμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ἔγγυς κείται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

ἰσθμια, παιδιδαν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγικοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μένεν ὁρῶν γράφει, ὡς εἰ νῦν ἐπαινέσονται σε — οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non reperio. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sui κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. 'Ες τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αὐτὸν, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis asferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico iater alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομισθῇ τεθνηγμένος, non est admodum acuminatus, ut ineptissime interpres, sed valde concitatus, ut solent oratores esse. Ex Alcідamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθνηγμένον, *meta animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν τοὺς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & sapiens, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Ποσὶ Mss. Golm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenseret: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομισθῇ τεθνηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes requirat*? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. Sed in his tracta quaedam & fluens expetit, non haec contorta & acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθνηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensē illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κέρχαρον) Vid. supra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δακ. c. 33, Πλεθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Miccyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus; in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiore*, quam *pressis* & *civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδέων lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβώκως, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praeceptum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῶ miscetur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανότατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN. *ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς*) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Miccyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius ali-quod, orationem quoque recte conditam habere debet.* Quam longe a Graecis abir. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδέσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suis libris.* GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ κατηρτύειν simile verbum habent, *versalzen*. GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὗ γὰρ ἡδέσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam acatium Plin. IX; 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἵστιον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis urendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατανοχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαρτα. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis moveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corrigiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάντισμος, ἐθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅστε μάλιστα πειστέον τῶνικαὐτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιτέον, εἰδὼτας ὅς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μὲν πρὸν γίγεται. Vetterunt: Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocriter malum est, inanis gloria, seu hippotyphía. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἱπποκρημένα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούκαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτρώων est magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστος. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμός. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὐτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κρίταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικὸς est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituuere, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συνακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρώτα) Cur Benedictus in πρώτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὸ πρώτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro αἰών. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοίως pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἐμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferruntur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματίζετω) Lege omnino σχηματίζετω, post χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νέσφιν ἐφ' ἵπποπύλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπύλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. Iap. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Iacrom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπύλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένος ἀνακλῆτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lysand. initio.

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV. 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιακέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῦ-
τοις μέτρον ἐπέστω) Codex vetustus melius, πᾶσι τοῦτοις μέ-
τρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia
perobscure transfulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς
ῥυατὸν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μη-
δίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus
habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tem-
pus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Me-
diam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia.
Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδεὶς καιροῦ ἀπολείποι-
το, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi
aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec
sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offu-
sae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορι γράφου-
σιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθσόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πείρακται
γὰρ ὅδ' ἔ. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetori-
bus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam iam facta
sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid di-
cant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua-
ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid
dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P, L. optime. In reliquis & M.
ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡν κατεπεύγη) Ἐπ' ἐκείνη καταβαινέτω, ἢν κατ-
απέγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa trans-
eat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν
κατεπεύγη, si res urgeat, Mox dicit ὅτότεν ἐκείνη καλῇ, & pag.
seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπεύγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si
festinet, verterat Benedi&. Rectius L. Bos de ellips. pag. 136,
(quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum
elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive ur-
geat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut
Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil
in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest.
REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεύγη hic aliunde intelliga-
mus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκείνη refertur, quod etiam
interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὅμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a δίδω ἀλάφ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum; Usurpat iterum Noster Musicorum sensu Elix. c. 14. SOLAN.

Pag. 210. l. 5. Τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, usque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus centri aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsique adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagenibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. I, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae; aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas; si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβοῦς intellexit, ut ad amissum, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur distorae? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracusi incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8; de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole atcen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλοις τὴν λίβον ταύτην ἴστας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, ἂν ᾗς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγὼ γὰρ & μοχ. ταύτην λαβὼν — Ἀπώτερόν στας ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματα ἐκτῆξαιμι, i. e. hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆξω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipsi. Syntagm. de Vestal. five T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praeced. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen ulus virri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelande*, tribuit Zachariae Ianssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruam vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτοσι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφη, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτοσι ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-ce Mast. v. 739: οὐ τις ἴσδ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μανέντος καπιβουλευ- τοῦ στρατοῦ Εὐναίμων ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ὀνόμας τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνὰ πάλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμίνει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. ἢ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulus τοῦ & τῷ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

ibid. οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auct. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *sesloque elephanto*. Conf. mox, ἔμπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίην, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura iinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσιν ἐκ παλαιῶν δῆλοι πάντες εἰδότες αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνες ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐπαρκεσαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τοῦτοισι. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὅς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὴνθίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι: BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditōr aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοίμιον χρῆσθαι, τῷ ἀποσαφηνίζειν περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam iam prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erant interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quatenam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίσταται γέννηται, μήτε ἐργα μεγάλα τε καὶ θουμάστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντα ἀκλεῶς γέννηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυμπέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴν, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προῦχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι: leviter & aequaliter procedere.

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpretes. Προῦχαι hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant*: cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus*. Sed *intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus*, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφην) Sic pro ἔχην in *Amst.* ed. corrigendum effemonuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facili erat videre. Edd. autem priores illud ἐφην iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gesn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχέως ἔπαινοι & ψόγοι, *breves* certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὅμηρος) Tangit hos quidem Homerus I. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. A, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voff. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὴν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum, capulam* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφροῦν) Chalcidensis, de quo Suidas & Voff. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλιμάχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Caf. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorum quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierson. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀρτίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battidae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παύροις μάλλον δὲ ὁ Θεουκυδίδης αὐτὸς ὅλντα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐδὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ἐν, ἢ ἐτι πύλων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιροπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici. Mf. optime, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Sostrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro σχῆμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7 Ἐτι πύλων) Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἐτι πύλων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviser Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χαρίων ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πύλων εὐδὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen Eripolarum servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
haberetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπίμπη) Atqui Theopompum hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandi
studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρέτω, in-
quit, παρὰ Θεοπίμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. De impensis Theopompi, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον appellat, po-
rum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theo-
pompus carpserrat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκαλον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc Theopompicum scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De Theopompi maledicendi prurigine non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Paft. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα
ὑπερβύγγοι. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐτὸς ἐνέβαλλε τῷ
πλόκῳ. Noster supra c. 37, καὶ τὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & Somn. c. 7, ubi similia iam no-
tavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum
esse, non σοί δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanius noster, Vorstium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lega-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parentheses etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic δουλοπρ—barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Parris posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παρατονίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. J. XVII, *ἐπειτα δὲ συνέλθεις ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον αὐτὸν, ἰκέτευς*. Sic in *Μισθ.* c. 3 B. in *Τυμν.* c. 2 & 29. In *Πανθ.* etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in *Ἑμμ.* c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi *ἀφυκτον*, non, ut in omnibus, *ἀφευκτον*. M. tamen Codex, qui in *Ἑμμ.* etiam habet *ἀφυκτα*, hic mendose cum ceteris *ἀφευκτον* habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρύσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτήρσιν) Ptolemaeum & Berenicen intelligunt viri docti bene mlti. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolum (ei δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolum, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolum. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hefychio, Κράνιον, sed Κραγεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Διονυσίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) Mos athletarum. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vita tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. L. 4. Εὐεξίας) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνουσας ἥ τελειότης. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. L. 11. Ἑμμελὲς) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὅρας ὡς ἑμμελὲς ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακοσύνης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῶ ἀντρώ & p. 67, ἀρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. L. 6. Τίνας—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τίνας; in reliquis τίνα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τίνας habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τίνα. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τίνα & πρὸς τinas. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis inverto, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mf. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mf. mox edidimus ἀνέγραφοι, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφοι.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpfit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatum illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῖς ἐθασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta existent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Heracle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-
ne in Ἀβάρις. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τούτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἡμοὶ γινώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γινώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecissimum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

Lucian. Vol. IV.

M m

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. 'Ομήρου 'Οδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus
in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Si-
ciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite.
Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in urem
obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit,
post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam trans-
iens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeac-
ensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. 'Ιδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeac-
ca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. Τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis
Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia mon-
stra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuade-
bat: unde Iuvenalis. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putat*.
COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis
enim *καινοδοξίας* legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. 'Επεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset
Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam.
LA CROZE. Et *facere* & *pai* simul comprehendit hoc verbum.
Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi *τί
ὦν πάθοιμι*; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatake-
rum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum.
p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μηδ' ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de
Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι
ἔννεπ' ἀκείνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπι-
σθεν. SOLAN.

ibid. Τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in
Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locu-
tione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpre-*
tum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque
alii, Ienius, Elmsnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte
addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe
peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.

ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias pressio pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίω ἀνέμω, unde huc assumtum videri potest. GESN. Οὐρίω Aldina prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod Gein. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex Ald. 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δέ. — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κύμα ἠνέχοντο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est. Vulgo ἐνεγίνετο. GRAEV. Ἐπεγίνετο) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. SOLAN. Tempus imperfecti ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulerint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. confer. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλθομεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτοὺς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoti five Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109, πῆραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina*. Theocr. Eydyl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφews κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reirzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. lenf. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνω, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nost. aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνας — ῥέον ὕδατι λευκῷ. quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέω, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527 : — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοῶς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶός περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, si ne περ.

ead. l. 16. Το ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. τε τε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰτίον) ἑσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquarii simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musae loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypso*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesis interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut priorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberrassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίων, & L. 3, pr. σταδίων ὅσον ἑκατὶν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίων τριακοσίων.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forsan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; sive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim lunae ab terra longe maior est, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta esse verba, neque credo, Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivisse, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apogaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800, si toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comisca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι γῆσοι) Καὶ in edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuisset, cum decretum esset, supra Harmôn. cap. 4, & hac Hist. c. 7. Et Long. Paft. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὲ κακεῖνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius familia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta testimonio sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλῃς φορτίδος ἴστου) Vertunt, navis onerariae malo, & sic omisso vocis secundae respectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, varias esse earum navium magnitudines ac menturas; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλῃς φορτίδος non omiserunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. supr. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμπεσάντων δὲ ἡμῶν) Ἠμῶν non legitur in edd. sed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mf. Reg. 2954, in quo nos facile obsecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paftor fuit admodum formosus, qui cum in Larimo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in eius amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. Ἀρfit obscura Dea clara mundi nocte deserta, Nisidosque fratri tradidit currus alite regendos. Ovid. Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori. COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paft. IV, 130, (male est 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτου ἔργον, re praecclare gesta. Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, & nisi rem feliciter gesseris. REITZ.

ead. l. 13. ἥλιον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne foli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μίσσον) Fl. & Iunt. non μέσσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσαλιῶς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina λεθιο παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra securi fumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, Σριδ ακίνοις φύλλοις μέλιστα προσεαικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse oblitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεν ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus his vestī, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi verò & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάχατο) Velut τετάχεται, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisq. probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paſt. *πεπλήρωτο*, ad quem doctiſſ. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus ſit, ex eo quaedam huc tranſcribam: Longo noſtro, ait, *familiare, iſtud augmentum negligere*. Sic ſtatim *πεποικίλωτο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κηκίρωτο*. Notavit talia erudite Caſaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis ſcriptioribus illud uſurpatum, augmentum non uſurpare. Lucian. Tim. *καταδεδίκαſτο*. Aſt. 14, *πεπιſτευκίſαν, περιπεπαθήκει*; Marci penult. *παραδεδώκειſαν*. I Ioh. 2, *μεμενήκειſαν*. Ioh. 11, *δεδώκειſαν &c*. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox aſſert *μεμνηχάνητο*, ac ſic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia ſuper-eſſent in auſtorum libris, niſi δοκηſίſοφοι librarii muſaſſent. Interdum tamen recte reſtitui augmentum, credo, ut ſupra non ſemel dixi. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mſ. Reg. 3011: *Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἄμμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτος δὲ δύο τὴν τε Ἑλικὴν καὶ τὴν Κυβόσουραν*. Sed mutila ſunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγθος δὲ) Sic Mſ. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7: Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus ſeriis eſt otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Etſi αὐτὸν hic vertitur ſe, tamen non adeo opus eſt in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, *λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νιſαίαι τῇ ἑαυτοῦ μὲνου ſτρατιῇ οὐκ ἠθέληſαν οἱ Ἀθηναῖοι ζυμβαλεῖν*, dicentis, *Athenienſes non auſos eſſe conſigere ſecum apud Niſaeam, ubi ſuum exercitum ſolum haberet*. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per ſe-cum & ſuum recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. Quom. hiſt. c. 33, & cap. 6 huius Hiſt. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. ſic legitur: *οὐκ ἔſτι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάſκαλον αὐτοῦ· κατηρτιſμένος δὲ πᾶς ἔſται ὡς ὁ διδάſκαλος αὐτοῦ*. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. Αὐτοῦ igitur ſpiritu leni utrovſ loco legerem, & ſic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ ſύμμαχοι ὡς ἕκαſτοι) Micyllus apud Baſileenſes Latine reddidit: porro inter utrumque *auxilia, ut cuique magis placuit*. Non ſecus ac ſi vidiffet, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὥς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἐκάστοις) Anglic. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἄστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὥς ἕκαστοι ἰλάσκονται, prout cuique libitum est, vel ut fors iulit. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὥς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχίλις) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. Flor. certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, iam mox, statim; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τοῦτου, fatis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, imo admirationem quandam addit, ut Latinum vel. Ita & Long. Paft. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. Ibid. versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσῷ μέλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres secutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. Iunt. & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, corvus, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi reſti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκέρδαξ; neque Ἀεροκέρδιον applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκέρδων aut ἀεροκέρδιων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. GESN.

in Schol. Ξστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. ſexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non ſolum, quia Exc. G. teſte Solano, ita habent, ſed & πηχες ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Baſil.) vel bis dixiſſe legatur πλεθρον habere πηχες ξη', id tamen vitioſum eſſe, & ex ſequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλεθρον eſſe ſextam ſtadii partem. Stadium vero eſſe quadringentorum cubitorum. Iam dividas 400 in partes ſex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus reſiduis, cuius reſidui ratio non habetur, ſed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντίχειν ἐδύνατο* *eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere; putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel ſimiliter.* Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Prior ſes omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσοσμίας) Angl. δυσοδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίεν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκειων) Vorſt. κακείνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. τοῦ Ῥοδίου) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσεν) De huius altitudine inter antiquos ſcriptores non conveniſſe ait Leo Allatius. Verum errat iſ egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum ſtatuit, Feſtus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, not. ad Euſeb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controverſiam, penes mercatores iudicium eſto: de uſu enim vocis non litigabo. Vide notam noſtram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. 'Εκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

ead. l. 6. 'Ομήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλουαι. SOLAN.

ibid. 'Επὶ τούτοις) Insuper vertere Bened. & Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

ead. l. 8. τῇ προτεραιᾷ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumtum, recteque προτεραιᾷ scribi, (pro προτέρα. quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἰετὶν enim: τῇ μὲν προτεραιᾷ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβηλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὑστεραιᾷ &c. Et si ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus I V. Hist. f. & Asin. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. 'Επὶ τούτοις) 'Επὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηράτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. 'Επὶ ταύταις δὲ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Paft. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucydid. VIII, 18 pr. 'Επὶ τοῖςδε ξυμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur ὁμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuatur, & *insuper* vertatur, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἵθις sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχυεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volet, aliorum sit particeps: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicumque voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δάσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Past. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acoſta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Sup. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *suber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖαι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt*. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέκεις γοῦν διακρίναντες ἐν τῶν ὧν, νεοττόν ἄπτερον ἐξακολούημεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissetus, pullum implument excludimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Mf. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Mf. supplevimus ὁ ante καπτός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδόντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεῖς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδόντες ab καθεσθεῖς; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum Ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hefychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατορέξατο, Ἐκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔξετο, Ἐκαθέσθην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hefychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paft. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσδόντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτόν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτόν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἑδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἄσι) Thom. Mag. v. ἄσι. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μῆλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumferunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amariissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad-iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Ποῶσιν) Ὑπνώσιν in Ms. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλείφουσιν) Ms. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρῶσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceffamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utraque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventris pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.
ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.
ead. l. 13. οὐδὲ ἦ παρ) Eleganter pro οὐδὲ ἐντερον, οὐδὲ ἦ παρ.
 Vid. Bos de Ellipf. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elsner. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ τοῦσος, *mitis, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περὶ & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χροῶ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elsner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectione *τραπέζην*, ut L. Bos docet. Alios probare *ἐπὶ ξενίᾳ*, scil. δῶρα, vid. Weff. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὡς ἔχει) Conf. mox c. 33, ubi ὥς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumpta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνός ὁ Κοττυφίωνος. Puto scri-

plisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce α κόκκυξ & κοκκύζω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώσεις) Angl. πυροσίδεις. BOURD. Πυροσίδεις A. & P. Reliqui πυρώσεις, nisi quod FL πυρώδης, lunt. πυρέσεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Iens. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in A&A. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniecisse, forsitan ἀπορρύψοντες legendum. Sed ἀπορρύψοντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκύλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) FL. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typositarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequè se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Mf. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συνάρρᾶσαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confRACTa, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit. sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. BOS. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam Π. Adde etiam Ιστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῦτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῦτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Esi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capicis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiarer, lumenque ante negarum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid: Pol-luc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῦκος, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Diodor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis sumfisse dicar. REITZ. Ut probio lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῦτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse. divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis no-

Lucian. Vol. IV. N n

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὐν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. Ὁξέως) Florentinae lectt. ὀξέος malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini. Sensus est: ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: ἔπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήει. L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λουόμεθα) Huc pertinet, quod Iens. in Lectt. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: Λουμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco,) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Bisetius ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialectt. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λουόμενας, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις εἰσικέτες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus. Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.:

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis *Θυνοκέφ.* quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. *Θυννοκέφαλοι* Aldus, quod ortum videtur ex *Θυννοκέφαλοι*, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancri* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quandam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit *Κυνοκεφάλους*. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Et si Parisina *Κυνοκέφαλοι* praeferbat, tamen in versione *Thynnocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοὺς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ κελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέσμαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. ἐνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui emerat, cum etiam sit, qui *emptus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεδούλυντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώ-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficient. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δραμικώτατον) *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a Ψῆττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὡχόμενῃ ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte Benedictus, *contento cursu rus ivi.* Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἐλαφὸς ὁπτάμενοι μετὰ δρασμὸν βουλεύουσιν ἐκ τοῦ ὁπταρείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι ἀπτεροὶ καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δραμικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψῆττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττόποσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel metacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἐθνεσὶ μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congrredi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προδεσμίας ἐνεστῶσης) Obscure versio Parisina, iam *passi tempore imminente.* Sed προδεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προδεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri- no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elfner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes *ἐξαυλισάμενοι.* SOLAN. Vulgatam *ἐξαυλισάμενοι* servavi, etsi *ἐξοπλισάμενοι* intellectu facilius est. Posset enim *ἐξαυλισ.* significare *e tentoriis, iuguriis, excitiis*; quasi oppositum τῇ

ἐναυλίζομαι. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τους φάλεους) Frater monet legendum τὰς φάλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῆτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῆτος, quod κῆτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas repercussionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖος supra c. 22; & ἡμισταδιαῖος hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἄνεμος sine articulo, quem restituiimus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Η) P. L. & ed. *hunc*. In reliquis οἱ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. REITZ.

ead. l. 13. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγγοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι κρουσάμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae *collisa puppi* fugerunt. Siccinne? *collisa puppi* poterant fugere? Verte, reliquae remis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατεδυσαν) Passim accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyæn. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER, HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorst. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησι — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. Jug. cap. 113, 3: Dicitur secum ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δολοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλας, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀναλύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάσαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλίσαντο, ἐξάσαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoris, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξάσαμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγῃ) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *prodcentes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελθόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλόλῃται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλάει, vel ἀπωλεῖτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρὼ) Huius fabulam repete ex Έν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλῶς Pamphyliæ urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duæ hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρόραν) Proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμίσις) Quamquam enim vox sit infō-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρεμέω utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpseiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀβρός. Nostrī Codices non ἄβρους, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saliant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modularus plausus. Urique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus cymbala pulsantem, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλόοις) Angl. περιπλόοις. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλόοις, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθς) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretenf. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Iunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. ἀετ. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, καλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τοῦ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, ἐδῶκεισαν pro ἐδεδῶκεισαν, diximus ad I Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πίομενον τοῦ ἠλλεβόρου) Th. Magist. v. πίομαι. SOLAN. Sed ἠλλεβόρου adspirare apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινθι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βαμοὶ μὲν λίθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Catapl. cap. 16. SOLAN:

ead. l. 9. Πύελος) Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔθα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. *Vorfl.* Vid. *Ἰππ.* c. 6. SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, utuntur autem vestibus purpureis &c. statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aeo aureo promittit Virg. *Ecl.* IV, 45, *Sponte sua sandyx pascentes vestit agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁραιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγχεις μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae*. Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen vincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae*. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὁρθαί) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδης τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀπιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὕσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωγ. L. X.) Vorst. SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνόμος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. Ἐλ. ἐγλ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρὰ) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομᾶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπιστ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelium audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyran-

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Myfona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus effet, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὡστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πείσασιν συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρῶσ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκοὺς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκοὺς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετὰθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque *comprehendendi* verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium.

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἡξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διόμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτούς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτούς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἑφασκον legendum: quod est praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἑφασκον· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτούς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiaf. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum fem.

per adhibent. Ecce Thucyd. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bisetus ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἑμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Par. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN. *ead.* l. 4. Μνῆδος) Immerito hic Homerum sugillat, quod *iram Achillis* initium suo poemati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέραν) Hac de controversia acutissimum videtur Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, δ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, εἶωρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυθάνεσθαι ἐδέμην) Verrunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an εἶωρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέμην, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non possum, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expressus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demódoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diss. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tanrum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego προκατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννεγμένη, pro vulg. ἀπεννεγ.

ead. l. 14. Θεραίτου) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσχωλε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσχωλε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Χρυσούς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auſt. § 6. Neque hic pures χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: eſt enim ſolita ellipſ. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etſi hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adoleſcens, Panthi filius, fratris Hecubae, teſte Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi uſum Lucianum, ſed χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν ſcripſiſſe, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δάμα ὀπτημένον γέροντα δρᾶν. Sed in praeſ. temp. mox c. 29, & ſupra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc feſtum diem, eamque celebritatem Graeciae ſuae feriatae inferuit. O lepidum caput! Mirum ni Paradifus Socratis, & ſympoſium in eius Αἰνῆα alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) Luſta vit. Carus Heraclides. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luſtatozem egregium. Ruſus hoc loco legendum eſt Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. Caprus poſt Herculem primus, de quo ſupra fuſe diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Baſileenſi editione vertunt, Carus, qui ab Hercule ſtabat, ſatis lepida captatione; ac ſi Graeca eadem foret conſtruſtio, quae Latina; & ſcilicet In hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benediſtus, Carus Heraclides, quod propius ad genium ſérmonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luſtatozem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luſtatozem: immo quis egregius luſtator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario patet, prorfus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, poſt Herculem primus, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor, optime annotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luſtatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Conſule Loyd, honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis doctiſſimum & ipſum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pauſan. Suid. (ſed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Káπpos* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (*Iliad.* Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Απελου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. 'Οστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. τίς.

ead. l. 3. 'Ομνηρος — 'Ησ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrafi consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρωνα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos infidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thef. COGN. Vide Plut. in vita Thefei. Et Xenoph. lib. II 'Απομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio α. REITZ.

ead. l. 11. 'Ηρας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος) Bene contra Th. Magist. monet Ienſ. in Lest. Luc. pag. 10, scribens: 'Ηρῶ Ἀττικοί, scribit iterum Thomas, οὐχ 'Ηρῶα καὶ 'Ηρας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ 'Ηρας. Ecce tamen non semel 'Ηρας Lucianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραψεν ἡρας, ἢ θεούς. In Vera Hist. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς ἡρας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος. Ipsa quoque haec vox 'Ηιδῶν, ἡϊόνος, deterior, quam ἡδῶν, ἡόνος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὅρνεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἄδοντα. Ibid. Πλησιον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnas-
set, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσιον. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δηλῶν. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnas-
se traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαία habet, merito arbitratur. Et-
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. Il. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpretes. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonaëte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δὲ τινος
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatio-
so horto, in quem convocavit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris lo-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque-doctissimi viri, Palmer: Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonôn, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse *Perficam*, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce Scholiafles non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ Ἐπινάξαι, quod Hesychius exponit, ἐπιπακτῶσαι in editione Flor. plane, uti vult Scholiafles, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὅτ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἀρπάσαι neque enim quidquam, quo ἀρπάσας subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν.

ead. l. 16. Κολασθεσόμενος) Flor. κωλυθησόμενος. BOURD. Κωλυθ.) Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est κολ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas κολασθεσόμενος. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praecipitum*. Ut & in Pseudomant. c. 57, *παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam parum abfuisset, quin perissem*. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissim: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obsoletum tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene lungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, *παρὰ τοσούτον ἦλθε κακόν, parum abfuit quin &c.* Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. *παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum aberat, quin effugisset*. In Thucyd. tamen L. VI, c. 37, *ὥστε παρὰ τοσούτον γιγνώσκω*, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: *τοσούτον διαφερόμαι τοῖς τὰ ἄλλα διαγγέλλουσι &c.* quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐμέτερον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτοῦσθαι quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ἡμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui solum malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, *ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον*. Iambl. n. 109. Ad Homerum etiam μέλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: *ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεύχεσθαι*. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὅρξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδὶ) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἀντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE. Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκισανός) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive i vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege αὐτῷ γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Eύχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπόβρωγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδέ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἐντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benediſtus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propin quarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis* &c.? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγὰς δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Iunt. Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποιοῖμ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιοημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίſας. Et III, 116, ſτεφανίſκον ἰὼν πλέκουſα, *corollam ex violis neſtens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποιήτο. REITZ. *in Schol. col. 2. l. 17.* Ἐμμενετικά) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſi nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοſκόπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & A. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀνειρώδων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed maculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur ferè, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt recte veritas non absumibilem Longi phrasin*, in *Pastor. IV*, pag. 107 ed. Moll. *Τούτον ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam *οικέται δεξιοὶ servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. *Past. III*, 120 ed. Iungerm. *μιμείται πάντα — θεός, ἄνθρωπος, ἄργανα, θηρία*. Et *L. IV*, 115, (123. Moll.) *θόρυβος πολλὸς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ὁ γυνὴ νήσω) Vid. *Plut. 1733. SOLAN.*

ead. l. 6. Λευκοβίας) *Matuta. VORST.*

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elsner. ad *Epist. Petr. III*, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor. XVII*, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, etiamque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) *Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.*

ead. l. 17. Ὀμηρος εἶπε) *Odyss. E*, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Ἐν Δ. V*, & *Γυμν. c. 21*. Suspicio tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *Ἐπεδέξατο*) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam accepit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescriptimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliique testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mss. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ῥῆ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens naves esse maximas. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramius amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facietiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ῥ', i. e. c. 60, pro ῥῆ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam καλαχύρην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutari ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servitia* — cuius, ad quem l. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίναι). Non ab similia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sectt. II, aph. 3, Ὑπνὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — ὁ συναρῶν, pro οὗς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαγαβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — ρεφέην — Κυανήν, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωϊ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Adde tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisierit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρώματων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχώμαλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ὥς ἀγχώματα ἐναυμάχουν ait, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ:
ead. l. 8. Ὀλιγώρησαν) Etsi supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 lyssyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis
 est, *κελύφια*. In Scholiis etiam recte *κελύφη* legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspisor legendum ἀπεκρούσα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν.
 Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
 hac dissert. c. 26, & alibi. Habet & *Evang. Marc. XIII, 35.*
 & *Luc. XI, 5 &c.* REITZ.

ead. l. 17. Γοερᾶν τινα &c.) Conf. supra Ἀλλ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notar.;
 etiam *S.* & *H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priuscae, quas adii: & sic solet.
 Vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in *Lex.*
 minore ἀδρᾶω *augeo* male, mox tamen ἀδρῶς recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερύξατο) Conf. Ἀλλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequae ac *Fl.* & *H.* reperiri
 notabat Solanus. Idem sic notarat supra *Hermot. cap. 29.* An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρέπαι &c. Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in *Schol. col. 1. l. 3. Ἀσπὸν ῥάβδον*) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex *Bacchi fabula*. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ
 τὴν κομὴν τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὑλᾶεις πλοῦς sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctorefque habet, Hiftoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec *ῥητὼς* narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voire le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. 'Αντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. 'Αντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi veller. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὀμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσαγαγεῖν, οὐ μὴδ' τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὀμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁρώμεν) Edd. *Fl. & B. 2.* recte; in reliquis *ἑωρώμεν*. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὀρώμεν & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B. 2. i. e.* Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac *B. 1.* cuius errores fideliter ſolet repetere, habet *ἑωρώμεν*. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet *ῥάλαττα* praecedat, poteſt tamen neutrum *ἐκεῖνο* ad *πέλαγος* paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, absolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & eis τὸδε huc, intellecto *χωρίον* accipitur, vid. L. Bos de ellipti in *χωρίον*. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκείνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mff. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνομεν) Et sic cum I. habere Fl. & H. no-tarat Solaninus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδώκομεν & κτείνομεν diversa sunt tempora, ideoque δώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego im-probaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo fre-quenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδώκοι, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνε-στρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempo-ra non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta si-milia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sub-lae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circum-fistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, alia-que similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδεῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στῆλαι, ἢ ἐνδοῦναι ἐλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύσαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: *post hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus infidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχέειν quae propterea hic non reddenda erant, *remigare & equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Torus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera.* VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciph. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάρταυθα) At vide πῶς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοιός, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὁδόν ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζόν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάρανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πόλεμον habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) Ἀν Κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλόσσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem Cabalusam & Hydarnardiam, monstrofa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικός, vel huic proxima καβάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant pro iiciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καβαλικώτερος. Sed pone, regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se convertiebant. Regionem Cabalensem memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deliciens homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμάρδιαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμάρδιαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμανροῦσθαι τὰς γυναικας ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, & similes libidinosos asinis homines. GESN. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κασάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106: *ead. l. 5.* Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποίητο) Interpretēs: secum quemque singulae abduxerunt &c. Mallem: singulae quemque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Afin. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὸν πυρρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, imposito mihi tritico ad se, h. e. ad aedes suas, me ducebat. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtisane qu'il apperçoit les offemens dont il parle plus bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tangit Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. καὶ αὐτὸν) καὶ abesse etiam a Fl. notat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affschepen*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθηκεν μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρετήσας δὲ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναιδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce confensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Τυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἶα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἰστ. β, c. 10, τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iux-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaerās. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro *metu*, si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic *mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου*, ubi plura simil. dabimus. Et *c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων*, quod Erasmus vertit, *quique in posterum imminebant metus*; Iensius, *futur. tempor. horrores*: sed quia *ἐλπίδι φόβος* additur, dices, distinguere a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, *ἐλπίς κακῶν metus futurorum*, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. *L. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸ δὲ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immisissis) *diu sperabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicatque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe *ἐλπίζειν* alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita *B. 2. & S.* Reliquae *κελεύει. SOLAN.*

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos. GUYET.* Male interpretes, qui *tyrannidem affeclantes e medio tollebat. Τοὺς τυραννομένους*, hoc est, *tyrannide vexatos. MENAG.* Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum *I.* habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affeclantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia *τυραννοῦμαι* passive solet accipi, ut paulo ante, *ἐτυραννέτο*. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευμένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a *τυραννιάω* formatum esset, quod *tyrannidem affeclto* signific. Sed quid si pro *ἐκκόπτων* legamus *ἐγκόπτων*, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευόντας φεβῶν, Erasmus etiam infelicitè reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφίβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφίβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, sibi adiungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. Της ἐμῆς) Τὰς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμῶν) Sic Mf. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitè adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uri; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προῦμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτονῆσε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, δὲ δὲ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινῶνδ,

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδεις γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *fassi socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὲς ὁ φόρος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὲς ὁ φόρος, ἢ χεῖρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & ensen*. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μὴδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὐ ποιούντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔτι μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συνοφαρτίσειν τοὺς σύργατας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολόρησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξεπολόρησα, vertens, *si fame obsedisset*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasset*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπως. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, *Ῥαχὰ καλίουσα* — ἔτι

οὐκ εἰς, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Ienſ. nota superiore. Exemplum vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemſterh. Adde Geſn. ad Quom. hiſt. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diſſ. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemſterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ſimiliter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waſſio, hoc ipſo vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρομένου) Retulit librarius ad συκοφαντούντος. Sed eſſe debet accusativus iunctus infinito ἀποſτερειν. Quam pronum fuerit ɿ mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχευεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δίκαιως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulſit, praeſtuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque iure optimo. Audaciam enim faſto minus valere noluit. Non niſi inficere haec ultima reddi vides, Audaciam enim faſto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι ſignificat minus valere? Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcellii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas eſſe caedis cauſas, legibus praeſinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coegerit, mortisque occaſionem praeſtiterit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem id iure cenſere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiſerit, eſſe impunitatem; hoc eſt, noluit lex, id impunitae abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcellius cum interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo faſto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένου (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interſector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfectō paſſivo pro activo utuntur. Lucianus id facit paſſim. Sic in Nigri-
no § 10: Σὺ γὰρ ἄλγος, καὶ ὅσα εἶδες ἢν, τυγχάνεις τῇ μετῇ

συγκεκομισμένος, *Tu enim pauca, & tantum quantum pole erat, memoria complexus tecum affers*; pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Verrae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἀρχεῖ παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis*. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοι, — τεθνηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine*. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένους εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι & τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκουα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὄπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηνός. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχειρώκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιήται Δαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχᾶγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, *virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit*. Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Idem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλεσγίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἀλοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκώς valet captus apud Nostrium in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumtum, καταναλώσαντα*; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti *καταναλωθέντα*. Ego existimem, quia *καταναλώσαντα*, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, *καταναλώσαντα, absumtum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παράσχει ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολᾶσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὥς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι δέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τὸν ὁμοίαν ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censet, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censet, quibus dignos censet bene meritos?* Forfan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δίκαιος) Καὶ μάλα δίκαιος. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἴσσαν. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδείας similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut sit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσσαν composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi factio ac-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censeretur audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte licentiam, sive potestatem agendi, quam alteri facio, veritas, cuius significatus exempla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χάραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas. Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani muratam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, εἰβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est licentia ipsa. REITZ.*

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον) Marcilius pro τοῦτον legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympof. pag. 893, εἰς ταῦτον τῷ οἴνῳ. Imitari sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videntum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugulum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod Erasim. ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μάλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλειδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *maellanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμεῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Ms. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Τι in edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICris usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

re misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior appareret. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. *I.* 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicer. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. *L.* 2, c. 32: Οὕτω κουφότατος πέλας Γάιος, ὅστ' ἐκολύμβα &c. REITZ.

ead. *I.* 9. Κατάρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra *I* Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. *I.* 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. *I.* 9. Ὑδὼν ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. *I* Demosth. ἡλικία ἐξαιρετός ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. *III* Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. *L.* VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et *L.* VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. *L.* I, p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII, 34, Cum primum in aetatem veni. *L.* Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 *A.* εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. *I.* 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. *A.* & *W.* notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuuaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαντα ἀποθανεῖν legendum cenfeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. *I.* 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid repreh-

flonis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁ πότερον, ὡς οὗτος, βούλη, ποιήσῃ, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in minorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὁ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδοσ. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, vir egregie; nec tamen fatis probō. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sane- tur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu fu- turi sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος: & cap. 11, ἐλ- πὶς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plura- li autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνον, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyran- ni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori co- gerent. Ἀπαντὰ τοῖσιν αὐτῷ ἄθροα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπί- δας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimiram καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cu- mulata ei circumdedit, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, despe- rationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliato- ribus in eam usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpulsi. In- terpres non male supplevit ταῦτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hia- tus est, & duae voces sequentes omisae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuif- se. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legen- dumque, ταῦτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum ab- fuit, quin illud ταῦτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui volue- rit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro- παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lens. post χρίαν inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta Iunt.
quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Τῷ αὐτοῦ) Τῷ αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso
ὁφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Πάρτι) Leg. πᾶρτι τουτο. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀρτὶ τούτου — ἐνο-
μίζατε) Fuit cum putarem legendum πᾶντος. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in Iant. fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομ-
ίζατε legere, ut sit, indicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίζατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasin
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa,
(forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐν τῇ. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυβεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τραπεζοκράτωρ) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φανερό-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φανερόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπαρόδῳ inservit, propter in-

certas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328, l. 8. Προπαρσκαυασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρσκα. pro προπαρσκα. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτης, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. *H) Delendum istud η, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam η deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi άλλ' η etiam pro άλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel η per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat η, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρίζον αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Δίδε, ἢ μὲν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu η legitur in mea edit. Aesopi. Sed η μὲν in iurandi formulis usitatum circumflekti solet; quare & forsan hic scribendum άλλ' η, ut significet certe quidem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thes. sauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adiecit. Sed Vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπῆγε ἐπέσχε legendum. GUYET.